

PREBIVALCI ŽMAJDOVE DOMAČIJE IZ STOBA V DOMŽALAH

Raziskovalna naloga s področja zgodovine

Avtorici: Luna Debeljak in Živa Zore, 9. b

Mentorica: Vilma Vrtačnik Merčun

Domžale, april 2024

K A Z A L O

	Stran
Povzetek, ključne besede	3
1 UVOD	4
1.1 Cilji raziskovalne naloge	4
1.2 Metodologija in potek raziskovalnega dela	4
1.3 Zgodovinska obdobja od konca 19. stoletja dalje	5
1.4 Žmajdova domačija v literaturi	6
1.5 Izvor hišnega imena Pri Žmajdu	7
1.6 Hipoteze	7
2 RAZISKOVALNI DEL	7
2.1 Kako se je spreminjalo lastništvo Žmajdove domačije?	7
2.2 Zapis osebnih imen	8
2.3 Družina Janeza Pavlina in Marijane Urbanec, Stob 39 – Žmajd	9
2.4 Družina Franca Pavlina in Marije Okorn, Stob 51, 62	11
2.5 Družina Franca Šmeta in Marije Pavlin, Sp. Domžale 2	13
2.6 Družina Petra Habjana in Marije Kvas, Stob 53 – Šimenkov Peter	15
2.7 Družina Janeza Ivana Pavlina in Marije Habjan, Stob 39 – Žmajd	18
2.8 Družina Albina Pavlina in Kristine Gostinčar, Taborska c. 17 – Žmajd	29
2.9 Družina Avgusta Pavlina in Danice Cerar, Domžale	42
2 RAZPRAVA	43
3.1 Ponavljanje osebnih imen v rodoslovnih drevesih	44
3.2 Lastništvo Žmajdove domačije	44
3.3 Prebivalci Žmajdove domačije	47
3.4 Število otrok v družinah	49
3.5 Življenjska doba žensk in moških glede na leto rojstva	49
3.6 Izseljivanje v Ameriko	50
3.7 Način življenja v začetku 20. stoletja	52
3.8 Življenje med prvo svetovno vojno	53
3.9 Življenje med obema svetovnima vojnama	53
3.10 Življenje med drugo svetovno vojno	54
3.11 Življenje po drugi svetovni vojni	55
3.12 Preverjanje hipotez	56
4 ZAKLJUČEK	57
5 LITERATURA IN VIRI	57

Slika na naslovni strani: Marija Habjan, slavnika, Slika je iz leta 1902, ko je bila stara 25 let, tik preden je odšla v Ameriko. Na Žmajdovo domačijo se je priložila leta 1906 (arhiv Alenke Pavlin).

POVZETEK

Cilj raziskave je bil izdelati rodovnik za prebivalce Žmajdove domačije, opisati njihove življenjske zgodbe in jih povezati z zgodovinskimi obdobji, v katerih so živeli. Pri raziskovanju sva uporabili pisne vire, kot so Status animarum, Zemljiška knjiga, dokumente iz arhiva Alenke Pavlin, prispevke v časopisu Občinski poročevalec in zbornike društev. Življenjske zgodbe Žmajdove domačije je dopolnila ga. Alenka Pavlin, današnja prebivalka te domačije. Domačija se v pisnih virih prvič omenja leta 1811, ko je bil njen lastnik Jernej Flis, pri hiši pa se je reklo Pri Jošku. Leta 1859 je domačijo kupil Peter Dolar, leta 1887 pa Janez Pavlin. Podrobneje sva raziskali življenjske zgodbe prebivalcev Žmajdove domačije, ko je v njej živela družina Pavlin, in njihove bližnje sorodnike. Konec 19. in v prvi polovici 20. stoletja so imele obravnavane družine od 4 do 11 otrok, značilna je bila tudi velika smrtnost otrok. Te družine so imele vsaj po enega družinskega člana, ki se je začasno ali za stalno izselil v Ameriko. Od leta 1887 je v Žmajdovi hiši živelo 16 ljudi, ki so pripadali štirim generacijam. Čeprav so imeli malo zemlje, so živeli od kmetijstva. Oče Janez Ivan Pavlin je bil do prve svetovne vojne aktiven v domžalski godbi in v njenem godalnem orkestru. Med prvo svetovno vojno je bil na vzhodni fronti, od leta 1916 dalje pa v ruskem ujetništvu. Med obema svetovnima vojnoma sta se dva člana družine (Žan in Ema) za stalno izselila v Ameriko. Druga svetovna vojna je v svoje dogajanje potegnila tudi oba mlada fanta (Albina in Avgusta) iz Žmajdove domačije. Po drugi svetovni vojni sta bila stavba in pripadajoče zemljišče nacionalizirana, kar pa ni vplivalo na življenje prebivalcev Žmajdove domačije. Albin Pavlin, ki je po očetovi smrti skupaj z mamo in svojo družino živel v Žmajdovi hiši, je bil po vojni pomemben družbenopolitični delavec, od leta 1966 do upokojitve leta 1976 pa je bil direktor podjetja Vodovod oz. Komunalnega podjetja Domžale.

Ključne besede: Žmajdova domačija, Stob, Domžale, slamnikarstvo, izseljevanje v Ameriko, družina Pavlin

1 UVOD

Kdor se sprehaja ali vozi pod župnijsko cerkvijo po Stobu, ki je danes del Domžal, je gotovo že opazil posebno zanimivo hišo z gankom. Zaradi izjemnosti te stavbne kulturne dediščine sva se začeli zanimati zanjo. Njeno hišno ime je Žmajd. Do leta 1929 se je nahajala na naslovu Stob 39, po uvedbi uličnega sistema je bil njen naslov Taborska cesta št. 17, od leta 1955 dalje pa Tabor št. 4. Čeprav je hiša arhitekturno zelo zanimiva in za Domžale predstavlja pomembno kulturno dediščino, sva se v tej raziskovalni nalogi osredotočili na življenje ljudi, ki so v njej prebivali od druge polovice 19. stoletja dalje.

1.1 CILJI RAZISKOVALNE NALOGE

Namen raziskave je bil izdelati rodovnik za prebivalce Žmajdove domačije in opisati njihove življenjske zgodbe. Raziskovalno vprašanje se je glasilo: Kakšne so življenjske zgodbe ljudi, ki so živeli v Žmajdovi domačiji v Stobu v Domžalah?

Zanimalo naju je še, kateri zgodovinski dogodki so vplivali na življenje prebivalcev Žmajdove domačije in ali se v njihovem življenju odražajo tudi posebnosti življenja v Domžalah, kot je npr. slamnarstvo.

Slika 1: Avtorici raziskovalne naloge z župnijsko matično knjigo Status animarum, 16. junija 2023.

Slika 2: Pregledovanje Status animarum z go. Alenko Pavlin v domžalskem župnišču, 16. junija 2023.

1.2 METODOLOGIJA IN POTEK RAZISKOVALNEGA DELA

Pri raziskovanju sva uporabili metodo dela s pisnimi, slikovnimi in materialnimi viri ter nestrukturiran intervju. Podatke sva pridobivali iz naslednjih virov:

- **pisni viri:** opisovali sva dostopne matične knjige, ki jih hranita Župnija Domžale in Zemljiška knjiga ter dokumente današnje prebivalke Žmajdove domačije, ge. Alenke Pavlin, podatke sva dopolnjevali s prispevki v občinskem glasilu Občinski poročevalec ter z zborniki domžalskih društev,
- **ustni viri:** 14. 11. 2023 sva se o življenjskih zgodbah prebivalcev Žmajdove domačije pogovorili z go. Alenko Pavlin, kasneje pa nama je ga. Alenka preko elektronske pošte pomagala pri dopolnjevanju podatkov in življenjskih zgodb,
- **slikovni in materialni viri:** ga. Alenka Pavlin nama je posredovala tudi veliko slikovnega gradiva iz svojega arhiva, domačijo sva si tudi ogledali. V njej je še danes nekaj zanimivih predmetov (npr. stari kovčki iz Amerike na sliki 29 in 31).

Potek raziskovalnega dela:

Najino delo se je začelo junija 2023, ko sva prvič odšli v domžalsko župnišče in sva župnika g. Klemena Svetelja prosili za vpogled v *Status animarum*. V teh župnijskih matičnih knjigah so po hišnih številkah popisane družine v posameznem naselju.¹ Starejši status animarum, ki je vseboval podatke pred ustanovitvijo Župnije Domžale leta 1908, sva si ogledali v mengeškem župnišču. Iz Statusa animaruma za naselje Stoba sva izpisali podatke o družinah, ki so bile povezane z Žmajdovo domačijo. Župnik g. Klemen Svetelj nama je pokazal tudi, kako lahko na spletu iz krstnih in poročnih knjig iščeva še starejše podatke, vendar se s tem potem nisva ukvarjali. Podatke o spreminjanju lastništva Žmajdove domačije sva dobili na Oddelku Zemljiške knjige, ki se nahaja na Okrajnem sodišču v Domžalah.

Sledilo je urejanje podatkov v rodoslovna drevesa, ki so bila osnova za raziskavo. Že na osnovi teh podatkov sva lahko razbrali veliko zanimivosti iz življenja prebivalcev, npr. pri kateri starosti so se poročali, imeli otroke, kateri otroci niso preživeli otroštva, koliko let so dočakali, pa tudi, ali so se izselili v Ameriko ali so živeli v domačem kraju ali kje drugje. Manjkajoče podatke o umrlih sva dopolnjevali s podatki na spominskih ploščah na pokopališču, pri čemer nama je pomagala ga. Alenka Pavlin. Čim bližje sva bili današnjemu času, več podatkov je bilo na razpolago. Za prebivalce iz zadnjega obdobja sva uporabili tudi časopisne vire in zbornike društev, verjetno pa je v Občinskem poročevalcu še veliko prispevkov o Albinu Pavlinu, ki je imel pomembne funkcije v Domžalah v obdobju po drugi svetovni vojni.

Posebno mesto v tej raziskovalni nalogi imajo pripovedi Alenke Pavlin, brez katerih bi bila raziskovalna naloga vsebinsko precej bolj skromna. Omogočila nama je vpogled v družinske fotoalbume, iz katerih sva izbrali ustrezne fotografije. Po opisu življenjskih zgodb prebivalcev Žmajdove domačije sva podatke zbrali v preglednice in jih analizirali ter napisali končne ugotovitve.

1.3 ZGODOVINSKA OBDOBJA OD KONCA 19. STOLETJA DALJE

V raziskovalni nalogi slediva življenju prebivalcev Žmajdove domačije od leta 1887 dalje, ko sta Janez Pavlin in Marijana Urbanec, por. Pavlin, kupila Žmajdovo domačijo v Stobi št. 39 in se v njej z družino naselila. Od takrat dalje so prebivalci Žmajdove domačije doživljali različna zgodovinska obdobja, živeli v različnih državah, ki so bile od tedaj dalje na našem ozemlju, in preživeli obe svetovni vojni. Naj ta obdobja slovenske zgodovine naštejemo:

- čas razmaha kulturnega in političnega delovanja v **Avstro-Ogrski** (pod cesarjem Francem Jožefom II): značilno je bilo izseljenstvo, upiranje pritisku nemškega liberalizma, slogaštvo (sodelovanje liberalne in katoliške struje v skupni narodni stranki v zadnji tretjini 19. stoletja) ter ideološka in politična diferenciacija (liberalne in katoliške usmeritve),²
- čas **prve svetovne vojne**, ki se je začela 28. junija 1914 z atentatom na avstrijskega prestolonaslednika Franca Ferdinanda v Sarajevu in končala julija 1918 s porazom

¹ »Status animarum so nastajali v 19. stoletju in naprej. Pisati so jih začeli konec 18. stoletja, večino pa v 19. stoletju. Te knjige so potrebovali zato, da so preverjali znanje o katoliškem nauku, o katekizmu, določene stvari, ki so jih ljudje morali znati, pa tudi zato, da so imeli pregled nad prebivalstvom, saj so bili duhovniki v tistem času tudi državni uradniki. Vsako leto so jih poklicali na izpraševanje.« Špela Prajs, Gal Zore: *Zgodbe iz Markuzove domačije v Študi v Domžalah*, Domžale, Osnovna šola Rodica, 2020, str. 15-16.

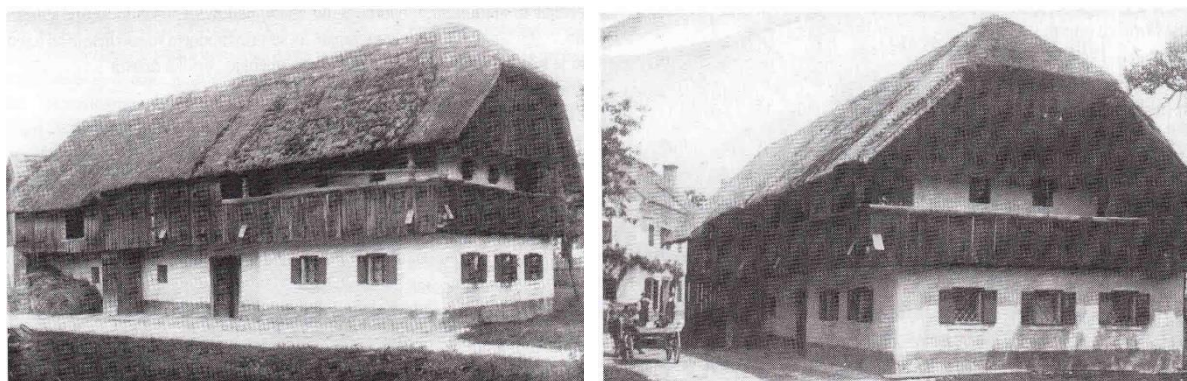
² Ilustrirana zgodovina Slovencev (urednik Marko Vidic), Ljubljana, Mladinska knjiga, 1999.

Centralnih sil (Bolgarije, Osmanskega cesarstva, Avstro–Ogrske in Nemčije): naši fantje in moški so morali na bojišča kot avstro-ogrski vojaki,

- sledilo je kratko obdobje **Države Slovencev, Hrvatov in Srbov** (od 29. oktobra 1918 do 1. decembra 1918, združitev narodov, ki so bili do tedaj pod Avstro-Ogrsko),
- obdobje **Kraljevine Srbov, Hrvatov in Slovencev** (od 1. decembra 1918 do januarja 1929) – obdobje parlamentarizma,
- od 6. januarja 1929 so živeli v **Kraljevini Jugoslaviji** – obdobje kraljeve diktature,
- sledi obdobje **druge svetovne vojne** (od 6. aprila 1941 do 9. maja 1945), ko je bilo to območje pod nemško okupacijsko oblastjo, in
- obdobje povojne socialistične Jugoslavije, ki ga je zaznamovala zmaga komunizma in ustanovitev **Federativne ljudske republike Jugoslavije** (FLRJ), po letu 1963 **Socialistične federativne republike Jugoslavije** (SFRJ). To je obdobje pomanjkanja in revolucionarnih sprememb, od agrarne reforme do nacionalizacije, planskega gospodarstva in samoupravljanja.³

1.4 ŽMAJDOVA DOMAČIJA V LITERaturi

Žmajdova kmečka hiša v Stobu je zaradi svoje arhitekture večkrat omenjena v literaturi. O njej sta pisala domžalski župnik Franc Bernik pred približno stotimi leti, kakor tudi Jože Karlovšek v knjigi *Slovenski domovi* iz leta 1939.⁴ Karlovšek domačijo uvršča v alpski tip kmečke hiše z gankom, ki je ena redkih, ki se je še ohranila na tem območju.⁵

Sliki 3 in 4: Žmajdova domačija v knjigi Staneta Stražarja *Domžale, mesto pod Goričico*.⁶ Hiša je imela črno kuhinjo in je bila do leta 1958, ko so zamenjali slamnato kritino, brez dimnika.⁷

³ Število delavcev se je v Jugoslaviji povečalo s 461.000 v letu 1945 na skoraj 2 milijona v letu 1949. Pred vojno je bilo 70 % kmečkega prebivalstva, v koncu prve petletke pa 41 % kmečkega in 59 % nekmečkega prebivalstva. /.../ Po sporu z Informbirojem (1948) so se razmere v državi poslabšale. Upadla sta gospodarska proizvodnja in življenjski standard. Povečala so se vlaganja v vojsko in vojno industrijo. Ob tem je jugoslovansko vodstvo spoznalo, da sovjetski gospodarski model ni dober. Začeli so uvajati nov sistem. Imenujemo ga **samoupravljanje**. V tovarnah naj bi odločali delavci, ki bi bili združeni v delavskih svetih (delavsko samoupravljanje). Namesto državne je bila uvedena **družbena lastnina**. Delavci naj bi postali lastniki tovarn. Komunistična partija naj bi se odrekla neposrednemu vmešavanju v državo. /.../ Sistem samoupravljanja je bil uresničen le deloma. Nadzor države nad gospodarstvom je ostal, vendar so precej pristojnosti dobile republike.« Razpotnik Jelka Miranda; Snaj Damjan: Raziskujem preteklost, učbenik za zgodovino v 9. razredu osnovne šole, Ljubljana, Rokzus Klett, 2015, str. 126-127.

⁴ Karlovšek Jože: *Slovenski domovi*, Ljubljana, Kleynmayr & Bamberg, 1939.

⁵ Karlovšek Jože, 1939, str. 51-52.

⁶ Stražar Stane: *Domžale, mesto pod Goričico*, Škocjan pri Domžalah, Kulturno društvo Miran Jarc, 1999, str. 36.

⁷ Debeljak Luna, Zore Živa: *Žmajdova hiša v Stobu, arhitekturni biser sredi Domžal*, raziskovalna naloga s področja arhitekture, Domžale, OŠ Rodica, 2024, str. 25.

1.5 IZVOR HIŠNEGA IMENA PRI ŽMAJDU

V knjižici *Kako se pri vas reče? Hišna imena v krajevnih skupnostih Homec-Nožice, Preserje, Radomlje in Rova* o izvoru hišnih imen lahko preberemo: »Hišna imena so del naše nesnovne kulturne dediščine. Ljudem še danes v vsakdanjem življenju služijo za prepoznavanje oseb in lastnine, ki pripadajo neki hiši. V njih se ohranja domače narečje in njegove krajevne govorne posebnosti. V razlagi hišnih imen se večkrat skrivajo zanimive zgodovinske podrobnosti o kraju ali domačiji.« Hišna imena izvirajo iz pokrajinskih lastnosti ali ledinskih imen, krajevnih ali pokrajinskih imen, osebnih imen in priimkov ter vzdevkov, iz imen živali in rastlin, iz lege domačij ter poimenovanj za poklice in dejavnosti. Po poklicu je dobila hišno ime tudi hiša Pri Žmajdu. To ime prihaja iz nemške besede *der Schmied* (izg. Šmit), kar pomeni kovač.⁸ Sčasoma se je ime pogovorno spremenilo v Žmajd.

1.6 HIPOTEZE

Z raziskavo sva želeli preveriti naslednje hipoteze:

Hipoteza 1: Kakor večina žensk v Domžalah in okolici pred sto in več leti so se tudi ženske v Žmajdovi domačiji ukvarjale s slamnkarstvom. Zaposlene so bile v eni izmed domžalskih slamninarskih tovarn ali delavnic. Mladi odrasli prebivalci domačije so se v iskanju zaposlitve izselili v Ameriko ali pa so hodili na sezonsko delo v slamninarske tovarne na območju nekdanje Avstro-Ogrske.

Hipoteza 2: Glede na hišno ime Žmajd, predvidevava, da so se moški predniki ukvarjali s kovaštvom.

Hipoteza 3: Kakor večina družin na Slovenskem pred sto in več leti so bile tudi družine v Žmajdovi hiši velike, velika je bila tudi smrtnost otrok.

2 RAZISKOVALNI DEL

2.1 KAKO SE JE SPREMINJALO LASTNIŠTVO ŽMAJDOVE DOMAČIJE?

Na Okrajnem sodišču v Domžalah, na Oddelku Zemljiške knjige, sva o lastnikih Žmajdove domačije prepisali naslednje podatke.

Zemljiškoknjižni vložek 58, k. o. Stob

17. novembra 1859: Peter Dolar, Stob 39, grunt s kmetijo (mit hof) 17/39

14. marec 1887: Johann Paulin, Stob 39

22. oktobra 1906: Janez Pavlin mlajši iz Stoba 39

6. septembra 1947: Pavlin Marija, roj. Habjan, Taborska 17, Domžale

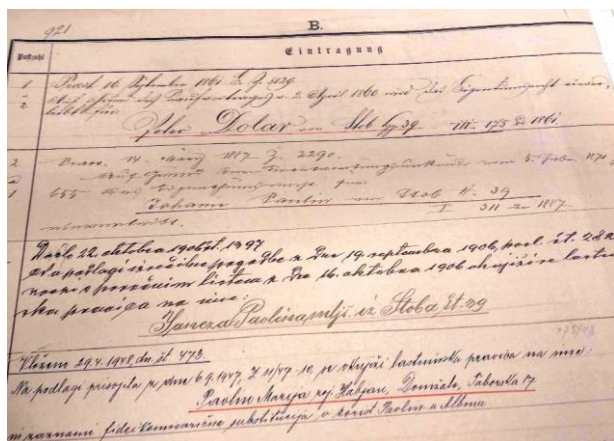
12. maja 1965: Pavlin Albin, Tabor 4

Hiša 45/1 k. o. Stob, 2290/1887 Johan Pavlin

327 travnik, 378 njiva, 472/2 njiva, 490 njiva

Vložek 582 KV Zemljiška knjiga, okraj Stein, str. 359.

⁸*Kako se pri vas reče? Hišna imena v krajevnih skupnostih Homec-Nožice, Preserje, Radomlje in Rova*, Razvojna agencija Zgornje Gorenjske, Zbrala in uredila: Veronika Perko in Klemen Klinar, RAGOR, Domžale, Občina Domžale, oktober 2022, str. 3.

Slika 54: Del zapisa o lastnikih parcele, na kateri stoji Žmajdova hiša, Tabor 4, Zemljiška knjiga, k. o. Domžale, str. 921.

Parcela 22/2 k. o. (Stare) Domžale, vložek 154

- 2. 4. 1860 – **Peter Dolar**, Stob 39
- 14. 3. 1887 – **Johan Pavlin**, Stob 39
- 16. 10. 1906 – **Janez Pavlin mlajši**, Stob 39
- Na podlagi prisojila 6. 9. 1947 lastninska pravica – **Pavlin Marija, roj. Habjan**, Taborska 17
- Po odločbi št. 06/2-1191/10/59 z dne 15. 6. 1959 OBLO Domžale, oddelek za finance se vknjiži kot **družbena lastnina** z zaznambo, da upravlja to nepremičnino Občina Domžale.

Prepis pojasnila: Vložek 22, 19. 5. 1965, dn. št. 489

Po prisojilu z dne 6. 9. 1947 z 11/47-10, sklepu o dedovanju z dne 8. 5. 1965 opr. št. 647/65 Občinskega sodišča v Domžalah, mrliškem listu z dne 12. 5. 1965, št. 211, SOB Domžale in odločbi SOB Domžale, oddelek za finance, z dne 17. 5. 1965, št. 464-48/65-3/4 se vknjiži pravica brezplačnega uživanja v korist **Pavlin Albin**, Tabor št. 4, vse dotlej, dokler se posest in uživanje po pogodbi ali po odločbi občinske skupščine ne prenese na drugo osebo ali občino.

Zemljiška knjiga, zemljiškoknjižni vložek št. 2349 (str. 139), k. o. Domžale

Parcela 4864 (sedanja), stavbišče s hišo, dvorišče, sadovnjak.

14. 5. 1969 je bil lastnik **Pavlin Albin**, Tabor 4, sklep o dedovanju z dne 16. 1. 1990.

Lastninska pravica: 1/3 **Pavlin Kristina**, 1/3 **Pavlin Alenka** in 1/3 **Pavlin Zoran**.

Podatki preneseni v računalniško obliko. k. o. Domžale iz k. o. Stob pred tem.

Po smrti mame Kristine Pavlin sta lastnika stavbišča s hišo, dvoriščem in sadovnjakom Alenka Pavlin in Zoran Pavlin, vsak do ene polovice.

2.2 ZAPIS OSEBNIH IMEN

V starih matičnih knjigah (Status animarum) so bila osebna imena zapisana v latinščini. V rodovniku in nadaljnjih opisih življenjskih zgodb sva imena poslovenili. Moška imena so naslednja: **Petrus** – Peter, **Bartholomaeus** – Jernej, **Joannes** – Janez, tudi Ivan, **Antonius** – Anton, Tone, **Thomas** – Tomaž, **Valentinus** – Valentin, **Albinus** – Albin, **Franciscus** – Francišek oz. Franc in **Martinus** – Martin. Poslovenili sva tudi naslednja ženska imena: **Agnes** – Neža, **Joanna** – Ivana, **Antonia** – Antonija, Tona, **Marianna** – Marijana. Pri vseh ostalih gre le za manjše razlike v zapisu: podvojene črke, npr. **Anna**, **Emma**, ali za izpuščeno črko, npr. **Maria**.

Nomen loci, seu vicinitatis: Stob.		Nomen vulgare: Žmajd.		Numerus Domes: 39	
Singulorum habitantium		Nativitas		Sciatis rudimentorum etat	
Nomen & Cognomen	Conditi	locus	die mensis anni	Annus militatis comparationis	Annus militatis comparationis
Pavlin Janez pf	Stob	6. jun	1839		
+ Marijana Urbanec mf		17. jul	1839		
+ Franciscus fil.		15. oct.	1869		
+ Franciscus	Stob 39	8. mar	1872		
+ Maria		15. aug	1876		
+ Franciscus		11. aug	1878		
Pavlin Janez pf	Stob 39	11. aug	1878		
+ Marijana Urbanec mf		53. 8. dec.	1877		
+ Valentinus fil.		29. 11. feb.	1878		

Slika 5: Žmajdova družina, ko sta gospodarila Janez Pavlin in Marijana Urbanec (Status animarum Mengeš).

Nomen loci, seu vicinitatis: Stob.		Nomen vulgare: Šimenkov.		Numerus Domes: 53	
Singulorum habitantium		Nativitas		Sciatis rudimentorum etat	
Nomen & Cognomen	Conditi	locus	die mensis anni	Annus militatis comparationis	Annus militatis comparationis
Habjan Peter pf	Stob 53	30. jul	1848		
+ Marijana Urbanec mf		19. mar	1846		
+ Joannes fil.		22. dec.	1870		
+ Maria		8. dec.	1877		
+ Agnes		19. jan.	1880		
+ Antonia					
+ Peterus		26. feb.	1879		
+ Bartholomaeus		22. aug	1877		
+ Martinus		10. nov.	1878		
+ Valentinus		3. feb.	1878		
+ Anna		10. aug.	1879		

Slika 6: Status animarum za družino v Stobu št. 53 Šimenkov Peter, v kateri se je rodila Marija Habjan, por. Pavlin (Status animarum Mengeš).

V rodoslovnih drevesih so sivo obarvana polja tistih potomcev v družini, ki so nasledili gospodarja v Žmajdovi domačiji ali so se tja primožili.

2.3 DRUŽINA JANEZA PAVLINA IN MARJANE URBANEC, STOB 39 – ŽMAJD

JANEZ PAVLIN Stob 6 * 6. 6. 1839 p. 6. 9. 1869 (30 let) + 15. 11. 1915 (76 let)	MARIJANA URBANEC Stob 15 * 17. 7. 1839 p. 6. 9. 1869 (30 let) + 24. 1. 1906 (67 let)
--	---

FRANC PAVLIN * 15. 10. 1869 + 1871 (2 leti)	FRANC PAVLIN Stob 39 * 8. 3. 1872 p. 14. 6. 1897 (25 let) Marija Okorn (Stob 1) + 21. 6. 1915 (43 let)	MARIJA PAVLIN Stob 39 * 15. 8. 1876 p. 17. 9. 1905 (29 let) ŠME Franc, Sp. Domžale 2 + 4. 11. 1932 (56 let)	JANEZ PAVLIN Stob 39 * 11. 8. 1878 p. 7. 10. 1906 (28 let) + 21. 2. 1944 (66 let)
---	---	--	--

Legenda:
* rojstvo,
p. poroka,
+ smrt

Starša Janez Pavlin in Marjana Urbanec, por. Pavlin

Janez Pavlin se je rodil leta 1839 očetu Francu Pavlinu in mami Marijani (roj. Habjan). Istega leta se je rodila tudi **Marijana Urbanec** - očetu Jakobu Urbancu in mami Mariji (roj. Zajc) v Stobu 15. Janez Pavlin in Marjana Urbanec sta se poročila leta 1869, ko sta bila stara 30 let. Otroci so se jima rojevali od leta 1869 do 1878, ko sta bila stara od 30 do 39 let. Status animarum Mengeš za prvega sina ne navaja kraja rojstva, vsi ostali otroci pa so se rodili v Stobu 39. To je izredno zanimiv podatek, če ga primerjamo z letom prepisa Žmajdove domačije na Janeza Pavlina (1887). Glede na to ugotavljava, da je družina na tem naslovu živela že

najmanj od leta 1872, čeprav so lastnino prepisali 15 let pozneje. Očeta Janeza Pavlina najdemo tudi med domžalskimi godbeniki na prvi ohranjeni fotografiji domžalske godbe iz leta 1890.⁹ Mama Marjana je umrla leta 1906, stara 67 let. Ko je umrla mama, sta oče in sin ostala sama na Žmajdovi domačiji. Sin Janez Ivan Pavlin se je še istega leta poročil z Marijo Habjan, takoj nato je oče na sina prepisal lastništvo domačije. Oče Janez Pavlin je umrl v času prve svetovne vojne (15. 11. 1915), star 76 let.

Slika 7: Izrez iz poročne knjige za leto 1869, ko sta se poročila Johan Pavlin (Stob 39) in Marija Urbanc (Stob 13). Starša ženina sta Franz Pavlin in Marijana Habjan, starša neveste pa Jakob Urbanc in Marija Zajc (vir: Poročna knjiga Župnije Mengeš, <https://data.matricula-online.eu/en/slovenia/ljubljana/menges/>) (19. 9. 2023)

Slika 8: Prvi ohranjeni posnetek domžalske godbe iz leta 1890, Janez Pavlin stoji zadaj, tretji z leve. V godbi je igral tudi njegov sin Franc Pavlin, v srednji vrsti, četrti z leve.¹⁰

⁹ Tone Ravnikar: 100 let Godbe na pihala Domžale: 1884-1984, Domžale, Pripravljalni odbor za 100-letnico domžalske godbe, 1984, str. 13.

¹⁰ Tone Ravnikar: 100 let Godbe na pihala Domžale, 1984, str. 13. Slika povzeta po F. Berniku, 1923, ponatis 2020, str. 191.

2.4 DRUŽINA FRANCA PAVLINA IN MARIJE OKORN, STOB 51, 62

Sin Franc Pavlin

FRANC PAVLIN Stob 39 *8. 3. 1872 p. 14. 6. 1897 (25 let) + 21. 6. 1915 (43 let)	MARIJA OKORN Stob 1 *28. 7. 1870 p. 14. 6. 1897 (27 let) + 28. 11. 1957 (87 let)
--	---

FRANC PAVLIN Stob 51 *8. 9. 1897 p. 26. 4. 1925 (28 let) Marija ¹¹ Štukelj, Dob + 2. 2. 1954 (57 let)	HELENA PAVLIN Stob 51 *8. 4. 1899 p. 20. 8. 1921 (22 let) Franc PREŠEREN , Ljubljana + (ni podatka)	IVANA PAVLIN Stob 51 *16. 12. 1900 p. 8. 2. 1925 (25 let) Joseph POTOČNIK , New York + ...	JANEZ PAVLIN Stob 62 *19. 5. 1904 p. 8. 5. 1948 (44 let) Marija ¹² Petrič, Breg 10, Komenda + 1973	TOMAŽ PAVLIN Stob 62 *4. 3. 1906 + 29. 11. 1985 (79 let)	MARIJA PAVLIN Stob 62 *6. 1. 1908 + 13. 11. 1982 (74 let)
ANTON PAVLIN Stob 62 *17. 1. 1909 p. 21. 10. 1934 (25 let) Amalija ¹³ Škerbec, Stari trg pi Ložu + 11. 10. 1970 (avto ga je zbil)	VALENTIN PAVLIN Stob 62 *15. 9. 1910 + 29. 9. 1911 (1 leto)	ANTONIJA PAVLIN Stob 62 *12. 4. 1914 p. 6. 10. 1940 (26 let) Macarir KRALJ, V. Mengeš 73 +...			

40 dni po poroki se je Janezu Pavlinu in Marjani Urbanec, por. Pavlin, rodil **sin Franc Pavlin**, ki je umrl leta 1871, star dve leti. Naslednje leto se je staršema rodil drugi sin, ki sta ga prav tako poimenovala Franc. Drugi sin **Franc Pavlin** je preživel otroštvo in se je pri 25-ih letih (leta 1897) poročil z Marijo Okorn iz Stoba 1. Do leta 1900 sta živela v Stobu št. 51, nato pa v Stobu 62. Status animarum Domžale navaja, da se jima je v zakonu rodilo devet otrok: 1. sin Franc (*1897, por. 1925 z Marijo Štrukelj iz Doba, + 1954), 2. hči Helena (*1899, por. 1821 s Fr. Prešernom v Ljubljano), 3. Ivana (*1900, por. 1925 s Jos. Potočnik v New Yorku), 4. sin Janez (*1904, por. 1948 s Petrič Marijo v Breg pri Komendi), 5. sin Tomaž (*1906), 6. hči Marija (*1908), 7. sin Anton (*1909, por. 1934 z Amalijo Škerbec v Stari trg pri Ložu, leta 1970 je umrl v prometni nesreči), 8. sin Valentin (*1910, umrl star eno leto) in 9. hči Antonija (*1914, por. 1940 z M. Kralj v Vel. Mengeš). Status animarum navaja še, da je Franceva žena Marija Okorn, por. Pavlin, umrla 28. 11. 1957 (stara 87 let), datum smrti Franca Pavlina pa v Statusu animarumu ni naveden. Tega izvemo iz knjige Franca Bernika, ki navaja, da je umrl med prvo svetovno vojno zaradi legarja.¹⁴

¹¹ Marija Štukelj, por. Pavlin, * 1902, p. 1925 (23 let), + 1986 (84 let).

¹² Marija Petrič, por. Pavlin, *1911, p. 1948 (37 let), + 1971 (60 let).

¹³ Amalija Škerbec, por. Pavlin, *1910, p. 1934 (24 let), +1987 (77 let).

¹⁴ Legar: star. (trebušni) tifus, pegavica, <https://fran.si/iskanje?View=1&Query=legar&hs=1> (19. 9. 2023).

Slika 9: Po Bernikovih podatkih je bil Franc Pavlin v avstro-ogrsko vojsko vpoklican 21. maja 1915, ko je bil star 42 let.¹⁵ Bernik v nadaljevanju navaja: »Pavlin Franc, Stob, h. št. 62, rojen leta 1872, oženjen, oče 8¹⁶ nepreskrbljenih otrok. 21. junija 1915 je došla na županstvo Domžale iz vojaške bolnice v Ljubljani brzojavka: »Franc Pavlin, rojen 1872 v Domžalah, oženjen, danes umrl.« Nastanjen je bil v Radovljici. En teden je bil bolan. Na dan smrti so ga dopoldne prepeljali v Ljubljano, popoldne je že umrl. Rakev so takoj zaprli. Tudi žena ga ni mogla več videti. Imel je legar.«¹⁷

Zoran Pavlin hrani zapis o otrocih Franca Pavlin in Marije Okorn, por. Pavlin, iz katerega izvemo še nekaj podatkov (navajava le tiste, ki jih ne najdemo v rodoslovnem drevesu).

- Franc (roj. 1897): delavec; otroci: Mimi, Frančiška in Stane.
- Helena (roj. 1899): otroci: Milena, Majda, Franc, Tone, Lado in Marjan.
- Johana (roj. 1900): poročena Peschel (Amerika); otroci: hči umrla kot otrok, pastorka Pepca.
- Janez (roj. 1904): poročen v Domžalah (žena Marija Petrič, po domače Špan); otroci: Johanca.
- Tomaž (roj. 1906): samski, mizar, živel je v Domžalah.
- Marija Mina (roj. 1908): samska, živela je v Domžalah, kasneje delala in živela pri sestri Tončki v Mengšu.
- Tone (roj. 1909): otroci: Verica, umrla stara 3 leta, Tone in Janez.
- Tončka (roj. 1911): gostilničarka v Mengšu; otroci: Jože in Minka.

Status animarum vzrokov smrti ne navaja, izjema je le smrt Antona Pavlina, roj. 17. 1. 1909, ki je umrl 11. 10. 1970 v prometni nesreči (zapis: »avto ga je zbil«).

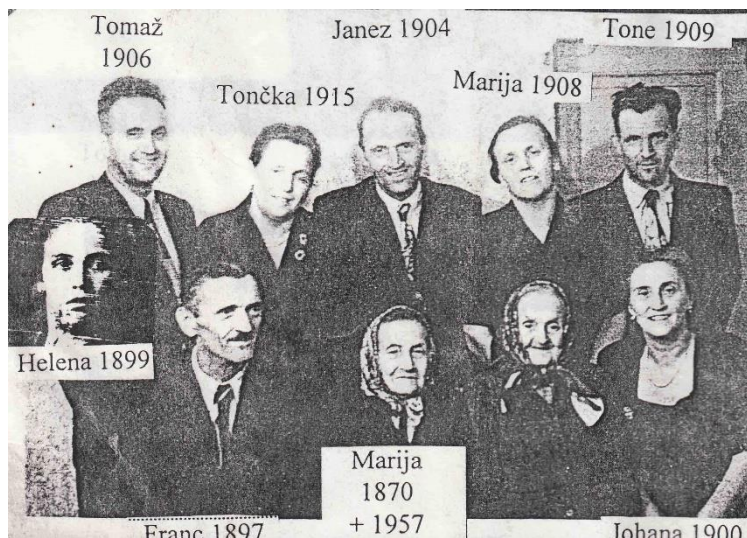
Alenka Pavlin: »Z otroki Franca Pavlina so bili Žmajdovi kar povezani. **France Pavlin** je imel tri otroke, Frančiško Fani (1927–2016) in Mimi (por. Sterle, 1925–2016) ter Staneta. Gospa Fani je bila samska, njo sem poznala, sva včasih kakšno rekli. **Američanka Ivana** ali Johana se je videvala z mojim stricem Žanom v Ameriki. Skupaj sta tudi prišla v domovino in odšla v Opatijo v hotel Kvarner na dopust. Spominjam se, da sta se oglasila pri nas. Oče je bil velikokrat pri **Janezu Pavlinu** v Stobu. Tam se je reklo pri Nacku. Tam so bratrance preživeli veliko lepih trenutkov. Janezu se je rodila hči Ivanka ali Johanca, sedaj poročena Tavčar. Z njo se večkrat videvava in poklepetava, veliko podatkov mi je dala tudi o svojih sorodnikih. Teta Tina je obiskovala **Tomaža Pavlina**, bil je samski (1906–1985) in Marijo Pavlin (Mino), ki je bila tudi samska. Tudi mene je vzela s sabo. **Tone Pavlin** je živel na Poljski cesti v Stobu. Imel je dva sinova: Toneta in Janeza. Oba Domžalčani dobro poznamo. Pavlinov Tonček je bil dober poznavalec Stoba in njenih prebivalcev. Z njim sem se veliko pogovarjala. Pripravil mi je tudi gradivo o najinih prednikih. Janez Pavlin pa je bil zaposlen v zdravstvenem domu v Domžalah kot reševalec. Večkrat smo odšli v Mengeš k **Antoniji Kralj** (Tončki). Z možem sta

¹⁵ Franc Bernik: Zgodovina Fare Domžale, 1923, nova izdaja, Domžale: Kulturni dom Franca Bernika, 2020, str. 260, slika str. 253-254.

¹⁶ Sin Valentin je umrl star eno leto (1910).

¹⁷ Franc Bernik, 1923, ponatis 2020, str. 260, slika str. 267.

imela gostilno. Rodila sta se jima dva otroka, Janez in Marija ali Minka. Bila je zobozdravnica. Monika, Zoran in jaz smo hodili k njej popravljat zobe.«

Slika 10: Družina Franca Pavlina in Marije Okorn, por. Pavlin, spredaj z leve: Franc, mama Marija, teta Helena Okorn, Johana, zadaj z leve: Tomaž, Tončka, Janez, Mina (Marija) in Tone, na levi dodana slika: Helena (arhiv Alenke Pavlin).

2.5 DRUŽINA FRANCA ŠMETA IN MARIJE PAVLIN, SP. DOMŽALE 2

Hči Marija Pavlin, por. Šme

FRANC ŠME Zg. Domžale 12 *10. 4. 1877 p. 17. 9. 1905 (28 let) + 25. 9. 1928 (51 let)	MARIJA PAVLIN Stob 39 *15. 8. 1876 p. 17. 9. 1905 (29 let) + 4. 11. 1932 (56 let)
---	--

MARIJA ŠME Sp. Domžale 2 * 8. 8. 1906 p. 3. 7. 1934 (28 let) Alojzij PETRIČ + ...	ANA ŠME Sp. Domžale 2 * 8. 7. 1908 p. 25. 10. 1936 (28 let) Joanne VIDIC , Podgorje 75 + ...	IVANA ŠME Sp. Domžale 2 * 10. 1. 1910 p. 28. 10. 1934 (24 let) Joanne ZAJC , Kolodvorska 22 + 21. 5. 1947 (37 let)	FRANC ŠME Sp. Domžale 2 * 22. 12. 1911 p. 15. 1. 1939 (28 let) 1923 v Ameriki + ...	JANEZ ŠME Sp. Domžale 2 * 22. 12. 1913 p. 22. 11. 1947 (34 let) ločen, znova poročen + 1977 (64 let)	PETER ŠME Sp. Domžale 2 * 5. 10. 1917 + 23. 10. 1917 (18 dni)
--	---	--	--	---	--

Štiri leta za Francem Pavlinom se je staršema Janezu Pavlin in Mariji Urbanec, por. Pavlin, rodila **hči Marija Pavlin**, ki se je 17. 9. 1905, stara 29 let, poročila s Francem Šmetom iz Zgornjih Domžal 12 (roj. 10. 4. 1877). Živela sta v Spodnjih Domžalah št. 2, pri hiši se je reklo pri Markcu.

Slika 11: Družina Franca Šmeta in Marije Pavlin, por. Šme. Na sliki je pet otrok, sin Janez je v maminem naročju (roj. dec. 1913), najmlajši sin Peter (roj. 1917, umrl star 18 dni) pa se še ni rodil (arhiv Alenke Pavlin).

Francu Šmetu in Mariji Pavlin, por. Šme, se je rodilo šest otrok: 1. Marija (roj. 1906, p. 1934), 2. Ana (roj. 1908, p. 1936), 3. Ivana (roj. 1910, p. 1934, + 1947), 4. Franc (roj. 1911, p. 1939), 5. Janez (roj. 1913, p. 1947) in 6. Peter (roj. 1917, umrl star 18 dni). Ko se je rodil najmlajši sin Peter, je bila Marija stara 41 let. Oba, Marija in njen mož Franc Šme sta kmalu umrla. Marijin mož je umrl 25. 9. 1928, star 51 let, Marija pa 4. 11. 1932, stara 56 let. Nihče od otrok se do smrti staršev še ni poročil. Ob mamini smrti so bili stari od 19 do 26 let. Pri Markcu v Spodnjih Domžalah št. 2, kjer so živeli, je očeta Franca Šmeta nasledil najstarejši sin Franc Šme. 15. 1. 1939 se je poročil z Veroniko Janežič s Pšate 13 (roj. 4. 12. 1912), s katero sta imela dva otroke: Ivano (roj. 1941) in Franca (roj. 1948). France Šme je bil tudi godbenik in nekaj časa tudi kapelnik godbe. V Stiplovškovi knjigi lahko preberemo, da je domžalska godba »nastopila na slovesnosti ob ustanovitvi župnije Domžale leta 1908 pod vodstvom novega kapelnika Franceta Šmeta, ki je godbo vodil do leta 1913.«¹⁸

Slika 12: Marija Pavlin, por. Šme, ki se je poročila v Sp. Domžale 2 (hišno ime Markec), 1876–1932 (arhiv Alenke Pavlin).

Slika 13: Otroci Marije Pavlin, por. Šme, in njenega moža Franca Šmeta: z leve: Janez, Ana, Marija, Ivanka in Franc. (arhiv Alenke Pavlin, dobila od Tončka Pavlina).

Alenka Pavlin: »Dobro sem poznala **Janeza Šmeta** (1913-1977), ki je bil večkrat pri mojem očetu. Moj oče je bil njegov skrbnik. Janez Šme je imel dva otroke, hčerko Marto in sina Emila.

¹⁸ Miroslav Stiplovšek, Tadeja Capuder: Kulturna društva v domžalski občini 1884 – 2009, ob 125-letnici ljubiteljskih kulturnih dejavnosti s prvim nastopom domžalskih godbenikov, Domžale, Javni sklad RS za kulturne dejavnosti, območna izpostava, 2009, str. 58.

Z Marto, upokojeno učiteljico, se sem pa tja srečava in kakšno rečeva. Na domžalskem starem pokopališču pri cerkvi je nagrobnik **Ivane Šme, por. Zajc**, to je njene tete. Za nagrobnik služi kip matere z otrokom, krasen spomenik, ki je verjetno posvečen prekmalu umrli mami. Umrla je stara komaj 36 let. **Franc Šme** pa je vozil premog se s konji. Če se je peljal mimo, se je vedno ustavil pri nas, da sta z očetom na hitro kaj rekla. Pri Šmetovih se je reklo pri Jurčk.«

Sin Janez Ivan Pavlin

Slika 14: Izrez iz krstne knjige za leto 1878, ko se je staršema Janezu Pavlin in Marjani Urbanec rodil sin Johan Pavlin ml. (vir: krstna knjiga Župnije Mengeš, <https://data.matricula-online.eu/en/slovenia/ljubljana/menges>) (19. 9. 2023).

Dve leti za Marijo se je staršema Janezu Pavlin in Mariji Urbanec, por. Pavlin, rodil še **Janez Ivan Pavlin**, ki se je leta 1906, star 28 let, poročil z Marijo Habjan iz Stoba 53. Janez Ivan Pavlin je nasledil očeta Janeza Pavlina starejšega v Žmajdovi domačiji.

Ivan Pavlin

Slika 15: Janez Ivan Pavlin je nasledil očeta Janeza Pavlina v Žmajdovi domačiji. Do prve svetovne vojne igral in nastopal z domžalsko godbo. Leta 1906 se je poročil z Marijo Habjan, s katero sta imela sedem otrok, od katerih dva nista preživela otroške dobe (arhiv Alenke Pavlin).

2.6 DRUŽINA PETRA HABJANA IN MARIJE KVAS, STOB 53 – ŠIMENKOV PETER

V Žmajdovo hišo se je primožila Marija Habjan (na sliki na naslovni strani naloge), ki izvira iz družine Petra Habjana in Marije Kvas, por. Habjan, iz Stoba št. 53.

PETER HABJAN Stob 14 * 30. 7. 1848 p. 9. 11. 1874 (26 let) + 2. 2. 1910 (62 let)	MARIJA KVAS Trzin (Stob 52) *19. 9. 1846 p. 9. 11. 1874 (28 let) + 8. 2. 1924 (78 let)
---	---

JANEZ HABJAN *22. 12. 1875 Stob 53 + 23. 7. 1949 bolnica v Celju (74 let)	MARIJA HABJAN *8. 12. 1877 Stob 53 v Ameriki, NY, 1903- 4. 6. 1906 p. 7. 10. 1906, (29 let) Ivan PAVLIN + 14. 2. 1965 (88 let)	NEŽA HABJAN *13. 1. 1880 Stob 53 v Ameriki, NY, maj 1902-1907 p. poročena s slašičičarjem, + v ZDA	TONA HABJAN *13. 1. 1880 Stob 53 v Ameriko, NY, 1901-4. 6. 1906 por. v Kamnik BENKOVIČ + 1948 (68 let)	Mrtvorojena dvojčica *ni podatka (verjetno 1882)	Mrtvorojena dvojčica *ni podatka (verjetno 1882)
---	--	---	--	---	---

<p>PETER HABJAN *24. 2. 1884 Stob 53 čevljar p. 13. 8. 1911 (27 let) z Ano Grčar, Stob 57 + 22. 2. 1955 (71 let)</p>	<p>JERNEJ HABJAN *21. 8. 1885 Stob 53 mizar avg. 1905 v Ameriko, NY, p. poročen v ZDA</p>	<p>MARTIN HABJAN *10. 11. 1886 Stob 53 + 7. 10. 1947 (61 let)</p>	<p>VALENTIN HABJAN *3. 2. 1888 Stob 53 p. 25. 7. 1921 (33 let) z Marijo Juvan iz Stoba 34 + 31. 12. 1966 (78 let) Stob 53</p>	<p>ANA HABJAN *10. 8. 1890 Stob 53 v Ameriki, NY 1906-1920, p. TROJANŠEK Vincenc, Domžale, + 6. 7. 1973 (83 let)</p>
---	---	---	--	---

Starša Peter Habjan in Marija Kvas, por. Habjan

Oče Peter Habjan se je rodil leta 1848, **mama Marija Kvas** pa leta 1846. Mamina družina je izvirala iz Trzina, živel pa je v Stobu št. 52. Peter Habjan in Marija Kvas sta se poročila 9. 11. 1874, ko je bil Peter star 26, Marija pa 28 let. Imela sta 11 otrok, ki so se jima rojevali med letoma 1875 in 1890. Med njimi je po dve leti razlike, edino med rojstvom Jerneja in Martina je eno leto in tri mesece razlike. Najmlajši otrok se je mami Mariji rodil, ko je bila stara 44 let. V družini sta se dvakrat rodili dvojčici, Neža in Antonija leta 1880 sta preživeli, drugi dvojčici pa sta bili mrtvorojeni in še nista imeli imen. Oče Peter je umrl leta 1910, star 62 let, mama Marija pa leta 1924, stara 78 let.

Sin Janez Habjan

Približno eno leto po poroki se je staršema je rodil **sin Janez Habjan**. Status animarum zanj ne navaja nobenih drugih podatkov, kot da je umrl leta 1949 v bolnici v Celju. Takrat je bil star 74 let.

Hči Marija Habjan, por. Pavlin

Leta 1877 se je staršema rodila **hčerka Marija (Mina)**, ki je leta 1903, ko je bila stara 25 let, za tri leta odšla na delo v Ameriko. Štiri mesece po vrnitvi iz Amerike, 7. 10. 1906, se je poročila z Janezom Ivanom Pavlinom in se preselila v Žmajdovo domačijo v Stobu 39, kjer je tedaj živel še Janez Pavlin starejši.

Slika 16: Marija Habjan v slavnikiarski tovarni v New Yorku, na sliki stoji v drugi vrsti, četrta z leve, med 1903 in 1904 (arhiv Alenke Pavlin).

Dvojčici Neža in Antonija Habjan

Dve leti za Marijo sta se rodili dvojčici **Neža in Antonija (Tona) Habjan**. Antonija je v Ameriko odšla že leta 1901, ko je bila stara 21 let, Neža pa leta 1902, stara 22 let. Naslednje

leto (1903) se jima je v Ameriki pridružila še starejša sestra Marija. Sestri Marija in Antonija sta se vrnila v domovino 4. 6. 1906, Neža pa naslednje leto. Neža je kasneje spet odšla v Ameriko, kjer se je tudi poročila in umrla. Antonija pa se je po vrnitvi iz Amerike poročila z Benkovičem v Kamnik, kjer je leta 1948 umrla, stara 68 let.

Mrtvorojeni dvojčici

Za dvojčicama Nežo in Antonijo sta se staršema spet rodili **dvojčici**, ki pa sta že pri rojstvu umrli. Kdaj je to bilo, Status animarum ne navaja, predvidevava pa, da je bilo to leta 1882.

Sin Peter Habjan

Leta 1884 se je rodil **sin Peter Habjan mlajši**, ki je bil po poklicu čevljar. Leta 1911, ko je bil star 27, se je poročil z Ano Grčar (roj. 1882) iz Spodnjih Domžal 18. Status animarum navaja, da sta imela sedem otrok. To so bili: 1. Peter (roj. 1912, + 1919), 2. Mihael (roj. 1913, por. 1942 z Ivano Zakotnik), 3. Elizabeto (roj. 1914), 4. Vincenc (roj. 1916, por. 1940 s Stanislavo Hrovat, Šolska ulica 11), 5. mrtvorojena hči (roj. 1918), 6. Stanislav (roj. 1919) in 7. Valentin (roj. 1921, umrl stal pol leta). Vsi otroci so se rodili v Stobu št. 57, hišno ime Ribič, starša pa je nasledil sin Mihael. Peter Habjan je umrl leta 1955, star 71 let, njegova žena Ana pa leta 1963, stara 81 let.

Sin Jernej Habjan

Eno leto za Petrom mlajšim se je rodil **sin Jernej Habjan**, ki je bil po poklicu mizar. Avgusta 1905 je odšel v Ameriko, kjer se je poročil in tudi umrl. Datuma poroke in smrti Status animarum ne navaja.

Sin Martin Habjan

Leta 1886 se je staršema rodil **sin Martin Habjan**. Status animarum zanj navaja le datum rojstva. Umrl je leta 1947, star 61.

Sin Valentin Habjan

Leta 1888 se je staršema rodil **sin Valentin Habjan**, ki se je leta 1921, ko je bil star 33 let, poročil z Marijo Juvan iz Stoba 34. Živel sta v domači hiši v Stobu 53 (Šimenkov Peter). Iz Statusa animaruma je razvidno, da nista imela otrok. Valentinova žena Marija je umrla leta 1949, stara 54 let. V opombah je zapis, da se je »zadušila z alkoholom«. Valentin Habjan pa je umrl leta 1966, star 78 let.

Hči Ana Habjan, por. Trojanšek

Zadnja se je staršema rodila **hči Ana Habjan** (1890), ki je že leta 1906, ko je bila stara samo 16 let, odšla za sestrami Marijo, Nežo in Tono v Ameriko. Iz Amerike se je (glede na podatke v Status animarumu) vrnila leta 1920. Poročila se je z Vincencem Trojanškom v Domžale, po domače h Kurščk. Očitno pa se je nato vrnila v Ameriko, saj Franc Bernik v svoji knjigi omenja, da je bila leta 1923 v Ameriki (Ana Habjan, omožena Trojanšek).¹⁹ Umrla je leta 1973, stara 83 let.

Alenka Pavlin je o svojih sorodnikih po stari mami Mariji Habjan, por. Pavlin, povedala: »Vse štiri Habjanove sestre (Marija Mina, Neža, Tona in Ana) so bile slamnikarice, za fante pa ne vem. Od družine **Petra Habjana** poznam samo Elizabeto in Miha, ki je nasledil očeta. Ta **Miha Habjan** je pri nas delal gank, z očetom in bratom Zoranom so ga delali leta 1978. **Elizabeta**

¹⁹ Franc Bernik, 1923, nova izdaja, 2020, str. 234.

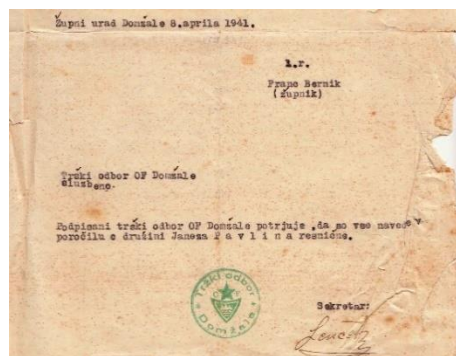
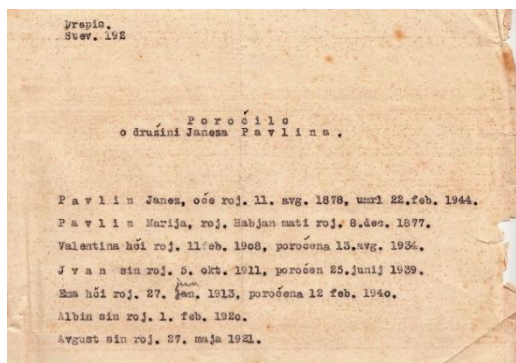
Habjan ni bila nikoli poročena. Bila je zelo pridna in pobožna, tako da je bila veliko v cerkvi, dobra ženska, ki je živela za druge.

Tona Habjan se je poročila z Benkovičem v Kamnik. Živelii so na Novem trgu, danes je to blizu Zdravstvenega doma Kamnik. Preživljali so se s kmetijstvom. Imela sta sedem otrok: Albina, Karla (oz. Korlna), Cirila, Linco, Minko, Helo in še enega sina, ki je bil ustreljen in pokopan v Begunjah. S Francko Trojanšek in njeno hčerko Natašo smo obujale spomine na Benkoviče, kajti z njima sem šla v mladosti v Kamnik in spoznala nekaj Benkovičev. Skupaj smo bile pri Minki in Linci. Povedali sta mi tudi, da smo celo v žlahti s skakalcem Rokom Benkovičem, ki je Korlnov vnuk. Minko sem videvala v Domžalah, ker je bila v službi na občini. Helo pa je poznala moja mama, saj sta skupaj delali v Kamniku.

Ana Habjan se je poročila z Vincencem Trojanškom. Živelaa je v Stobu na Ljubljanski cesti 46. Živelii so kar dobro, saj je bil Vincenc krojač, ona pa je prišla iz Amerike. Imela sta štiri otroke: Anico, Vero, Dano in Vinka. S to družino smo se kar dobro ujeli, še posebno z Vero in Vinkom. Vera je delala v Nemčiji in kadar je prišla domov, nas je vedno obiskala. Posebno z mami sta prijateljevali in sta bili v stikih tudi po telefonu. Oče pa je prijateljeval z Vinkom. Podala sta se na kar nekaj dogodivščin, pa tudi na kakšen izlet smo šli skupaj. Poročil se je s Francko Gostič, doma iz Vrbe pri Prevojah, poročeno Trojanšek, ki mi je dala veliko informacij o Habjanovih sestrah.«

2.7 DRUŽINA JANEZA IVANA PAVLINA IN MARIJE HABJAN, STOB 39 – ŽMAJD

	<p>JANEZ IVAN PAVLIN Stob 39 *11. 8. 1878 p. 7. 10. 1906 (28 let) z ženo v Ameriki v letih 1911-1913 + 21. 2. 1944 (66 let)</p>	<p>MARIJA MINA HABJAN Stob 53 *8. 12. 1877 v Ameriki, NY, IX.1903-4. 6.06 p. 7. 10. 1906 (29 let), z možem v Ameriki 1911-1913 + 14. 2. 1965 (88 let)</p>	
<p>VALENTINA PAVLIN Stob 39 *11. 2. 1908 p. 13. 8. 1934 (26 let) Franc ZALOKAR, Rodica 11 + 18. 6. 1992 (84 let)</p>	<p>Mrtvoroje- na deklica Stob 39 *11. 4. 1909 + 11. 4. 1909 (0 let)</p>	<p>JANEZ FRANC ŽAN PAVLIN New York, ZDA *5. 10. 1911 v ZDA, p. 25. 6. 1939 (28 let) z Norvežanko Anni, + 5. 1. 1995, ZDA, New Jersey (84 let)</p>	<p>EMA PAVLIN New York, ZDA *27. 6. 1913 v ZDA p. 12. 2. 1940 (27 let), Šved Einer PETERSON, Connecticut + v ZDA</p>
<p>MARIJA MIMI PAVLIN Stob 39 *5. 3. 1915 + 3. 11. 1915 (8 mesecev)</p>	<p>ALBIN PETER PAVLIN Stob 39 *1. 2. 1920 p. 8. 12. 1951 (31 let) s Kristino Gostinčar, Brezovica pri Dobu + 14. 7. 1989 (69 let)</p>	<p>AVGUST PAVLIN Stob 39 *27. 5. 1921 p. 16. 10. 1948 (27 let) z Danico Cerar, Ljubljanska c. 92, Domžale, + 17. 6. 1986 (65 let)</p>	

Sliki 17 in 18: Podatke iz Status animaruma sva popravili in dopolnili s podatki v dokumentu, ki ga je izdal Trški odbor OF Domžale. Ta dokument nima datuma, sklicuje se pa na podatke župnika Franca Bernika iz leta 1941 (arhiv Alenke Pavlin).

Starša Janez Ivan Pavlin in Marija (Mina) Habjan, por. Pavlin

Marija (Mina) Habjan se je rodila 8. 12. 1877 v Stobu 53. Ko je bila stara 26 let, je odšla v Ameriko, kjer sta delali že njeni mlajši sestri dvojčici Neža in Tona. Iz ZDA se je vrnila skupaj s sestro Tono 4. 6. 1906, njuna najmlajša sestra Ana pa je takrat prišla na delo v Ameriko. Štiri mesece po vrnitvi domov iz Amerike, 7. 10. 1906, v starosti 29 let se je poročila z 28-letnim Janezom Ivanom Pavlinom. Januarja istega leta je Janezu Ivanu Pavlinu umrla mama Marjana, tako da sta pred prihodom Marije Habjan k Žmajdu v hiši živela samo on in njegov oče Janez Pavlin starejši.

Janez Ivan Pavlin je igral v **domžalski godbi**. V Stiplovškovi knjigi o kulturnih društvih v domžalski občini lahko preberemo: »Med letoma 1898 in 1903, ko je kapelniško palico nosil Jakob Flis, se je na njegovo pobudo ustanovil tudi **godalni orkester**, v katerem je igralo devet godbenikov, ki so nastopali predvsem v okviru prireditev Katoliškega izobraževalnega in podpornega društva Domžale.«²⁰ Janez Ivan Pavlin je v godalnem orkestru, ki je deloval od leta 1899 do prve svetovne vojne, igral kontrabas. Poleg tega je igral v domžalski godbi in bil eno obdobje celo kapelnik godbe. Miroslav Stiplovšek je zapisal: »V letih 1903 do 1908, ko je godbo vodil kapelnik Ivan Pavlin, so godbeniki prvič nastopili na pogrebu na novem domžalskem pokopališču, in od tedaj dalje se je začela tradicija nastopanja na pogrebnih slovesnostih. Veliko so nastopali tudi ob odprtjih novih gasilskih in društvenih domov na Domžalskem.«²¹ Več o Janezu Ivanu Pavlinu zasledimo v zborniku ob 110-letnici Godbe na pihala Domžale. »V letih 1903 do 1908 je godbo vodil kapelnik Ivan Pavlin (rojen leta 1878, umrl leta 1944). Igral je več instrumentov, sodeloval je tudi pri orkestru.«²²

V zborniku ob 100-letnici Godbe na pihala Domžale, izvemo še nekaj podrobnosti: »V času od leta 1903 do leta 1908 je bil kapelnik godbe Ivan Pavlin, rojen 1878 v Domžalah in umrl leta 1944 v Domžalah. Sodeloval je tudi pri godalnem orkestru, kjer je igral kontrabas, pri godbi pa tenor in trobento. V tem času je bila domžalska godba že dobro znana in je veliko nastopala tudi širom Slovenije. Leta 1904 je igrala pri odkritju spominske plošče baronu Juriju Vegi v Zagorici pri Moravčah, pri otvoritvi gasilskega doma v Moravčah leta 1907, v Košani na Primorskem leta 1908 in drugih krajih.«²³ Kakor kaže, pa Janez Ivan Pavlin po prvi svetovni

²⁰ Miroslav Stiplovšek, Tadeja Capuder, 2009, str. 58.

²¹ Miroslav Stiplovšek, Tadeja Capuder, 2009, str. 58.

²² Stražar Stane: Godba na pihala Domžale - 110 let, Domžale, Zveza kulturnih organizacij, 1994, str. 14.

²³ Tone Ravnikar: 100 let Godbe na pihala Domžale, 1984, str. 12.

vojni ni več sodeloval pri godbi, saj ga kasneje ne najdemo na nobeni skupinski sliki godbenikov, niti ne pri kasnejšem orkestru godbe, ki je bil ustanovljen leta 1919.

Slika 19: Godalni orkester, ki je v okviru godbe deloval v letih 1899–1914. Na sliki stojijo z leve: Ivan Pavlin, Franc Šme, Franc Pavlin, Ivan Riedl in Martin Flis, sedijo pa (z leve): Franc Mazovec, Jakob Flis in Josip Flis.²⁴

Mariji in Ivanu Pavlinu se je v zakonu rodilo sedem otrok, od katerih dve hčeri nista preživeli otroštva. Otroci so se jima rojevali od leta 1908 do 1921. Družina je živela v Žmajdovi domačiji. Leto in pol po poroki se je staršema rodila hči Valentina, leto za njo pa še deklica, ki je pri porodu umrla. Marija Pavlin je hčerko Valentino zaupala svoji mami Mariji Habjan in z možem Janezom Ivanom odšla za tri leta na delo v Ameriko. Tam sta se jima rodila sin Žan (roj. 1911) in hčerka Ema (roj. 1913). Vrnila sta se pred začetkom prve svetovne vojne. Hči Mimi (roj. 5. 3. 1915) se je rodila v Stobu. Novembra 1915 pa so imeli pri Žmajdu kar dve smrti. Najprej je umrla komaj 8-mesečna hči Mimi, 12 dni za njo pa še 76-letni oče Janez Pavlin starejši.

V knjigi Franca Bernika sva našli zapis, da je bil Janez Pavlin, Stob 39, v avstro-ogrsko vojsko vpoklican že ob prvem vpoklicu 27. julija 1914.²⁵ Vpoklicane može in fante so z vlakom odpeljali na vzhodno fronto. Janeza Pavlina v Bernikovi knjigi najdemo tudi med ujetniki v ruskem ujetništvu. Bernik navaja: »Pavlin Janez, Stob 39, mož, starost 38 let, ujet 1916 od Rusov.«²⁶ Zato je razumljivo, da se je naslednji otrok rodil šele nekaj let po koncu prve svetovne vojne. Leta 1920 se je rodil sin Albin, eno leto za njim pa še najmlajši sin Avgust. Mama Marija je bila pri rojstvu najmlajšega sina stara 44 let. Oče Janez Ivan Pavlin je umrl med drugo svetovno vojno (21. 2. 1944), star 66 let. Ob njegovi smrti so bili starejši trije otroci (Valentina, Žan in Ema) že poročeni in niso več živeli doma. Pri Žmajdu so ostali le še trije prebivalci: vdova Marija, stara 67 let, in 24-letni sin Albin in 23-letni sin Avgust. Mama Marija Pavlin (roj. Habjan) je bila vdova 21 let. Umrla je leta 1965, stara 88 let.

Alenka Pavlin: »Habjanove sestre so bile po prihodu iz Amerike kar premožne. Moja mami mi je pripovedovala, da sta stara mama in stari oče hotela Žmajdovo hišo podreti in narediti novo. Kupila sta že gradbeni material, a je ta načrt propadel. Kasneje je stara mama vse zlato, kar ga je imela, in nekaj njiv prodala zato, da sta šla njen sin Žan in hčerka Ema lahko nazaj v Ameriko. Samo ena njiva ali dve sta jim še ostali. Drugače je imela moja stara mama težko

²⁴ Slika je povzeta iz knjižice Staneta Stražarja: Godba na pihala Domžale [110 let], 1994, str. 15

²⁵ Franc Bernik, 1923, ponatis 2020, str. 251.

²⁶ Franc Bernik, 1923, ponatis 2020, str. 287.

življenje. Že pred poroko so jo svarili, naj dobro premisli, če bi se poročila s Pavlinom. A Ivan Pavlin je bil lep fant. Stara mama je velikokrat rekla: »Zakaj sem gledala samo na lepoto?« Tudi sama je bila lepa, a v zakonu ni bila srečna, saj jo je mož tepel. Menda so ji doma že pred poroko rekli: »Ti ne boš nikoli na frišno tepena.« Star ata Ivan Pavlin je bil godbenik in je veliko hodil naokoli, verjetno so marsikdaj tudi kaj spili. Ko je bil moj oče star 18 let, pa ga je prijel za roko in mu rekel: »Od danes naprej pa nič več!« Starega ata nisem poznala, saj je umrl med drugo svetovno vojno. Bila pa sem zelo navezana na mojo staro mamo. Ko je umrla, sem bila v 5. razredu. Zelo sem žalovala za njo, ker sem jo imela tako rada.«

Slika 20: Marija Pavlin (roj. Habjan) s tremi sinovi, z leve Žan, Albin in Avgust, ob njeni 82-letnici, leta 1959 (arhiv Alenke Pavlin).

»**Star oče Ivan Pavlin** je igral pri domžalski godbi, nekaj časa je bil tudi kapelnik godbe, igral je tudi v godalnemu orkestru. Ni pa imel nobenega poklica, razen da je bil kmet. Stara mama Marija Pavlin (roj. Habjan) pa je bila slamnikarica. Pred odhodom v Ameriko je delala v Ravnikarjevi slamnikarski tovarni.

Potem ko se je starima staršema rodila hčerka Tina in mrtvorojena deklica, sta odšla v Ameriko. Tam sta se jima rodila dva otroka, Žan in Ema. Kasneje sta se z obema v Ameriki rojenima otrokoma vrnila domov, v Žmajdovo hišo, kjer sta dobila še tri otroke. Hči Mimi je kmalu umrla, nato pa še sinova Albina in Avgusta. Potem, ko sta se vrnila iz Amerike, stara mama verjetno ni več delala kot slamnikarica, ampak samo še na Žmajdovi njivi. Pri hiši je bila strašna revščina. Mogoče se tudi zaradi revščine ni veliko družila s sestrama Tono in Ano. Delala je v hiši in hodila delat na njive. O starem očetu Janezu Ivanu vem zelo malo, ker se o njem ni veliko govorilo. Menda je z godbo veliko hodil naokoli. Umrl je leta 1944 za rakom na grlu.

Ne vem, od česa so sploh živeli. Verjetno le od pridelka na njivah in da so prodali krompir ipd. Ker so se doma komaj preživljali, so morali otroci iti kmalu od doma. V hiši sta ostala samo moj oče (Albin) in stric Gustl. Oče je pripovedoval, da so imeli samo krompir in pa fižol. Kot vajenec je hodil v Ljubljano, za malico pa je s seboj vzel fižol ali polento. Živine niso imeli, njiva pa je bila. Žmajdovi fantje Žan, Albin in Gustl so bili v mladosti zelo navihani. Govorili so: »Gusa, Žan in Albin, to so Žmajdov frkolin.« Obstaja šaljiva zgodba o tem, kako sta Albin in Gustl sadila krompir. Mama jima je naročila, naj gresta na njivo saditi krompir. Pa sta bila že čez pol ure nazaj. Vprašala ju je, kako da sta tako hitro naredila. Pa sta povedala, da sta samo skopala jamo in ves krompir stresla vanjo.

Stara mama je bila tudi malo čudaška. Ko sta se moja starša poročila in je moja mami prišla k hiši, ji ni pustila ne ribati in ne pospravljati. Mami je zato na skrivaj ribala in pospravljala, ker je hotela imeti hišo čisto. Stara mama pa se je oblekla in odšla delat na polje. Na njivo bi morala hoditi delat tudi moja mami, pa se je temu uprla. Rekla je: »Tega nisem delala na Viru, pa tudi tukaj ne bom.«

Na stara leta je bila stara mama slepa, tako da je moja mami skrbela zanjo. Stara mama je znala sama priti iz svoje sobe v kuhinjo tako, da je z rokami tipala po stenah. Ko je stric Žan prišel iz Amerike na obisk, že takrat je imel dosti denarja, je hotel, da bi ji oči operirali, pa ni pustila. Nekje je prebrala nekaj takega, kar je spominjalo na teorijo zarote. Verjetno pa je imela le sivo mreno.

Stara mama je imela mene zelo rada. Ko so me dali v vrtec, je šla v vrtec in me vzela iz njega ter se kregala, da je ona gospodar pri hiši in da bo ona že poskrbela za otroka. A skrbela je zame bolj po starem, npr. namesto plenic mi je dala slamo.

Ko je stara mama umirala, sem bila na predvečer tudi jaz zraven. Spomnim se, da je stara mama imela škatlo, narejeno iz starih razglednic. V njej je hranila pisma in še marsikaj zanimivega. Škoda, ker smo jo vrgli stran.«

Hči Valentina Pavlin, por. Zalokar

Leto in pol po poroki Marije in Janeza Ivana Pavlina, 11. 2. 1908, se je v Žmajdovi hiši v Stobu rodila **hči Valentina**. Ko je bila stara 26 let (leta 1934), se je poročila s Francem Zalokarjem na Rodico št. 11. Umrla je 18. 6. 1992, stara 84 let.

Alenka Pavlin: »**Valentina** ali **Tina Pavlin** je bila najstarejša hči očetovih staršev. Ko sta šla stara starša v Ameriko, je bila Tina stara kakšno leto ali dve, zato je nista vzela s seboj. Ostala je pri stari mami Mariji Habjan. Tina jima je to zelo zamerila. Poročila se je s Francem Zalokarjem in živela na Rodici blizu slaščičarne Razpotnik. Zaposlena je bila kot šivilja v tovarni Univerzale. Tini in Francu Zalokarju sta se v zakonu rodila dva otroka, Lado in Franci. Ko sta sinova odrasla, je odšla za gospodinjo k gospe Dawenport v New York, a se je zaradi domotožja po dveh letih vrnila domov. Z bratom Zoranom sva šla rada k njej, saj je imela vedno nekaj sladkega za pod zob.«

Slika 21: Valentina Pavlin, por. Zalokar, s sinom Ladom, na Rodici okoli leta 1935 (arhiv Alenke Pavlin).

Slika 22: Sorojenci Albin Pavlin, Ema Peterson, Valentina Zalokar in Avgust Pavlin, v notranjosti Žmajdove hiše, okoli leta 1975 (arhiv A. Pavlin).

Mrtvorojena deklica

Eno leto za Valentino (11. 4. 1909) se je staršema rodila mrtva deklica.

Sin Janez Franc – Žan Pavlin

V New Yorku se je staršema rodil sin Janez Franc Pavlin, ki so ga klicali Žan. Ko je bil Žan star dve ali tri leta, sta se starša vrnila domov v Stob, kjer je v Žmajdovi hiši sam živel dedek Janez Pavlin. Ko je bil Žan star 17 let, se je vrnil v Ameriko, pri 28. letih pa se je tam poročil z Norvežanko Ani. Umrl je leta 1995 v kraju v Freehold (New Jersey, ZDA), star 84 let.

Slika 23: Poroka Žana Pavlina z Norvežanko Ani v Ameriki. Poročila sta se 22. 6. 1937. Levo od neveste je Žanova sestra Ema Pavlin, por. Peterson, New York, 22. 6. 1937 (arhiv Alenke Pavlin).

Alenka Pavlin: »**Žan Pavlin** se je rodil v Ameriki, otroštvo pa je preživel v Stobu. Izučil se je za ključavničarja. Učil se je v delavnici pri Končanu, ki je bila poleg Menačenkove domačije. Leta 1928 je odšel nazaj v Ameriko, kjer je sprva zelo težko živel. Ko pa je odprl svojo obrt za umetno kovaštvo, si je opomogel in bil zelo uspešen. Poročil se je z Norvežanko Ani. Bila sta brez otrok. Žan je vsako leto prišel na dopust v Slovenijo. Prišel je z avtom in ladjo ali pa je priletel z avionom in najel rent-a-car. Enkrat je s seboj pripeljal celo sorodnike tete Ani, ki so živeli v Ameriki. Bili so to Norvežani, tetini nečaki. Takrat smo imeli tukaj na stanovanju sedem ljudi.

Stric Žan in njegova žena Ani sta živela v New Jerseyju v krajih Teaneck, Guttenberg in Freehold. Nekaj časa sta živela tudi na Floridi, mogoče dve leti. V Ameriki sta živela zelo udobno. Bila sta premožna. Ko sem bila tri mesece pri njima na obisku, sta živela v Guttenbergu. Vozila sta me naokoli, da sem marsikaj videla. Hotela sta me peljati tudi na Florido, pa tja nisem hotela iti. Peljala sta me v Atlantic City, v igralnice, pa ves New York smo si ogledali. Lahko bi ostala tam, v Ameriki, a sem imela veliko domotožje, še posebno, ko sem zagledala sliko Bleda ali Bohinja. Doma nisem marala narodno zabavne glasbe, v Ameriki pa sem imela ob zvokih Avsenikov grozno domotožje. Želela sem si samo domov, v Slovenijo. Ko se je Žan upokojil in je bil že star, po mojem obisku v Ameriki, ni več prišel v Slovenijo.«

Slika 24: Stric Žan in njegova žena Ani sta leta 1955 iz Amerike prišla z avtomobilom. Z leve: Matjaž Pavlin, stara mama Marija Pavlin, Kristina in Alenka Pavlin, Valentina Zalokar, Dana Pavlin, Avgust Pavlin in Žanova žena Ani Paulin, pred Žmajdovo hišo (arhiv Alenke Pavlin).

Slika 25: Albin in Kristina Pavlin na obisku pri Žanu v ZDA. Prespali so v New Yorku pri prijatelju Šimetu Raspoviču²⁷, drugi dan pa so odleteli na Florido, kjer so skupaj praznovali prihod novega leta. Z leve: Kristina, Ani, Albin in Žan Pavlin, spredaj Šimetov sin, New York, decembra 1976 (arhiv Alenke Pavlin).

Žan Paulin je bil tudi dobrodelen, saj ga najdemo med dobrotniki in častnimi člani domžalske godbe in Gasilskega društva Stob. V zborniku ob 80-letnici Gasilskega društva Stob za leto 1972 lahko preberemo: »Da so stobovski gasilci dobili nov avtomobil, se morajo zahvaliti občanom, kakor tudi številnim podjetjem, ki so jim omogočili ta nakup. Kumi so bili: Jane Koderman in Vesna Koderman, Žan Paulin in Ani Paulin ...«²⁸ Žan in njegova žena Ani sta bila torej botra ob nakupu novega gasilskega avtomobila leta 1972.

Slika 26: »Častna tribuna ob izročitvi novega gasilskega avtomobila IMV Novo mesto 13. avgusta 1972.«²⁹ Med častnimi člani na sredini fotografije je tudi Žan Paulin, poleg njega je žena Ani (z očali).

Žan Paulin je bil tudi podpornik domžalske godbe, saj ga v zborniku ob 100-letnici godbe večkrat omenjajo. Leta 1959, ob 75-letnici godbe, je prispeval denar za nove instrumente, istega leta so ga imenovali tudi za častnega člana godbe.³⁰ Godbeniki so nove inštrumente dobili tudi ob praznovanju 100-letnice obstoja, leta 1984. Zbornik navaja: »Godbeniki so dobili nove instrumente, dopolnili in nabavili bodo nove uniforme, saj je v godbi kar 26 mladih glasbenikov.«³¹ Zagotovo je bil med dobrotniki tudi Žan Paulin, saj ga najdemo med dobitniki plaket s pripisom: »Paulin Žanu bo izročena plaketa ob event. obisku v domovini.«³²

²⁷ Alenka Pavlin: »Šime je bil Dalmatinec iz Sukošana, ki je delal pri stricu Žanu.«

²⁸ Ravnikar Tone: 80 let GD Stob, 1906-1986, zbornik, Domžale, Gasilsko društvo, 1986, str. 23.

²⁹ Ravnikar Tone, 1986, str. 25.

³⁰ Ravnikar Tone: 100 let Godbe na pihala Domžale, 1984, str. 40.

³¹ Ravnikar Tone, 1984, str. 72.

³² Ravnikar Tone, 1984, str. 74.

Slika 27: Ko se je Žan Paulin leta 1984 vrnil iz Amerike v domovino, ga je pred Žmajdovo hišo pozdravila domžalska godba. Ob tej priliki mu je bila izročena tudi plaketa. Na sliki je simbolični dirigent godbe, za njim stoji žena Ani in drugo sorodstvo, sosedeje in krajanji (arhiv Alenke Pavlin).

Dana Pavlin, žena Žanovega brata Avgusta, je svojemu svaku Žanu in njegovi ženi Ani ob 40-letnici poroke napisala pesem, iz katere izvemo njegovo življenjsko zgodbo. Zanimivo je, da nikjer drugje nisva našli podatka o tem, kdaj se je vrnil nazaj v Ameriko.

»Žanu in Ani za 40. obletnico poroke

Bilo je pred 66. leti, ko v Ameriki Mariji in Janezu Pavlin,

rodil se je Žan, njun prvi sin.

Pred njim imela sta že hčerko Tino,

ki ostala je v Domžalah in ju vezala na staro domovino.

Po rojstvu Eme, druge hčerke, vrnila sta se v Domžale,

za Ameriko le spomini in iluzije so ostale.

Pri Žmajdu, v domači hiši, teklo je življenje dalje, včasih boljše, včasih slabše, kakor so pač imel denarje.

Na svet prišla sta še Albin in Gustel, brata, bila sta fanta v vsem Stobu poznata.

Ko Žanu bilo je 17 let,

podal se je nazaj v Ameriko, mladostno vnet.

Tam je delal in se gnal,

da si svoj business je prigaral.

Ustvaril si je močno eksistenco, poročil se je z Ani, dobro ženko.

Danes smo se tukaj zbrali,

da 40-letnico tega dogodka – poroke – bi praznovali.

Saj takrat v Ameriki bila sta sama,

nevesta Norvežanka Ani bila nam je neznana.

Ko po vojni večkrat sta nas obiskala,

vsa žlahta se je med seboj spoznala.

Imeli smo se lušno marsikdaj

in ni nam žal za ure, če ozremo se nazaj.

Za visoki jubilej, ki sta ga dočakala,

želimo vama vsi, da še naprej bila bi zdrava.

Naj razumevanje in ljubezen, ki vedno sta jo spoštovala,

krepi vaju še naprej, da sto let bi dočakala.

Končam naj s pesmijo še našo, dragi Žan,

ne pozabi je, četudi boš v Ameriki, tam daleč stran!

Slovenska mat me je rodila, na svojih prsih me

dojila,

slovenske pesmi mi prepevala, ko dete me je zibala.

Domžale, 27. 6. 1977, Žanu in Ani napisala Dana Pavlin»

Slika 28: Leta 1972, ko sta na obisk iz Amerike prišla Ema in Žan, so bili vsi Žmajdovi otroci zadnjič skupaj zbrani. Ema je bila nastanjena pri sestri Valentini, Žan pa v Žmajdovi hiši. Nastala je skupinska slika, na kateri stojijo z leve: Alenka Pavlin, Danica Pavlin, Emma Peterson, Valentina Zalokar, Ani Paulin, Kristina Pavlin in Linda Peterson; čepijo: Žan Paulin, Matjaž Pavlin ter Albin in Avgust Pavlin (arhiv Alenke Pavlin).

Alenka Pavlin hrani tudi nekaj časopisnih odrezkov, ki jih tukaj povzemava. Prvi izrezek: »Preminil – V Freeholdu, N. J., je 5. januarja umrl John Paulin, v starosti 83 let. Bil je faran pri Sv. Cirilu v New Yorku, rojen pa v Domžalah, Slovenija. R. I. P.«³³ Drugi izrezek: »Ker smo se osredotočili na spominjanje p. Richarda, to nedeljo nismo vključili spomin na umrlega farana Johna Pavlina, po domače Žmajdovega Žana iz Domžal. Rojen v Ameriki, je šel v Slovenijo in se nato vrnil v rojstno deželo. Izučen ključavničarstva je tu postal podjetnik, najprej v malem skupaj z Johnom Žakljem, predsednikom takratnega pevskega društva Domovina. Po Žakljevi smrti novembra 1948 je Pavlin dobil drugega družabnika, nekega Johansona, Norvežana po poreklu, kot je tudi Johnova žena, sedaj vdova. Nazadnje je živel v Freeholdu, New Jersey, kjer je 6. januarja letos umrl. Bil je faran sv. Cirila in njegov veliki dobrotnik do nekaj let nazaj.«

Alenka Pavlin: »Žan Paulin je iz Amerike mami v domovino pošiljal obleko in hrano v velikih lesenih zabojih. To je počel, dokler se njegova brata Avgust in Albin nista zaposlila in imela svojih dohodkov za prežvljanje. Leta 1960 je bratoma kupil dva avtomobila francoske znamke Renault Dauphine, vsakemu svojega. Za Pavlinov nagrobnik je izdelal bakreno vazo. Žan Paulin je mlad odšel v Ameriko, lepo življenje je imel, a je kljub temu Domžale nosil v srcu celo življenje. Z njim smo bili v stalnih stikih, najprej preko pisem, pozneje pa tudi po telefonu. Žan je bil zvest domovini, prihajal je v domači kraj skoraj vsako leto. V Ameriko pa je povabil svoja brata in nas, družinske člane, da smo lahko videli, kje in kako živi. Leta 1979 sem ga obiskala tudi sama. Ko sem se vračala iz Amerike domov, sta me s teto pospremila na letališče Johna F. Kennedyja (JFK). Z mano je šel do okenca za JAT, me objel, se obrnil in v solzah odšel, teta pa je ostala z mano do poklica na letalo. Za vse, kar je storil za nas, mu bomo večno hvaležni.«

Slika 29: Velik lesen kovček, v katerem je Žan Paulin iz Amerike pošiljal hrano in obleko svoji mami v Domžale. Kovček hrani Alenka Pavlin (foto: Alenka Pavlin).

Slika 30: Nov avtomobil znamke Renault Dauphine, ki ga je Žan Paulin podaril svojemu bratu Albinu (arhiv Alenke Pavlin).

Alenka Pavlin: »Z ladjo *Cristofa Colombo* sta Žan in njegova žena Ani pripotovala v Trst julija 1966. Ko sta se vračala, smo šli na ladjo tudi sorodniki, ki smo ju spremljali. Takrat smo bili prvič na križarki in bili smo fascinirani.«

³³ Informacija ni povsem točna, saj je bil Žan rojen v New Yorku.

Slika 31: Novejša kovčka, s katerima je Žan Paulin pripotoval z ladjo do Trsta. (foto: Alenka Pavlin)

Slika 32: Nagrobnik Pavlinovih na domžalskem pokopališču z vazo, ki jo je izdelal Žan Paulin (foto: Alenka Pavlin).

Hči Ema Pavlin

Dve leti za Žanom (27. 6. 1913) se je staršema v New Yorku rodila **hči Emma**. Kmalu po njenem rojstvu sta se starša vrnila domov v domovino, v Žmajdovo hišo v Stobu, kjer je Ema preživela otroštvo. Leta 1928 se je z bratom Žanom vrnila v Ameriko, kjer se je 12. 2. 1940 (stara 27 let) poročila s Švedom Einerjem Petersonom. Z družino je živela v Connecticutu, ZDA. Podatka o tem, kdaj je umrla, Status animarum ne navaja.

Sliki 33 in 34: Ema Pavlin se je leta 1940 v Ameriki poročila s Švedom Einerjem Petersonom. Na levi na dan poroke, desno s hčerko Lindo (arhiv Alenke Pavlin).

Alenka Pavlin: »**Ema Pavlin** se je rodila v Ameriki, otroštvo pa je preživela tukaj, v Stobu. Ko je bila stara 16 let, je z bratom Žanom odšla nazaj v Ameriko. Tam se je poročila s Švedom Einerjem Petersonom. Imela sta tri otroke, to so bili: John, Linda in Bertl. Teta Ema je parkrat prišla na obisk v Slovenijo, zadnjič leta 1995. Enkrat je prišla s hčerko Lindo, enkrat z možem, enkrat s sinom Bertlom, ko ju je pripeljal brat Žan. Zadnjič pa je prišla v Slovenijo sama z neko organizacijo. Bili so na Bledu in smo jo šli tja obiskat. Ema je z družino živela v Connecticutu, na stara leta, ko je bila že vdova, je šla živeti na Florido. Sinova John in Bertl sta se poročila in si ustvarila družini, hčerka Linda pa je ostala samska.«

Slika 35: Družina Eme Pavlin, por. Peterson. Za staršema stojita Linda in John, v maminem naročju je Bertl (arhiv Alenke Pavlin).

Slika 36: Teta Ema Peterson in njen mož Einer se vračata nazaj v Ameriko. Z leve: Kristina Pavlin, Einer in Ema Peterson, Dana Pavlin, Alenka Pavlin, Tina Zalokar, Matjaž Pavlin in Tinin sin Franci Zalokar, spredaj v rdečem: Zoran Pavlin ter Nataša in Monika Pavlin, na Brniku, 1969 (arhiv Alenke Pavlin).

Hči Marija (Mimi) Pavlin

Slika 37: Nagrobnik na grobu Marije (Mimi) Pavlin, ki je umrla stara osem mesecev. Pokopana je na starem domžalskem pokopališču poleg cerkve na Goričici.

Potem, ko sta se Ivan in Marija Pavlin vrnila iz Amerike domov, je moral oče Ivan takoj z avstro-ogrsko vojsko na vzhodno fronto. V njegovi odsotnosti se jima je 5. 3. 1915 rodila **hči Marija Mimi**, ki pa je umrla že pri osmih mesecih. Kakor sva že omenili, je dva tedna za njo umrl še dedek Janez Pavlin, tako da so imeli pri Žmajdu v novembru 1915 kar dve smrti.

Sin Albin Peter Pavlin

Kdaj se je oče Janez Ivan Pavlin vrnil iz ruskega ujetništva, ni znano. Po prvi svetovni vojni se je prvi rodil Albin Peter (1. 2. 1920). Uporabljal je le ime Albin. Decembra 1951, ko je bil star 31 let, se je poročil s Kristino Gostinčar iz Brezovice pri Dobu. Pri Žmajdu sta si ustvarila družino, v kateri sta se rodila hči Alenka in sin Zoran. Umrl je 14. 7. 1989, star 69 let.

Sin Avgust Pavlin

Zadnji otrok v družini Janeza Ivana in Marije Pavlin je bil **sin Avgust**, rojen 17. 5. 1921. Leta 1948, ko je bil star 27 let, se je poročil z Danico Cerar iz Domžal. Status animarum navaja, da sta se poročila v Kranju. Po njegovi poroki sta v Žmajdovi hiši ostala le še mama Marija in sin Albin, ki se je poročil tri leta za Avgustom. Avgustu in Danici Pavlin so se v zakonu rodili trije otroci: Matija ali Matjaž (1949), Monika (1957) in Natalija Ana ali Nataša (1962). Najstarejši

sin Matjaž je že pokojni, saj je umrl je 22. 12. 1995, star 46 let. Avgust Pavlin je umrl šest let pred njim in sicer 17. 6. 1986, star 65 let.

Slika 40: Družina se je zbrala, ko je mama Marija Pavlin praznovala 82. rojstni dan. Zadaž stojijo: Kristina Pavlin, Žan in Ani Paulin iz Amerike, Albin Pavlin, Anina prijateljica Josefina (Pepca) Premrov, Gostinčar Kristina in Jože (starša Kristine Pavlin, oba z očali), spredaj so: Avgust Pavlin s hčerko Moniko v naročju, Alenka Pavlin, pred njo je njen brat Zoran (star nekaj mesecev), Matjaž Pavlin in stara mama Marija Pavlin, Avgustova žena Dana Pavlin in Irena Gostinčar, sestra Kristine Pavlin, leta 1959 (arhiv Alenke Pavlin).

2.8 DRUŽINA ALBINA PAVLINA IN KRISTINE GOSTINČAR, TABORSKA CESTA 17 – ŽMAJD

<p>ALBIN PETER PAVLIN Stob 39 *1. 2. 1920 p. 8. 12. 1951 (31 let) + 14. 7. 1989 (69 let)</p>	<p>KRISTINA GOSTINČAR Brezovica pri Dobu *11. 8. 1924 p. 8. 12. 1951 (27 let) + 23. 5. 2016 (92 let)</p>
<p>ALENKA PAVLIN Taborska c. 17 * 28. 12. 1952 ni poročena, živi v Žmajdovi domačiji</p>	<p>ZORAN PAVLIN Taborska c. 17 * 22. 7. 1959 p. 19. 4. 1986, (27 let) z Alenko Sešek iz Domžal</p>

Albin Pavlin se je 8. decembra 1951 poročil s **Kristino Gostinčar**, ki je bila rojena v Brezovici pri Dobu. Albin je bil ob poroki star 31 let, Kristina pa 27 let. Eno leto po poroki se jima je rodila hči Alenka, čez 7 let pa še sin Zoran. Do smrti leta 1965 je z družino živela Albinova mama Marija Pavlin. Ko je Albin Pavlin leta 1989 umrl, star 69 let, je imela hčerka Alenka 37 let, sin Zoran pa 30 let. Njegova žena Kristina je bila vdova 20 let, dočakala je 92 let.

Slika 38: Albin Pavlin in Kristina Gostinčar sta se poročila 7. 4. 1951 (arhiv Alenke Pavlin).

Slika 39: Alenka Pavlin in njen 7 let mlajši brat Zoran leta 1964 (arhiv Alenke Pavlin).

Oče Albin Pavlin

O Albinovi športni dejavnosti v času mladosti povzemava zapis iz knjige Matjaža Brojana o domžalskem nogometu. Albin Pavlin je v Športni klub Disk pričel igrati leta 1936, ko mu je bilo 16 let. »Najprej je igral še v rezervi, leta 1937 pa že v prvem moštvu. Vratar je bil tudi po združitvi SK Diska z SK Domžale in to do okupacije. Tudi po demobilizaciji leta 1947 je še nekaj let uspešno branil vrata NK Domžale. Rad se spominja tekem, ko je SK Disk prišel v slovensko ligo in to tekem z Jesenicami, Trbovljami, Jadranom, Marsom, Elanom iz Novega mesta, Korotanom iz Kranja. /.../ Spominja se tudi, da so vso opremo kupovali sami, za pranje in likanje dresov so poskrbeli tudi sami. Na tekmo v Kranj so se odpeljali kar s kolesi, ker letih ni bilo dovolj, je nekaj igralcev soigralce naložilo kar na »štango« in jih zapeljalo v Kranj. Šele leta 1940 in 1941 so se na tekme peljali tudi s tovornim avtom, v oddaljene kraje pa tudi z vlakom. /.../ Albina Pavlina se starejši domačini spominjajo predvsem po tem, da je ubranil večino enajstmetrovk. Pri tem je dobro pazil, kako je igralec, ki je streljal enajstmetrovko, pristopil k žogi, mu vseskozi gledal v oči in tako vrata uspešno obranil.«³⁴

Slika 41: Brata Avgust in Albin Pavlin, »Žmajdova frkolina«, okoli leta 1927 (arhiv Alenke Pavlin).

Slika 42: Žmajdov Albin (na sredini) kot nogometaš. Bil je vratar SK Diska. Na sliki s soigralcema, levo Fonza Pirc, desno Slavo Rahne.³⁵

³⁴ Matjaž Brojan: *Nogomet v Domžalah, njegovih osem desetletij*, Domžale, Nogometni klub, 2001, str. 67.

³⁵ Slika povzeta po knjigi Matjaža Brojana, 2001, str. 67.

Jurij Vulkan je 14. 9. 1985 na Gorjušah, ob praznovanju 65-letnice Albina Pavlina zapisal nekaj spominov na mladost: »Letos, 1. februarja, je imel Žmajdov Bine že 65-letnico. Če vam izdam nekatere skrivnosti (ne zameri mi), je bil fant že v mladosti razigran, razposajen. On v višjem razredu osnovne šole med vodilnimi, ta glavnimi, smo jih mularija, tako so nam rekli, marš s ceste, zato zmerjali bolj od daleč. Takrat, ne vem, kdo je pogruntal tisto o Žmajdovih fantih, naj jo ponovim: »Žane, Gusa in Albin – to so Žmajdov frkolin,« no, potem smo jo pa ucvrli, pa tudi fasali smo jih.« V nadaljevanju navaja še nekaj mladostnih spominov, ki jih zaključuje z naslednjo pesnitvijo.

*»Kdo ne pozna ime Pavlin, to Žmajdov fant je ta ALBIN,
obilo spominov, da je kaj, naj malce povrnem se nazaj.
Podil za žogo se je po vasi, takrat bili so lepi časi,
rabutal sadje, tudi pel, vseskozi fantič bil vesel.
Na orodje športno bil je vnet, na drogu kampilc ves zavzet,
še dober golman in vratar se žoge fasat nič ni bal.
Pripravljen vedno za zabave, vmes titovko dobil na glavo,
bil komisar je in vodilni predsednik Šlandrove je še agilni.
Športni ribič, pa trnek vaba nanj pripela se KRISTINA rada,
se v dvoje kuha, lažje peče, ob tekoči hrani se poje, reče.
Nekoč je bil vodilni, glavni, sedaj v pokoju tud nabavni.
ALBINU še kar mnogo let, pomagal nam bodeš – tud zapet.
Fantje po polj gredo ... Gorjuša, 14. 9. 1985, Vulkan Jurij« (arhiv Alenke Pavlin)*

Ohranjena sta dva življenjepisa, ki ju je Albin Pavlin napisal 8. 4. 1965, ko je bil star 45 let, in 27. 6. 1977, ko je bil star 57 let. V prvem življenjepisu je zapisal:

»Pavlin Albin, rojen 1. 2. 1920. v Domžalah, sedaj stanujoč Domžale, Tabor št. 4, uslužbenec z dovršeno Višjo upravno šolo v Ljubljani, zaposlen pri Občinski skupščini Domžale kot načelnik oddelka za gospodarstvo in komunalne zadeve.

Odlikovanja: 1. z medaljo za hrabrost, Naredba III. Jugoslovanske armije od 29. 8. 1945, 2. z medaljo za hrabrost, Naredba štaba II. Jugoslovanske armije br. 62 od 29. 8. 1946, 3. orden zasluge za narod III. reda šte. 160848.

Okrajni ljudski odbor Kamnik mi je leta 1952 izrazil pisno pohvalo za uspešno 4-letno delo pri tem organu.

S šestim letom starosti sem bil vpisan v osnovno šolo v Domžalah, ki sem jo končal 1934. leta. Tega leta sem pričel z učenjem krznarske obrti v Ljubljani. Med učenjem sem dovršil tri razrede obrtne šole v Ljubljani. Leta 1937 sem končal vajeniško dobo in naredil pomočniški izpit za krznarsko stroko. Dela krznarskega pomočnika sem opravljal do okupacije naše zemlje.

Leta 1941 sem se moral po nalogu tedanjega organa za delo zaposliti na cesti Črnuče–Litija in kasneje na cesti Kranj–Jezerško. Jeseni leta 1941 sem uspel dobiti zaposlitev krznarske stroke v Celju. V zaposlitvi sem bil do 1. aprila 1943. leta, katerega dne sem bil prisilno mobiliziran v nemško vojsko. Med tem časom sem bil oktobra in novembra leta 1941 zaprt v Starem piskru v Celju. Po izpustitvi iz zaporu sem približno en mesec болоval za posledicami, dobljenimi v zaporu. Nato sem se moral po nalogu organa za delo zaposliti pri krznarju Hančiču oziroma Frelihu. Kljub prošnji, ki sem jo vložil, da se lahko izselim iz Štajerske na Kranjsko, mi to ni uspelo.

Oktober 1943 sem se vključil v NOV. Tam sem imel razne funkcije, od politdelegata do komisarja II. čete I. bataljona Šlandrove brigade. Demobiliziran sem bil leta 1947 v rangu komisarja čete po činu kapetana. Sedaj imam čin kapetana I. klase v rezervi. Po demobilizaciji

sem se udeležil mladinske delovne akcije gradnje železniške proge Šamac–Sarajevo, kjer sem vršil intendantske posle.³⁶ Na progi sem bil od 1. 5. 1947 do 30. 7. 1947.

Prva moja zaposlitev po demobilizaciji je bila na Okrajnem ljudskem odboru Kamnik v svojstvu pomočnika poverjenika za gospodarstvo. Nato sem bil leta 1948 postavljen za sekretarja Okrajnega odbora Osvobodilne fronte Kamnik. Leta 1949 do 1952 sem bil izvoljen v Okrajni odbor Kamnik. Bil sem član Izvršnega odbora in sem v tem odboru zavzemal do leta 1951 mesto poverjenika za trgovino, od tedaj naprej pa mesto tajnika okraja Kamnik. Ko se je leta 1952 meseca aprila ukinil okraj Kamnik, sem nastopil mesto tajnika Ljudskega odbora mesta občine Domžale. Naloge tajnika sem vršil do leta 1954, od tega leta dalje pa vodim posle načelnika oddelka za gospodarstvo in komunalne zadeve pri Občinski skupščini Domžale.

Skupno imam sedaj 29 let delovne dobe, ki se mi šteje za upokojitev. Iz navedenega je razvidno, da sem po osvoboditvi deloval v glavnem v oblastvenih oziroma njih upravnih organih.

Politično udejstvovanje pa je naslednje:

Leta 1947 do leta 1961 sem bil imenovan oziroma sem izmenoma vršil sekretarske posle osnovne organizacije ZKS Domžale – član Okrajnega komiteta ZKS Kamnik sem bil leta 1949.

V letih 1947 do 1948 sem vršil delo sekretarja mestnega odbora OF, naloge tajnika občinskega odbora ZROP Domžale sem prevzel leta 1953.

Leta 1955 do 1956 sem bil izvoljen za predsednika občinskega odbora SZDL Domžale. Aktivno sem sodeloval bodisi v upravnem ali nadzornem odboru tudi v organizacijah odborov, npr. v Ribiški družini Bistrica Domžale, Planinskem društvu Domžale, Turističnem društvu Domžale in v Športnem društvu Domžale.

Vse do leta 1964 sem bil član okrajnega oziroma kasneje občinskega političnega aktiva.«

V drugem življenjepisu iz leta 1977 je zapisal:

»Pavlin Albin, Domžale, Tabor št. 4. Življenjepis.

Pavlin /Janeza/ Albin sem bil rojen 1. 2. 1920 v Domžalah. Sedaj bivajoč v Domžalah, poročen oče dveh otrok. V mesecu septembru leta 1977 sem se upokojil.

Osnovno šolo sem končal v Domžalah. Nato sem obiskoval obrtno šolo v Ljubljani – na Prulah. V letih 1962/1964 pa sem završil Višjo upravno šolo v Ljubljani.

Leta 1934 sem se šel učiti krznarske obrti pri obrtnemu mojstru Lampič Alojzu v Ljubljani. Zaposlitev pri tem mojstru je trajala do 6. 4. 1941. Med tem časom sem opravil pomočniški izpit iz krznarske stroke. V oktobru leta 1941 sem se zaposlil kot krznarski pomočnik v Celju. Zaradi nespoštovanja pravnih norm, ki so jih vpeljevali Nemci v Celju, sem bil zaprt v Starem piskru in nato mobiliziran v aprilu mesecu 1943 v nemško vojsko. Od tam sem po štirih mesecih pobegnil in se skrival v Domžalah do 16. 11. 1943, ko sem stopil v Narodno osvobodilno vojsko in sicer v Šlandrovo brigado. V borbi aprila meseca 1944 sem bil ranjen. Po okrevanju sem se vrnil v brigado, kjer sem ostal do osvoboditve. Med tem časom sem opravljal funkcije politdelegata in nato komisarja čete. V tem času sem postal tudi član Zveze komunistov. Iz JLA sem bil demobiliziran v februarju 1947. Po demobilizaciji sem aprila meseca odšel na mladinsko delovno akcijo izgradnje proge Šamac–Sarajevo s Kranjsko brigado.

³⁶ Intendanca – uprava, intendat – upravnik, oskrbnik (Veliki slovar tujk, ured. Miloš Tavzes et. al, Ljubljana, Cankarjeva založba, 2006, str. 506).

Po končanem delu v mladinski brigati sem se zaposlil na Okrajnem odboru OF Kamnik kot sekretar OO OF. Nato sem bil 1. 2. 1949 premeščen na Okrajni ljudski odbor Kamnik, kjer sem opravljal funkcijo poverjenika za trgovine in kasneje prevzel mesto tajnika OLO Kamnik. To funkcijo sem opravljal do leta 1952, ko je bil OLO Kamnik razformiran. Premeščen sem bil na Mestni ljudski odbor Domžale, kjer sem opravljal delovne naloge tajnika MLO in kasneje načelnika oddelka za gospodarstvo. Leta 1966 sem se zaposlil kot direktor podjetja Vodovod, kjer sem ostal vse do upokojitve meseca septembra prejšnjega leta.³⁷

V obdobju od leta 1949 do danes sem opravljal razne funkcije, kot na primer: predsednik krajevne organizacije OF sem bil 9 let. Medtem sem tudi nekaj let vršil funkcijo sekretarja osnovne organizacije ZK za teren Domžale. Dve leti sem bil predsednik Občinske organizacije SZDL Domžale. Sedaj pa že deveto leto vršim funkcijo predsednika Mestne organizacije ZZB-NOV Domžale. Domžale, 20. 2. 1978, Pavlin Albin«³⁸

Slika 43: Albin Pavlin je bil v letih 1943–1945 borec Šlandrove brigade (arhiv Alenke Pavlin).

Slika 44: V JLA je imel čin kapetan I. klase. Iz vojaške službe je bil odpuščen konec januarja 1947 (arhiv Alenke Pavlin).

Ohranjen je dokument iz leta 1958, iz katerega so razvidni točni datumi o času zaposlitve Albina Pavlina pred drugo svetovno vojno, čas v NOV (do 11. 11. 1943 do 15. 5. 1945), čas v mladinski delovni brigadi in točni datumi zaposlitve po drugi svetovni vojni. V skladu s predpisi se je čas v NOV v pokojninski dobi upošteval dvojno. Dokument hrani Alenka Pavlin.

V Občinskem poročevalcu je bil ob 50-letnici Albina Pavlina objavljen članek, ki ga je napisal Tonček Ravnikar. Iz njega povzemava le tiste dele, ki jih Albin Pavlin ni omenil v svojih življenjepisih. »Komaj si moremo misliti, da je Albin Pavlin izpolnil že 50 let, tako urnih nog je še in tako mladosten. Rodil se je namreč februarja 1920 v Stobu, št. 39, v znani Žmajdovi hiši, ki je kulturni spomenik. In prav je, da ta gorenjska hiša ostane še naprej taka, kakršna je, saj jo je celo pokojni prof. Jože Karlovšek upodobil na naslovni strani svoje knjige Slovenski domovi. /.../ Že z desetimi leti se je pričel ukvarjati s telovadbo in športom, zato ni čudno, da je športu še sedaj ves predan. Kot mlad fant se je rad tudi smučal in je na prvi šolski smučarski tekmi v Domžalah, ki jo je organiziral učitelj Milan Merhar, zasedel 3. mesto, za kar je prejel tudi diplomo. Starejšim Domžalčanom je predvsem znan kot nenadomestljiv vratar pri nogometnem klubu »Disk«, saj je branil vrata tega moštva od leta 1934 pa vse do leta 1941. /.../ V letu 1943 je odšel v partizane in bil vseskozi v Šlandrovi brigadi. V bojih je bil tudi ranjen. Kot kapetan I. klase je bil demobiliziran leta 1947. /.../ Leta 1966 je postal direktor podjetja Vodovod Domžale, kateremu se je prav pred kratkim priključilo Cestno podjetje

³⁷ Direktorsko delo je opravljal 10 let.

³⁸ Pavlin Albin, Domžale, Tabor št. 4. Življenjepis, 27. 6. 1977 (arhiv Alenke Pavlin).

Domžale. Združeno podjetje se sedaj imenuje Komunalno podjetje Domžale. V času, ko je bil tajnik oz. načelnik, so Domžale in tudi drugi kraji v občini neverjetno spremenili svoje lice, kar je nedvomno tudi precejšnja jubilentova zasluga. V tem času je bil izdelan urbanistični program, na njegovi osnovi pa je bila zgrajena prva kanalizacija in prvi vodovod v Domžalah, urejene so bile ceste, zgrajeni športni objekti kot kopalnice, kegljišče, plošče za kotalkanje, Komunalni center v Domžalah, zgrajen je bil Partizanski dom v Moravčah, Vajeniška šola v Domžalah, šole v Ihanu, Češnjicah, preurejena druga osnovna šola v Domžalah in še in še /.../ Bil je tudi dolgoletni odbornik Turističnega društva Domžale in buffet pri bencinski črpalki bi brez njegove pomoči verjetno še danes ne stal.«³⁹

Slika 45: Albin Pavlin pred Žmajdovo hišo okoli leta 1961, v času napeljevanja kanalizacije v Stobu⁴⁰ (arhiv Alenke Pavlin).

Slika 46: Albin Pavlin na prireditvi Gasilskega društva Stob, ko so dobili novo motorno brizgalno Rosenbauer, 1979.⁴¹

Albin Pavlin je bil tudi podporni član Gasilskega društva Stob, o čemer priča naslednji zapis: »V letu 1979 je društvo nabavilo novo motorno brizgalno Rosenbauer. Da so lahko nabavili to brizgalno, so v veliki meri pripomogli občani Domžal, krajani Stoba in Depale vasi, Občinska gasilska zveza, družbenopolitične organizacije in podjetja. Botra sta bila Štefka Petrič in Albin Pavlin.«⁴²

Podobno kot brat Žan je tudi Albin Pavlin podpiral domžalsko godbo. V zborniku ob 100-letnici godbe lahko preberemo: »Dne 23. avgusta 1959 je godba praznovala 75-letnico svojega obstoja. Zopet je bil dež tisti, ki je kazil to lepo slovesnost. O tem pomembnem jubileju je godba dobila nove instrumente, za kar sta imela največ zaslug Stane Habe in Albin Pavlin.«⁴³ V prilogi zbornika so navedeni posamezniki in podjetja, ki so prispevali ob 100-letnici domžalske godbe za zlati, srebrni ali bronasti žebliček. Albin Pavlin je prispeval denar za srebrni žebliček.⁴⁴

V Občinskem poročevalcu je omenjen v prispevku *S seje občinske skupščine...* : »Nato je predsednik skupščine sporočil odbornikom, da je bilo Albinu Pavlinu ob njegovi 50-letnici

³⁹ Ravnikar Tonček: Albin Pavlin 50-letnik, Občinski poročevalec, Glasilo Socialistične zveze delovnega ljudstva Občine Domžale, leto IX, št. 2, 15. februarja 1970, str. 15.

⁴⁰ Stane Stražar v knjigi *Domžale, mesto pod Goričico* piše, da so Domžale prve odseke kanalizacijskega omrežja dobile leta 1958, leta 1970 so imele že okrog 18 km kanalizacijskega omrežja. (S. Stražar, 1999, str. 430). Glede na to sklepava, da je ta fotografija nastala v obdobju med 1958 in 1970.

⁴¹ Ravnikar Tone, 1986, str. 26.

⁴² Ravnikar Tone, 1986, str. 26.

⁴³ Ravnikar Tone, 1984, str. 39.

⁴⁴ Priloga k zborniku 100 let Godbe na pihala Domžale, 1984.

podeljeno najvišje občinsko priznanje, to je medalja za zasluge, ki jo skupščina podeljuje občanom, ki so posebno zaslužni za razvoj občine.«⁴⁵

Skupščina Občine Domžale je Albinu Pavlinu 23. maja 1987 podelila najvišje občinsko priznanje – zlato plaketo Občine Domžale. V obrazložitvi je zapisano: »za izredno požrtvovalno, dolgoletno in aktivno družbenopolitično delo na raznih področjih v krajevni skupnosti Venclja Perka in v občini.«⁴⁶ Praznovanje občinskega praznika je bilo 23. maja 1987 na Taboru nad Ihanom v počastitev 50-letnice shoda Ljudske fronte.⁴⁷

Slika 47: Med nagrajenci Skupščine Občine Domžale leta 1987 je zlato plaketo dobil Albin Pavlin (na sredini), poleg njega sta Janez Novljan in Janez Otrin, ki sta prejela srebrno plaketo, Tabor nad Ihanom, 23. 5. 1987 (arhiv Alenke Pavlin).

Albin Pavlin je umrl 14. 7. 1989, star 69 let. Po njegovi smrti je bila 17. 7. 1989 sklicana žalna seja, na kateri je predsednik Skupščine občine Domžale Peter Primožič prebral naslednji zapis: »Zvedeli smo, da je v petek, 14. t. m. po daljši in težki bolezni umrl naš sodelavec, borec in zaslužni občan tovariš Albin Pavlin. Žara s posmrtnimi ostanki bo jutri, v torek, ob 11. uri položena v grob na pokopališču v Domžalah – na njegovo izrecno željo v ožjem družinskem krogu. Prosim, da njegov spomin počastimo z enominutnim molkom. Slava njegovemu spominu!

V skopih besedah želim predočiti življenjsko pot in delo tovariša Albina, delovnega človeka in dobrega sodelavca, soborca, sokrajana, ki je več kot 30 let sooblikoval našo občino, zlasti na gospodarskem in komunalnem področju.

Rodil se je 1. 2. 1920 v Domžalah v siromašni številčni družini. Izučil se je za krznarja in se tudi zaposlil v tej stroki. Ob začetku okupacije je bil poslan na delo v Celje. Začel je simpatizirati z OF in delovati za njene cilje, zato so ga Nemci že v oktobru 1941 za tri tedne zaprli v celjski Stari pisker. V NOV se je vključil novembra 1943 in sicer v Šlandrovo brigado. Bil je pogumen in drzen borec. V borbi pod Rakitovcem je bil težje ranjen in je bil nato na zdravljenju v partizanski bolnici v Moravški dolini od aprila do julija 1944, nato je bil ekonom v tej bolnici, nakar je stopil v enoto Okrožne narodne zaščite. V marcu 1944 se je ponovno vključil v Šlandrovo brigado in bil v njej do osvoboditve.

⁴⁵ S seje občinske skupščine meseca marca, Občinski poročevalec, Glasilo Socialistične zveze delovnega ljudstva Občine Domžale, leto IX, št. 3, 15. marca 1970, str. 12.

⁴⁶ Ob občinskem prazniku 23. maju: Letošnja občinska priznanja, Občinski poročevalec, leto XXVI, št. 10, 2. 6. 1987, str. 2.

⁴⁷ Brojan Matjaž: Praznovanje našega občinskega praznika: Pol stoletja od shoda Ljudske fronte na Taboru, Občinski poročevalec, leto XXVI, št. 10, 2. 6. 1987, str. 1.

Že v partizanskih enotah je kot član KP opravljajal razne funkcije. Po osvoboditvi se je vključil v politično gospodarsko delovanje v Domžalah in širše. Zaposlen je bil na gospodarskem oddelku Okraja Kamnik in nato kot načelnik za gospodarstvo Občine Domžale. Ob delu je diplomiral na Višji upravni šoli v Ljubljani.

Njegovo delovanje v občini je neposredno povezano z izgradnjo osnovnih komunalnih naprav v občini: vodovod, kanalizacija, čistilna naprava, ceste. Tovariš Pavlin je še z nekaterimi načrtoval in izvajal naložbe, ki so občini zagotovile osnovni komunalni standard. Začeti je bilo treba tako rekoč iz nič. Ni bilo materialne osnove, ne organiziranosti, ne kadrov in znanja.

Tovariš Albin je delo nadaljeval kot direktor Komunalnega podjetja Domžale, ki je pod njegovim vodstvom postalo primeren vzdrževalec in izvajalec komunalnih naprav in dobro opravljalo to odgovorno javno službo.

Tudi po upokojitvi je tovariš Albin ostal neposreden soustvarjalec pri razvoju občine kot član Izvršnega sveta, zadolžen za krajevne skupnosti, in kot podpredsednik izvršnega odbora Komunalne skupnosti.

Zaradi velikih osebnostnih kvalitiet, organizacijskih sposobnosti in naprednih nazorov je bil ves čas vključen v družbenopolitično delo v krajevni skupnosti in v občini. Izredno pomembno je njegovo delo v organih zveze borcev, zvezi komunistov in zvezi vojaških vojnih invalidov. Upam izreči tudi svoj osebni vtis, da je z največ osebne prizadetosti in veselja opravljajal prav tajniške posle Skupnosti borcev Šlandrove brigade. Med borci svoje partizanske enote se je čutil sproščen, polnega pristnega tovariškega občutja in zanosa.

Tovariš Albin je prejel tudi več priznanj: dve medalji za hrabrost, orden dela s srebrnim vencem, red zaslug za narod s srebrnimi žarki, zlato priznanje občine Domžale.

S tem kratkim opisom ni možno ustrezno zajeti življenja tovariša Albina, ni mogoče zajeti dosežkov njegovega dela in ni mogoče obuditi veličine njegove osebnosti. Bil je skromen v svojem življenju, a velik v svojih delih. Tiho odhaja od nas, njegovo delo pa ostaja in bo trajno živelo z nami in prihodnjimi generacijami. Mirno počivaj v domači zemlji! Domžale, 17. julij 1989, predsednik Skupščine občine Domžale Peter Primožič⁴⁸

Večji del tega besedila je povzel tudi Matjaž Brojan za prispevek z naslovom *In memoriam: Albin Pavlin*, ki je bil objavljen v Občinskem poročevalcu 1. 9. 1989. Povzemava le podatke, ki niso zajeti v zgornjem besedilu.

»Bil je med enakimi, kar so bili drugi, to je bil on sam. Na hrup in hrupne prireditve ni dal dosti, skromnost in odmaknjenost od praznovalstva sta bili njegovi značilnosti. Slovo si je izbral sam: v ožjem družinskem krogu.

Z Žmajdovim Albinom odhaja tudi iz nekdanjih Domžal več, kot se nam sprva zdi. V zavesti mnogih Stobljanov – se zdi – kot da se trgajo poslednji ostanki nekdanjih korenin in krajevne identitete, ki jo je Stob v mestu Domžale in kasneje v občini vedno imel. Kot Domžalčan se spominja pesmice, ki so jo na bratovsko trojko Žmajdovih v Domžalah hudomušno peli: Gusa, Žane in Albin. Da, Albin! Hvala ti! Naj ti bo miren počitek! Brojan⁴⁹

V zvezi s članstvom v Zvezi komunistov je Alenka Pavlin povedala: »Oče je bil prepričan v pravilnost teh idej, saj je verjel, da je potrebno najprej delati v dobro skupnosti, šele nato za

⁴⁸ Primožič Peter: Žalna seja za Albinom Pavlinom, 17. 7. 1989 (arhiv Alenke Pavlin).

⁴⁹ Brojan Matjaž: In memoriam: Albin Pavlin, Občinski poročevalec, Glasilo socialistične zveze delovnega ljudstva Domžale, Domžale, 1. IX. 1989, letnik XXVIII, št. 12, str. 10.

svoje individualne potrebe. Bil je direktor domžalskega Komunalnega podjetja v času, ko je to napeljevalo vodovod, kanalizacijo, gradilo čistilno napravo in podobne, za domžalsko občino pomembne objekte. Vse to ga je gotovo osrečevalo, saj je ljudem prinašalo veliko dobrega in jim olajšalo življenje. Po drugi strani pa smo doma živeli v stari Žmajdovi hiši, ki jo je sicer posodabljal, kljub temu pa nikoli nismo uživali prevelikega udobja, saj smo bili skromni in zadovoljni s tem, kar smo imeli.»

Mama Kristina Gostinčar, por. Pavlin

Tudi Kristina Pavlin, roj. Gostinčar, je napisala svoj življenjepis, ki nosi datum 20. 7. 1961. Povzemava ga v celoti, saj meniva, da je njeno pričevanje najbolj avtentično.

»Rodila sem se 10. 8. 1924 na Brezovici pri Dobu, Občina Domžale, hči očeta Jožeta in matere Kristine, roj. Veit. Izhajam iz uradniške družine, sem poročena, mati dveh otrok, stanujoča v Domžalah, Taborska cesta 7. Po poklicu sem uslužbenka na delovnem mestu administrator III. vrste – pomočnik upravnika Zdravstvenega doma dr. Tineta Zajca Domžale.

Dovršila sem 4. razrede osnovne šole, 4. razrede meščanske z maturo v Ljubljani, dva razreda trgovske šole brez mature v Ljubljani, katere nisem mogla dokončati vsled bolezni oziroma prihoda okupatorja v deželo aprila 1941 in sem morala zapustiti šolo v Ljubljani, ker je bila ta okupirana od Italijanov, pri nas pa od Nemcev. Vsled tega nisem imela možnosti nadaljevanja študija. Dne 7. marca 1951 sem napravila strokovni izpit iz administrativne stroke za naziv nižji personalni referent pri Sekretariatu za personalno službo VLRS Ljubljana, s tem mi je bila priznana popolna srednja šola.

V bivši Jugoslaviji se politično nisem nikjer udeleževala vsled mladoletnosti, oče pa je bil napredno usmerjen, saj je že prej podpiral ilegalno delo KPJ.

Ker za časa okupacije nisem imela možnosti nadaljnega študija, sem se zaposlila kot pomožna pisarniška moč dne 15. 2. 1942 pri Tekstilni tovarni »Coton« Domžale, kjer sem bila do aretacije od Bega-Gestapa dne 31. 8. 1944, nato v zaporu Kamnik do 31. 9. 1944. Zaprta sem bila zaradi sodelovanja z narodno-osvobodilnim gibanjem, katerega sem materialno podpirala ter bila članica Delavske enotnosti v tovarni od leta 1943. Iz zapora sem bila izpuščena zaradi nekonkretnih dokazov ter bila poslana na prisilno delo na Koroško (Volfsberg), kamor pa nisem šla radi bolezni. Nato sem bila dodeljena na delo kot gospodinjska pomočnica pri Orehek ter Vidali Franc, gostilna Domžale, kjer sem bila od 1. 11. 1944 do 1. 5. 1945. Prav tako je bila cela družina napredno usmerjena ter sodelovala z NOB, brat Jože je bil v NOV od leta 1943. Tudi mož Albin je bil od leta 1943 v NOV, danes je pa v službi pri Občinskem ljudskem odboru Domžale kot načelnik oddelka za gospodarstvo.

Po osvoboditvi sem bila takoj poklicana v službo in sicer na Okrajni odbor OF Domžale kot administratorica, nato na Okrajni LO Kamnik, kjer sem bila do 11. 6. 1949 kot administratorica, pozneje pa kot pomočnik personalnega referenta. Od 12. 6. 1949 dalje sem bila uslužbenka pri Oblastnem ljudskem odboru za ljubljansko oblast kot referent za kadrovske evidenco do ponovne premestitve na OLO Kamnik, kjer je bil oblastni odbor razformiran. Na Okrajnem LO Kamnik sem se nahajala kot pomočnik personalnega referenta do reorganizacije Okrajnega LO-ja, t. j. do 29. 2. 1952. Od tega dne dalje sem bila uslužbenka pri Narodni banki Domžale kot referent za družbeno evidenco, do katerega dela pa nisem imela veselja, temveč sem prosila za službo pri Okrajnem zdravstvenem domu Ljubljana-okolica ter bila dne 1. 2. 1954 sprejeta kot zdravstveni administrator in vodja administracije v Splošni ambulanti Domžale. Z reorganizacijo Okrajnega zdravstvenega doma Ljubljana-okolica so bile vse zdravstvene strokovne enote v Domžalah združene v samostojno zdravstveno ustanovo Zdravstveni dom Domžale, t. j. z dnem 1. 7. 1955. Od tega dne dalje sem vršila posle pomočnika upravnika zdravstvenega doma, katere posle še danes vršim. Poleg tega poklica sem vršila tudi delo po strokovnih enotah kot Splošna ambulanta, Anti-TBC-dispanzer, Sektor

za zaščito matere in otroka Domžale ter nadomeščala strokovne moči (bolničarke, medicinske sestre) ter v vseh zadevah nadomeščala glavno medicinsko sestro. Do strokovnega zdravstvenega dela medicinske sestre imam veselje in voljo ter se želim v tem poklicu izpopolniti oz. doseči z izrednim šolanjem ta poklic.

Na političnem polju se udejestvujem kot članica ZKS, SZDL, ZB in podružnice sindikata zdravstvenih delavcev. Vršim posle sekretarja aktiva komunistov zdravstvenih delavcev Zdravstvenega doma Domžale in sem član Občinskega komiteja ZKS Domžale. Domžale, dne 20. 7. 1961.«⁵⁰

Matjaž Brojan v svoji knjigi *Domžalci* in njihov čas⁵¹ med drugimi opisuje življenjsko zgodbo domžalskega zdravnika dr. Maksa Kremžarja. Na strani 258 je tudi izjava Kristine Pavlin, ki jo deloma povzemava.

»Po vojni je postala domžalska zdravstvena postaja z dvema dejavnostnima – zobozdravstveno in splošno ambulanto, in ob tem z ustrezno kadrovske zasledbo. Splošno ambulanto je seveda prevzel dr. Maks Kremžar. Pogoji za delo so bili slabi, pa so vendar morali najti v omenjeni, zelo utesnjeni, zgornji etaži še prostor za laboratorij. Teh časov delovanja dr. Kremžarja na Kolodvorski ulici se spominja gospa Kristina Pavlin, ki mi je v visoki starosti septembra leta 2014 pripovedovala o svojih spominih na to obdobje. V njem je bila ob dr. Kremžarju sprva kot administratorka, pozneje pa kot medicinska sestra, ki je morala ob zdravniku poprijeti za vsa dela zdravstvene oskrbe. Kako se je znašla ob dr. Kremžarju: »Doma sem bila na Viru, pri nas Gostinčarjih je bilo vedno živahno. Takrat sem delala v Kamniku, zato mi je nekega dne po vojni dr. Kremžar kar na cesti ponudil delo v Domžalah. »Hočem te v zdravstvu, poznam te in vem, da boš dobra delovna moč. Pridi!« se je glasila ponudba. Sama potem nisem šla, pa je dr. Kremžar poslal pome nekoga z motorjem in prikolico ob njem. Spominjam se, da se je nekje na poti v Domžale prikolica odpela in zagnalo jo je na travnik in mene seveda v njej. K sreči se mi ni nič zgodilo, tako da sem cela začela delo pri dr. Kremžarju.«⁵²

Slika 48: Ekipo Zdravstvenega doma Domžale, levo Kristina Pavlin, drugi z desne je dr. Maks Kremžar, januar 1959.

»Zdravstvo se je leta 1953 selilo na občino. V letu 1953 se je javna zdravstvena služba – pravzaprav so to bili zametki domžalskega zdravstvenega doma – preselila v prostore sedanje Občine Domžale. Seveda so morali potem, ko so med vojno stavbo uporabljali Nemci za potrebe svoje okupacijske oblasti, vse prostore preurediti. Denar za obnovo občine v razmere, ki so bile tedaj že za silo primerne, vendar zaradi velikih potreb premajhne, so prispevali

⁵⁰ Kristina Pavlin: Življenjepiš, Domžale, 20. 7. 1961 (arhiv Alenke Pavlin).

⁵¹ Brojan Matjaž: *Domžalci in njihov čas*, Zgodbe ljudi in družin nekdanjih Domžal, Domžale, samozaložba, 2016.

⁵² Brojan Matjaž, 2016, str. 258.

Občinski ljudski odbor Domžale, Komunalni zavod za socialno zavarovanje Ljubljana in Okrajni zdravstveni dom Ljubljana okolica. V primerjavi z ureditvijo prostorov na Kolodvorski ulici je bilo v občinski hiši mogoče urediti še druge dejavnosti, kot je bila otroška ambulanta, mogoče je bilo povečati laboratorij in drugo. Kmalu sem postala doktorjeva desna roka, nekakšna pomočnica, čeprav sem izobrazbo za medicinsko sestro dosegla šele v tem času.«⁵³

»Čedalje več pacientov. Kristina Pavlin se tega obdobja zdravstva, nameščenega v občinski hiši, še spominja zelo natanko: »V tistem času je prišel v to zdravstveno, še vedno majhno, ekipo Gusti del Bello, bil je računovodja. Kmalu pa se je pokazala potreba po še enem zdravniku. /.../ Vzdušje v naši zdravstveni postaji, če lahko tako rečem, je bilo strašno delavno, ljudi pa čedalje več. Kremžar je ustanovil še Protituberkulozni dispanzer, saj je bila v tistih časih po vojni tuberkuloza hud problem tudi v Domžalah. Vodstvo tega dispanzerja je zaupal dr. Slugi. Žal pa se je končalo z njegovo tragedijo. Namenil se je zaradi nekega opravka v Ljubljano, nas pa je odpravil z besedami: 'Saj bom hitro nazaj!« Pa ga ni bilo. Do smrti ga je povozilo na cesti in dr. Sluge ni bilo več. Vse nas je zelo prizadelo, seveda tudi dr. Kremžarja.«⁵⁴

Ko je leta 2016 Kristina Pavlin umrla, je bil v junijski številki Slamnika objavljen zapis z naslovom *V spomin, Kristina Pavlin (1924–2016)*. »V zadnjem majskega tednu smo se na domžalskem pokopališču poslovili od naše prijateljice in tovarišice Kristine (Kriste) Pavlin iz Stoba. Rojena je bila 10. avgusta 1924 v Sp. Brezovici pri Dobu. Oče Jože Gostinčar je bil trgovec z lesom in solastnik znane tiskarne Veit in drug na Viru. Bil je zaveden Slovenec in napredno usmerjen. Zato ni čudno, da so v tej tiskarni 1937. tiskali znano knjigo *Razvoj slovenskega narodnega vprašanja*, kot avtor je bil naveden psevdonim Sperans, v resnici Edvard Kardelj. V tej tiskarni so tudi sicer tiskali pred vojno še številne druge knjige, brošure in časopise z za tiste čase zelo sporno levičarsko vsebino. Med vojno je bil glavni tiskarski stroj te tiskarne preseljen v ilegalno partizansko tiskarno na Krumperk, zdaj pa je v Medobčinskem muzeju Kamnik. Starša sta Kristino po osnovi šoli v Dobu poslala v šolo k uršulinkam v Škofjo Loko. Kristina je želela postati medicinska sestra in se je pred začetkom druge svetovne vojne vpisala na šolo za medicinske sestre⁵⁵ v Ljubljani, vendar je morala po začetku okupacije šolanje prekiniti. Kot mlado dekle se je že zgodaj vključila na domačem terenu v delo organizacije Osvobodilne fronte, zlasti v Delavski enotnosti v tekstilni tovarni Coton v Domžalah (na lokaciji zdajšnjega Mercatorja). Članice in člani Delavske enotnosti so organizirali pošiljanje paketov in druge pomoči izgnancem in internirancem, pri čemer je Kristina v tovarniški organizaciji DE sodelovala z Andrejo Zorman, sekretarko krajevnega odbora OF v Domžalah, ter z Vido in Jožetom Glavanom. Zadnji dan avgusta 1944 so jo zaprli domžalski domobranci v zapor na svojem sedežu v stavbi nasproti železniške postaje v Domžalah (zdaj Študentski servis) kot sodelavko OF. V tem zaporu je bila do 21. septembra 1944 skupaj z Zdenko Topolovec in Jelko Perko (poročena Obradović). Zaradi pomanjkanja dokazov so jo morali domobranci sicer izpustiti, vendar se ne bi smela vrniti domov, temveč so jo nameravali poslati v izgnanstvo v Wolfsburg na Koroško. Vendar je zaradi priporočila lastnika tovarne Coton Rechbacha in kamniškega župana niso izgnali. Do konca vojne je potem delala v Domžalah, najprej v gostilni Josipine Orehek in potem v gostilni Franca Vidalija v Stobu. Po koncu vojne, 25. maja 1945, se je zaposlila, najprej na Okrajnem odboru OF Domžale, kmalu potem pa na Okrajnem ljudskem odboru Kamnik, kjer je delala do 1952. leta.

⁵³ Brojan Matjaž, 2016, str. 258.

⁵⁴ Brojan Matjaž, 2016, str. 259.

⁵⁵ Podatek ni točen. Iz življenjepisa je razvidno, da je bila to trgovska šola, delo medicinske sestre pa je bila njena kasnejša dolgoletna želja.

Potem je prišla v Zdravstveni dom Domžale kot kadrovski referent, kjer je delala vse do upokojitve leta 1970. Po vojni je spoznala domačina iz Domžal Albina Pavlina, ki je bil med vojno komisar čete v Šlandrovi brigadi, po vojni pa je bil eden najpomembnejših domžalskih gospodarstvenikov. To je bilo obdobje hitrega razvoja domžalske občine, zlasti obrti. Prav s prizadevanjem Albina Pavlina in vodilnih gospodarstvenikov so Domžale zgradile takrat najmodernejšo čistilno napravo v Študi, Halo komunalnega centra, organizirali so vsako leto Domžalski sejem obrti. Kot se je spominjala Krista ob našem obisku ob njeni 90-letnici, »se je pri nas v kuhinji in dnevni sobi Albin vedno pogovarjal samo o Domžalah, vodovodih, kanalizacijah in cestah.« Krista je bila med vojno ena od tisočev ‚tihih vojakov‘, ki so nevidno, vendar odločilno pomagali k razvoju in obstoju partizanskega gibanja in odpora proti okupatorju. Po vojni je skupaj z drugimi sodržavljani sodelovala po svojih najboljših močeh pri obnovi domovine in razvoju vsega tistega skupnega javnega dobra, ki ga še danes uživamo. Pripadala je tisti generaciji, ki ni skrbela predvsem za svoje lastno dobro, temveč za skupno dobro. Njene in njihove vrednote požrtvovalnosti, tovarištva in solidarnosti so dediščina, ki bi jo morali skrbno varovati in razvijati še naprej. Sama je do zadnjega dne zelo živo in radovedno spremljala dnevno dogajanje v Domžalah in v širši okolici v krogu svojih otrok Alenke in Zorana ter vnukov. Franci Gerbec⁵⁶

Slika 49: Družina Albina in Kristine Pavlin, na levi Zoran, na desni Alenka Pavlin, leta 1974 (arhiv Alenke Pavlin).

Alenka Pavlin: »Mami je delo medicinske sestre mogoče opravljala samo na začetku, ko je pomagala dr. Kremžarju v ambulanti, zraven pa je še študirala. Potem pa je bila administratorica, pa pomočnica direktorja in kadrovnica. Zelo rada je hodila v službo, ni ji bilo težko. Kakor so pripovedovale njene kolegice, je bila zelo marljiva, vestna, zelo natančna in stroga. Delo je moralo biti opravljeno v roku. Bila je tudi mentorica mlajšim kolegicam. Vse so jo imele rade, saj jim je pomagala in jih tudi dosti naučila. Še ko je bila v pokoju, so jo sem pa tja poklicali nazaj v službo, da jim je pomagala.

Oče in mami sta bila oba v službi, zato sva morala z Zoranom doma kar kmalu poprijeti za delo. Oba starša sta zahtevala red in disciplino. Na prvem mestu pa je bila šola. Karkoli sva si zaželela za učenje, vse sva dobila. Oče je vedno govoril: »Znanja vama ne more nihče vzeti.« Če sva kaj ušpičila, naju je samo pogledal in že sva vedela, koliko je ura. A kaznovana nisva bila nikoli. Po drugi strani je bil oče zelo hudomušen. Na vprašanja je znal odgovarjati na šaljav način in smo se kar nasmejali. Če sem vprašala, koliko je ura, je odgovoril: »Za berače je na turnu.« Če je odgovoril: »Po riti k maši,« sem vedela, da moje želje ne bodo uresničene.

⁵⁶ Gerbec Franci: V spomin, Kristina Pavlin (1924–2016), Slamnik, glasilo Občine Domžale, št. 7, julij 2016, str. 36.

Z Zoranom sva si pridobila delovne navade, oba starša sta naju dobro pripravila za življenje in zato sva jima hvaležna.«

Hči Alenka Pavlin

Leto in pol po poroki se je Albinu in Kristini Pavlin rodila **hčerka Alenka Pavlin**, ki je bila sedem let edini otrok v družini, potem pa se ji je pridružil brat Zoran. Alenka je na kratko opisala svojo življenjsko pot:

»Končala sem Pedagoško gimnazijo, nato Filozofsko fakulteto in postala profesorica angleškega in slovenskega jezika. Prvo službo sem nastopila na OŠ Jurija Vege v Moravčah. Od leta 1982 pa do upokojitve leta 2012 sem poučevala slovenščino in angleščino na OŠ Josipa Broza Tita, ki se je leta 1992 preimenovala v OŠ Rodica. Vsa leta sem z veseljem izobraževala učence in jim pomagala pri pridobivanju znanja. Skozi moje »roke« je šlo kar nekaj generacij učencev, na katere imam lepe spomine. Doma sem skrbela najprej za očeta, pozneje pa še za mamo. V mladosti sem obiskala kar nekaj držav po Evropi, leta 1979 pa sem odšla k stricu Žanu in teti Ani v Ameriko, v Guttenberg, ravno na dan neodvisnosti ZDA. Ogledala sem si znamenitosti New Yorka, pa tudi Atlantic Cityja, polnega igralnic, ki mi je bil všeč, a sem se rada vrnila v Domžale. Zelo sem navezana na Žmajdovo domačijo, zato vzorno skrbim zanj in za vrt okoli nje. Po upokojitvi mi dnevi potekajo mirno, ukvarjam se s stvarmi, ki me veselijo. Rada grem v naravo, na izlete, se družim s prijatelji. Največja prijateljica pa mi je knjiga.«

Sin Zoran Pavlin

Leta 1959, sedem let za prvorojeko Alenko, se je Albinu in Kristini Pavlin rodil **sin Zoran**. Leta 1986, ko je bil star 27 let, se je poročil z Alenko Sešek iz Domžal, s katero ima dva otroke.

Alenka Pavlin: »Moj brat Zoran je končal Srednjo elektrotehniško šolo, ki se nahaja na Vegovi cesti v Ljubljani, zatem pa Fakulteto za elektrotehniko. Po poklicu je diplomirani elektroinženir. Leta 1986 se je poročil z **Alenko Sešek** iz Domžal, ki je po poklicu diplomirana inženirka geologije. Preselil se je na Kosovelovo ulico v Stobu, ki se nahaja severno od Ljubljanske ceste. Danes je zaposlen v svojem podjetju Evo d. o. o., ki se ukvarja z načrtovanjem na področju elektrotehnike. Zoranu in Alenki Sešek, por. Pavlin, sta se rodila dva sinova, Žiga in Jure, oba sta po poklicu elektroinženirja. Žiga še živi doma, na Kosovelovi ulici, Jure pa si je že ustvaril družino in z ženo Tajo in tremi otroki živi v novi hiši, ki jo je postavil na dvorišče Žmajdove domačije. Zoran in njegova žena Alenka imata tudi vnuka Naja in Jana ter vnukinjo Ulo. Zelo sem zadovoljna, da moj brat Zoran živi v bližini, ker mi vedno priskoči na pomoč, če so kakšne težave v Žmajdovi hiši.«

Slika 50: Družina Albina in Kristine Pavlin leta 1987 v Žmajdovi hiši. Z leve: mama Kristina, snaha Alenka, vnuk Žiga, sin Zoran, oče Albin in hčerka Alenka (arhiv Alenke Pavlin).

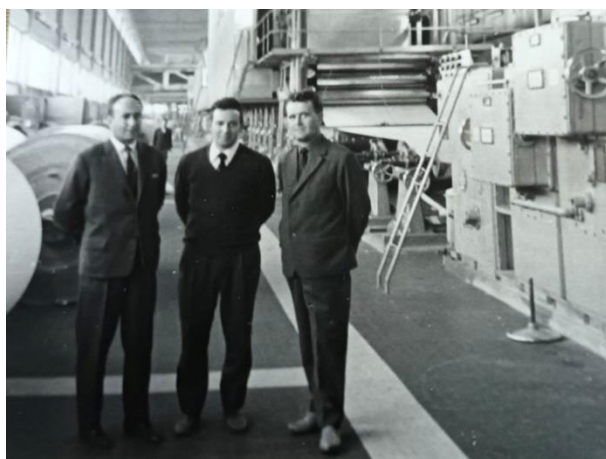
Slika 51: Alenka Pavlin z bratom Zoranom ob njegovi 60-letnici leta 2019 (arhiv Alenke Pavlin).

V predstavitvi podjetja Evo d. o. o. na spletni strani je zapis: »Načrtujemo vse vrste elektroinštalacij jaknega in šibkega toka, notranjo in zunanjo razsvetljavo, energetske sisteme in strokovni nadzor ter svetovanje.«⁵⁷

2.9 DRUŽINA AVGUSTA PAVLINA IN DANICE CERAR, DOMŽALE

<p>AVGUST PAVLIN Stob 39 *27. 5. 1921 p. 16. 10. 1948 Kranj (27 let) + 17. 6. 1986 (65 let)</p>	<p>DANICA CERAR Domžale, Ljubljanska 92 *2. 3. 1922 p. 16. 10. 1948 Kranj (26 let) + 16. 1. 2008 (87 let)</p>	
<p>MATIJA PAVLIN Ljubljanska 92 * 7. 4. 1949 p. 12. 8. 1972 (23 let) Rozalija Kepic + 22. 12. 1995 (46 let)</p>	<p>MONIKA PAVLIN Količevo 2, Dob * 30. 5. 1957 p. ... živi na Rodici</p>	<p>NATALIJA ANA PAVLIN Ljubljanska 85 *6. 2. 1962 1p. 28. 4. 1985 (23 let) Bošnjak Braco 2p. 3. 6. 1995 (33 let), Marjan Čerin, živi v Domžalah</p>

Žmajdov najmlajši sin **Avgust Pavlin** se je leta 1948, ko je bil star 27 let, poročil z **Danico Cerar** iz Domžal. V družini so se jima rodili trije otroci (Matija ali Matjaž, Monika in Natalija Ana ali Nataša). Matjaž se je rodil na maminem dekliškem naslovu, Monika na Količevem, najmlajša hči Nataša pa na naslovu, kjer so potem živeli. Avgust Pavlin je umrl leta 1986, star 65 let (tri leta pred bratom Albinom). Njegova žena Danica je bila vdova 22 let, umrla je leta 2008, stara 87 let. Leta 1995 je umrl tudi že najstarejši sin Matjaž, ki je dočakal samo 46 let.

Slika 52: Avgust Pavlin v tovarni Količevo, kjer je bil več kot 20 let tehnični direktor, prvi z desne (arhiv Nataše Pavlin, por. Čerin).

Slika 53: Avgustova družina, z leve: oče Avgust, hčerka Nataša, mama Danica, hčerka Monika,

⁵⁷ Evo d. o. o., <https://www.evo.si/> (13. 11. 2023).

Matjaževa žena Rozalija Kepic in sin Matjaž
Pavlin, 12. 8. 1972 (arhiv Nataše Čerin).

V občinskem glasilu Občinski poročevalec je pod naslovom *In memoriam: dipl. inž. Avgust Pavlin* naslednji zapis: »Vrste starih Domžalčanov so se zopet skrčile. V 66-letu je namreč umrl Avgust Pavlin, dipl. ing. strojništva. Rojen je bil 27. maja 1921, v delavski družini, kjer je bilo pet otrok, trije fantje in dve dekleti. Oče in mama sta bila vrsto let v Ameriki, kjer sta bila rojena tudi sin Žan in hči Ema, ki še sedaj živita v Ameriki. Pokojni Avgust Pavlin – Žmajdov Gustel je študiral na strojni fakulteti v Ljubljani, ki jo je uspešno končal. Ker je bil štipendist Vojne industrije Milan Blagojevič Lučani, je moral po uspešnem študiju prebiti še dve leti v tej industriji. Nato se je leta 1952 zaposlil v Papirnici Količevo, kjer je ostal do upokojitve leta 1981. Več kot 20 let je bil tehnični direktor tega znanega domžalskega podjetja. Že pred vojno je bil nekaj časa praktikant v tem podjetju, med NOB je uspešno deloval za narodno-osvobodilno gibanje. Bodi mu lahka domača zemlja.«⁵⁸

Alenka Pavlin: »Stric **Avgust Pavlin** je z družino živel na Ljubljanski cesti 85 v prvem bloku v Domžalah. Avgust je kljub revščini postal inženir, bil je eden prvih strojnih inženirjev v Sloveniji. Imel je tri otroke: Matjaža, Moniko in Natašo. Njegov sin **Matjaž** je delal v pisarni v tovarni Induplati, kasneje pa sta z ženo imela galanterijsko obrt. Z otrokoma sta živela na Jarški cesti v Spodnjih Jaršah. Na žalost je Matjaž že leta 1995 umrl za rakom na ledvicah. V Spodnjih Jaršah sedaj živijo žena Rozi in sin Gregor z ženo Anjo ter sinovoma Davidom in Marcelom. Matjaževa hči Tatjana se je s sinovoma Juretom in Žigom ter hčerko Niko preselila v Logatec. Avgustova hčerka **Monika** dela v lekarni na Onkološkem inštitutu Ljubljani in živi s hčerko Majo in sinom Martinom na Rodici. V stanovanju na Ljubljanski cesti pa živi Avgustova najmlajša hčerka **Nataša** z možem Marjanom in hčerko Nežo, hčerka Maša in sin Uroš pa sta se že odselila. Nataša je tudi babica vnuku Maksu, Mašinemu sinu. Nataša je tekstilna inženirka v Tosami. V mladosti smo bili veliko skupaj. Ob nedeljah smo se vozili na izlete po Sloveniji, na morje pa smo več let hodili v Umag. Ko pa je prišel stric Žan iz Amerike, smo dneve preživljali pri nas. Spomnim se, da smo nekega poletja imeli na vrtu šotor in smo vsi bratrance in sestrične tudi noči preživeli skupaj. Sedaj se družimo na raznih obletnicah in praznovanjih rojstnih dni.

Stric je živel za papirnico na Količevem. Res pa je, da je znal biti zelo strog in so se ga nekateri kar bali. Ko so delavci zaslišali: »Pavlin gre,« so se na hitro razbežali na delovna mesta. Kadar sem prišla na obisk, je sedel ob mizi polni načrtov od strojev, ki so delovali v tovarni. V tovarni je doživel zelo težko nezgodo. Ko je delavcem opisoval delovanje novega stroja, mu je stroj zagrabil desno roko in mu odtrgal tri prste, ohranil je pa prvi in peti prst, pa še ta dva samo polovico. Kot je povedala hčerka Nataša, je imel tudi na levi roki pokrčene prste, ker se je v mladosti opekel z vrelim mlekom in so ga tako nerodno povili, da so se mu tako zarasli. Ampak kljub temu je vsa dela normalno opravljal.

Teta Dana, Avgustova žena, je končala klasično gimnazijo v Ljubljani, potem pa je bila zaposlena v tovarni Induplati Jarše, na Oddelku za zunanjo trgovino. Imela je poseben smisel za pisanje in nam je ob posebnih priložnostih, obletnicah, rojstnih dnevih itd. vedno napisala govor ali pesem. Kadar je prišla k nam na obisk, sta z mojim očetom običajno skupaj kaj zapela. Pela sta slovenske narodne pesmi, včasih pa je zapela tudi sama, npr. *La Paloma*.«

⁵⁸ In memoriam: dipl. inž. Avgust Pavlin, Občinski poročevalec, Glasilo Socialistične zveze delovnega ljudstva Občine Domžale, leto XXV, št. 11, 11. 7. 1986, str. 15.

3 RAZPRAVA

Podatke o družinah, ki so povezane z Žmajdovo domačijo, sva zbrali v sedmih rodoslovnih drevesih (zaradi podobnih imen in priimkov za žene v nadaljevanju navajava samo dekliška imena):

- Janez Pavlin (1839–1915) in Marijana Urbanec (1839–1906), Stob 39, Žmajd,
- Franc Pavlin (1872–1915) in Marija Okorn (1870–1957), Stob 62, brez h. št.
- Franc Šme (1877–1928) in Marija Pavlin (1876–1932), Sp. Domžale 2, Markec,
- Peter Habjan (1848–1910) in Marija Kvas (1846–1924), Stob 53, Šimenkov Peter,
- Janez Pavlin (1878–1944) in Marija Habjan (1877–1965), Stob 39, Žmajd,
- Albin Pavlin (1920–1989) in Kristina Gostinčar (1924–2016), Taborska 17, Žmajd,
- Avgust Pavlin (1921–1986) in Danica Cerar (1922–2008), Domžale.

3.1 PONAVLJANJE OSEBNIH IMEN V RODOSLOVNIH DREVESIH

V obravnavanih rodoslovnih drevesih se nahaja 42 oseb, ki so se rodile v obdobju od leta 1839 do leta 1925. Od teh jih je bilo 22 moškega spola in 23 ženskega spola. Tri deklice so se rodile mrtve, zato še niso dobile imen. Že takoj lahko opazimo, da se nekatera imena ponavljajo iz roda v rod. Ponavljanje imen prikazuje spodnja preglednica.

Preglednica 1: Imena oseb v obravnavanih rodoslovnih drevesih

<i>Ime</i>	<i>Priimek in rojstno leto</i>
Marija	Kvas 1846, Okorn 1870, Pavlin 1876, Habjan 1877, Šme 1906, Pavlin 1908, Pavlin 1915 – 7x
Janez	Pavlin 1839, Habjan 1875, Pavlin 1878, Pavlin 1904, Šme 1913, Janez Franc (Žan) Paulin 1911 – 6x
Franc	Pavlin 1869, Pavlin 1872, Šme 1877, Pavlin 1897, Šme 1911 – 5x
Peter	Habjan 1848, Habjan 1884, Šme 1917 – 3x
Ana	Habjan 1890, Šme 1908 – 2x
Ivana	Pavlin 1900, Šme 1910 – 2x
Valentin	Habjan 1888, Pavlin 1910 – 2x
Antonija	Habjan 1880, Pavlin 1914 – 2x
posamična žen. imena	Marjana Urbanec, 1839, Neža Habjan 1880, Helena Pavlin 1899, Valentina Pavlin 1908, Ema Pavlin 1913, Danica Cerar 1922, Kristina Gostinčar 1924 – 7x
posamična moška imena	Jernej Habjan 1885, Martin Habjan 1886, Tomaž Pavlin 1906, Anton Pavlin 1909, Albin Pavlin 1920, Avgust Pavlin 1921 – 6x

Preglednica 2: Ponavljanje moških in ženskih imen v obravnavanih rodoslovnih drevesih

<i>Moška imena</i>	<i>število</i>	<i>%</i>	<i>ženska imena</i>	<i>število</i>	<i>%</i>
Janez	6	27	Marija	7	35
Franc	5	23	Ana	2	10
Peter	3	14	Ivana	2	10
Valentin	2	9	Antonija	2	10
posamična	6	27	posamična	7	35
skupaj	22	100		20	100

Med moškimi imeni sta bili najpogostejši imeni Janez (6 oz. 27 %) in Franc (5 oz. 23 %), med ženskimi pa Marija (7 oz. 35 %). Ponavljala so se še naslednja imena: Peter, Valentin, Ana, Ivana in Antonija. 27 % moških imen in 35 % ženskih imen se v prikazanih rodoslovnih drevesih pojavi samo enkrat.

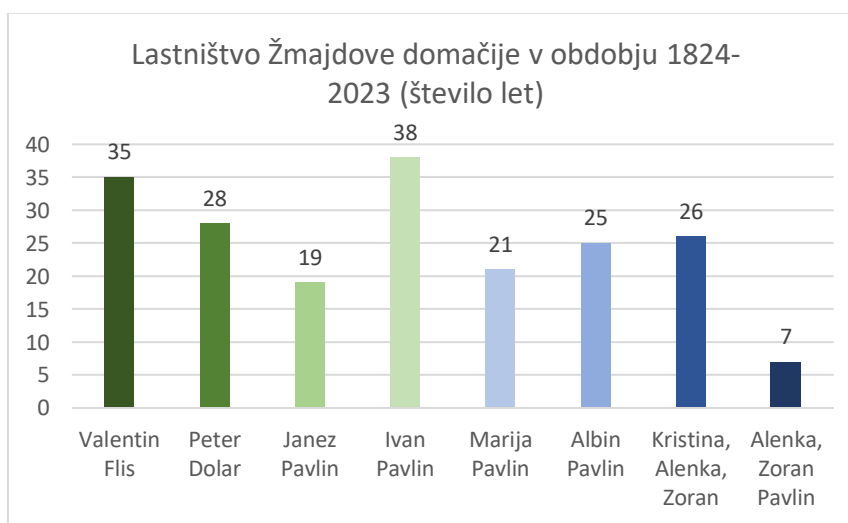
3.2 LASTNIŠTVO ŽMAJDOVE DOMAČIJE

Tonček Ravnikar v prispevku o domžalskih hišnih imenih v Občinskem poročevalcu navaja, da je bil glede na menceški Status animarum prvi lastnik domačije na naslovu Stob št. 39 Jernej

Flis (leta 1811), pri hiši pa se je reklo Pri Jošku.⁵⁹ V Bernikovi knjigi iz leta 1924 preberemo, da je bil lastnik domačije v Stobu št. 39 leta 1824 Valentin Flis, pri hiši pa se je reklo Jožek.⁶⁰ Po podatkih v Zemljiški knjigi je domačijo leta 1859 kupil Peter Dolar, leta 1887 pa je njen lastnik postal Janez Pavlin. Glede na rojstni kraj otrok Janeza Pavlina pa ugotavlja, da je njegova družina na tem naslovu živela že najmanj 15 let prej (od leta 1872).

Preglednica 3: Lastniki domačije v Stobu št. 39, Taborska cesta 17 (od 1929) oz. Tabor 4 (od 1955)

ime in priimek	lastništvo	število let	opombe
Jernej Flis, roj. ni podatka	1811	ni znano	(mengoški Status animarum)
Valentin Flis, roj. 1795	1824	35 let	posestvo z eno parcelo (Bernik, 1924)
Peter Dolar, roj. 1836	1859–1887	28 let	grunt s kmetijo
Janez Pavlin, roj. 1839	1887–1906	19 let	hiša, travnik, tri njive
Janez (Ivan) Pavlin, roj. 1878	1906–1947 (1944)	41 let / 38 let	Umrli je leta 1944. Stanje 1923 ⁶¹ : 66 a 33 m ² njiv, 21 a 83 m ² travnik, 2 a 1 m ² stavbišče, skupaj 90 a 17 m ²
Marija Pavlin, roj. Habjan 1877	1947 (1944)–1965	18 let / 21 let	/
Albin Pavlin, roj. 1920	1965–1990	25 let	/
Kristina Pavlin, roj. 1924 Alenka Pavlin, roj. 1952 Zoran Pavlin, roj. 1959	1990–2016	26 let	vsak 1/3
Alenka Pavlin, roj. 1952 Zoran Pavlin, roj. 1959	2016–danes	7 let	vsak 1/2

O Petru Dolarju in njegovi družini v domžalskem Status animarumu ni podatkov. Zato se osredotočava na obdobje po letu 1887, ko je lastnik Žmajdove domačije postal Janez Pavlin. Glede na omenjene pisne vire ugotavlja, da je bil Valentin Flis lastnik Joškove, kasneje Žmajdove domačije vsaj 35 let in Peter Dolar pa 28 let. Od nakupa domačije leta 1887 pa do svoje smrti je bil lastnik Janez Pavlin - 19 let, njegov sin Janez (Ivan) Pavlin pa 38 let. Za njim sta bila lastnika domačije njegova žena Marija Pavlin (21 let) in sin Albin Pavlin (25 let), po

⁵⁹ Ravnikar Tone: Domžalska domača - vulgo imena, Občinski poročevalec, glasilo Socialistične zveze delovnega ljudstva Domžale, Domžale, 22. II. 1988, leto XXVII, številka 3, str. 7.

⁶⁰ Bernik Franc, 1924, str. 98.

⁶¹ Bernik Franc, 1923, ponatis 2020, str. 353. Poleg tega je Janez Pavlin imel še zemljišče v davčni občini Domžale in sicer 16 a 48 m² njiv, 2 a 05 m² travnik, skupaj 18 a 53 m².

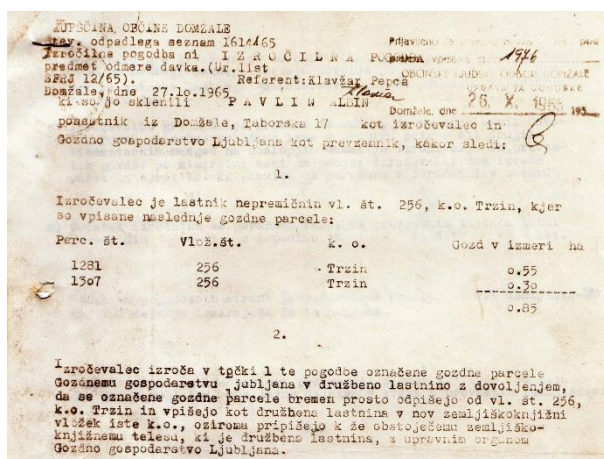
njegovi smrti, pa preostali trije člani njegove družine, vsak do ene tretjine. Od smrti mame Kristine Pavlin leta 2016 sta lastnika Žmajdove domačije Alenka in Zoran Pavlin.

Zapis v Zemljiški knjigi razkriva, da je bil Janez (Johan) Pavlin še lastnik travnika in treh njiv. Bernik leta 1923 navaja, da je so njive Janeza Pavlina obsegale 66 arov in 33 m², travniki 21 arov in 83 m², stavbišče pa 2 ara in 1 m² (skupaj 90 arov in 17 m²). Poleg tega je imel še nekaj malega njiv in travnikov v davčni občini Domžale (skupaj 18 arov in 53 m²). Ko je lastništvo domačije pripadlo Albinu Pavlinu, je k stavbišču s hišo spadalo samo še dvorišče in sadovnjak.

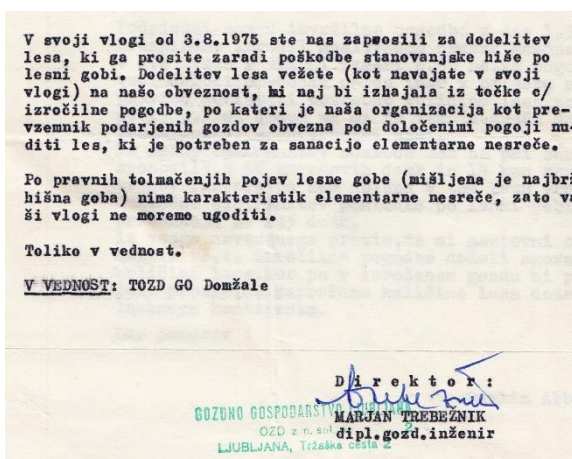
Izredno zanimiv je zapis iz leta 1959, ki se glasi: »Po odločbi št. 06/2-1191/10/59 z dne 15. 6. 1959 OBLO Domžale, oddelek za finance, se **vknjiži kot družbena lastnina z zaznambo, da upravlja to nepremičnino Občina Domžale.**« Glede na to ugotavljava, da je država Pavlinovo zemljišče s pripadajočimi stavbami **nacionalizirala**. Ko je lastnik postal Albin Pavlin, je v Zemljiški knjigi nastal naslednji pripis: »... se vknjiži **pravica brezplačnega uživanja v korist Pavlin Albina**, Tabor št. 4, vse dotlej, dokler se posest in uživanje po pogodbi ali po odločbi občinske skupščine ne prenese na drugo osebo ali občino.« Kljub nacionalizaciji so imeli Pavlinovi pravico do brezplačnega uživanja zemljišča. Ker nama ni bilo jasno, ali so kmetijsko zemljišče (travnik in tri njive) izgubili zaradi nacionalizacije ali morebiti zaradi prodaje, sva o tem povprašali Alenko Pavlin.

Alenka Pavlin: »Kakor vem, ni bilo težav zaradi nacionalizacije. Njive so prodali, ko sta šla Žan in Ema v Ameriko. Ostala jim je le ena njiva, ki jo je oče po mamini smrti z darilno pogodbo podaril sestri Valentini.«

V arhivu Alenke Pavlin, ki ga je podedovala po očetu Albinu Pavlinu, sva našli dokument, ki dokazuje, da je Žmajdovi domačiji pripadalo tudi nekaj gozda v k. o. Trzin.

Slika: Izročilna pogodba, s katero je Albin Pavlin v družbeno lastnino Gozdnemu gospodarstvu Ljubljana predal gozd v velikosti 0,85 hektarja v k. o. Trzin (arhiv Alenke Pavlin).

Slika: Odgovor Gozdnega gospodarstva Ljubljana na prošnjo Albina Pavlina, da glede za izročilno pogodbo dobi les iz svojega nekdanjega gozda v k. o. Trzin (arhiv Alenke Pavlin).

Albin Pavlin je 1. marca 1965 z izročilno pogodbo (brez kupnine) gozd predal v družbeno lastnino Gozdnemu gospodarstvu Ljubljana. V izročilni pogodbi je pod točko 5. navedeno, da ima izročevalec v tem gozdu služnostno pravico, da do svoje smrti nabira suhljad in dračje, grabi listje in mah v skladu s predpisi, da vsako leto na podlagi sečnega dovoljenja poseka drva

za potrebe lastnega gospodarstva in da mu prevzemnik dovoli posek potrebne količine lesa v primeru požara ali drugih elementarnih nezgod na poslopih domačije.⁶²

Zanimivo je, da je Albin Pavlin pri obnovi stropa v dnevni sobi res potreboval les, ki pa ga na osnovi te izročilne pogodbe ni dobil. V prošnji Gozdnemu gospodarstvu Ljubljana je zapisal: »Pavlin Albin sem izročil naslovu z izročilno pogodbo gozdno parcelo v k. o. Trzin v izmeri 0,85 ha v trajno last. Ker se mi je v stanovanjski hiši pojavila hišna goba, prosim naslov, da mi v okviru izročilne pogodbe dodeli potrebno količino lesa za odstranitev nesreče.«⁶³

Podobno prošnjo je Gozdnemu gospodarstvu Ljubljana posredoval tudi 3. 8. 1975, nakar je s strani naslovnika dobil naslednji odgovor: »Po pravnih tolmačenjih pojav lesne gobe (mišljena je najbrž hišna goba) nima karakteristik elementarne nesreče, zato vaši vlogi ne moremo ugoditi.«⁶⁴ Mogoče je ta zavrnitev tudi prispevala k odločitvi Albina Pavlina, da v dnevni sobi po prenovi stropa tega ni obdal z lesenimi tramovi, kakor mu je priporočil Oddelek za gospodarstvo in finance Skupščine Občine Domžale v prigrasitvi gradbenih del: »Če bi investitor dotrajan strop nadomestil z armirano betonsko konstrukcijo, priporočamo, da investitor ohrani tudi stilni izgled v dnevni sobi, t. j., da novo stropno konstrukcijo na spodnji strani obloži z lesenimi tramovi tako, da se ohrani stari kmečki videz.«⁶⁵

Alenka Pavlin: »O gozdu vem samo to, da smo nekaj lesa dobili, ko smo leta 1978 delali nov gank, in opaže za jedilnico. Vendar je možno, da smo morali ta les kupiti.«

3.3 PREBIVALCI ŽMAJDOVE DOMAČIJE

Na Žmajdovi domačiji je od leta 1887 pa do danes živel 16 ljudi, ki so pripadali štirim generacijam. Prva generacija (Janez in Marjana Pavlin, ki sta hišo kupila) se je rodila leta 1839, druga v obdobju od leta 1869 do leta 1878, tretja od 1908 do 1924 in četrta leta 1952 in 1959.

Preglednica 4: Prebivalci Žmajdove domačije od leta 1887 do danes

Rojstno leto	ime in priimek	prebivanje	starost	število let	opombe
1839	Janez Pavlin	1887–1915	48 – 76 let	28 let	18 let po poroki, do smrti
1839	Marjana Urbanec, por. Pavlin	1887 – 1906	48 – 67 let	19 let	18 let po poroki, do smrti
1869	Franc Pavlin	1869 – 1871	0 – 2 leti	2 leti	od rojstva do smrti
1872	Franc Pavlin	1872 – 1897	0 – 25 let	25 let	od rojstva do poroke
1876	Marija Pavlin, por. Šme	1876 – 1905	0 – 29 let	29 let	od rojstva do poroke
1877	Marija Habjan, por. Pavlin	1906 – 1965	29 – 88 let 3 leta v NY	56 let	od poroke do smrti vmes 3 leta v NY
1878	Janez Ivan Pavlin	1878 – 1944	0 – 66 let	66 let	od rojstva do smrti
1908	Valentina Pavlin, por. Zalokar	1908 – 1934 3 leta drugje	0 – 26 let 3 leta drugje	23 let	od rojstva do poroke 3 leta pri Habjan M.

⁶² Skupščina Občine Domžale, Domžale, 27. 10. 1965, Gozdno gospodarstvo Ljubljana, Albin Pavlin, sklenjeno v Domžalah, 1. 3. 1965, overjeno: Občinsko javno pravobranilstvo Ljubljana, 10. 8. 1965 (arhiv Alenke Pavlin).

⁶³ Albin Pavlin, Domžale, Tabor 4, Dodelitev lesa, naslovník Gozdno gospodarstvo Ljubljana, datum: 14. 7. 1968 (arhiv Alenke Pavlin).

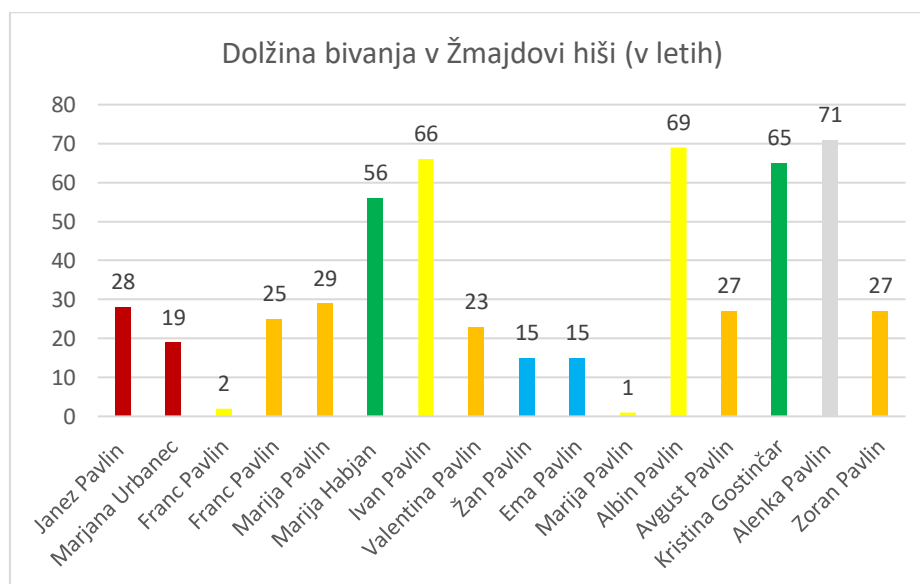
⁶⁴ Gozdno gospodarstvo Ljubljana, štev. TS-251/75-ing.HI, datum: 26. 8. 1975, zadeva: Dodelitev lesa, naslovníku Pavlin Albin, Tabor 4, Domžale (arhiv Alenke Pavlin).

⁶⁵ Skupščina občine Domžale, oddelek za gospodarstvo in finance, prigrasitev gradbenih del, 29. 1. 1969 (arhiv Alenke Pavlin).

1911	Janez Franc/Žan Paulin	1911 – 1928	2 – 17 let	15 let	od 2. leta do izselitve v Ameriko
1913	Ema Pavlin, por. Peterson	1913 – 1928	1 – 16 let	15 let	od 1. leta do izselitve v Ameriko
1915	Marija Pavlin	1915	0 – 8 mes.	8 mes.	od rojstva do smrti
1920	Albin Pavlin	1920–1989	0 – 69 let	69 let	od rojstva do smrti
1921	Avgust Pavlin	1921 – 1948	0 – 27 let	27 let	od rojstva do poroke
1924	Kristina Gostinčar, por. Pavlin	1951 – 2016	27 – 92 let	65 let	od poroke do smrti
1952	Alenka Pavlin	1952 – danes	0 – 71 let	71 let	od rojstva, še danes
1959	Zoran Pavlin	1959 – 1986	0 – 27 let	27 let	od rojstva do poroke

Žmajdova hiša jim je bila dom različno dolgo. Glede na to ugotavlja šest različnih tipov prebivalcev:

1. življenje pri Žmajdu od nakupa domačije do smrti: Janez Pavlin (28 let) in Marjana Urbanec, por. Pavlin (19 let),
2. življenje pri Žmajdu od rojstva do smrti: Franc Pavlin (2 leti), Janez Ivan Pavlin (66 let), Marija Pavlin (8 mesecev) in Albin Pavlin (69 let),
3. življenje pri Žmajdu od rojstva do poroke: Franc Pavlin (25 let), Marija Pavlin, por. Šme (29 let), Valentina Pavlin, por. Zalokar (23 let), Avgust Pavlin (27 let) in Zoran Pavlin (27 let).
4. življenje pri Žmajdu od priselitve iz Amerike in do izselitve v Ameriko: Janez Franc Žan Pavlin (15 let) in Ema Pavlin, por. Peterson (15 let),
5. življenje pri Žmajdu od poroke do smrti: Marija Habjan, por. Pavlin (56 let) in Kristina Gostinčar, por. Pavlin (65 let),
6. življenje pri Žmajdu od rojstva do danes: Alenka Pavlin (71 let).

Legenda barv: **rd** – od nakupa do smrti, **rum** – od rojstva do smrti, **oran** – od rojstva do poroke, **mod** – od otroštva do izselitve v Ameriko, **zelen** – od poroke do smrti, **siva** – od rojstva do danes.

Razlogi za bivanje v Žmajdovi domačiji so bili: nakup domačije, rojstvo, poroka in priselitev iz Amerike, razlogi za prenehanje bivanja pa: poroka, izselitev v Ameriko ali smrt.

Od razlogov za bivanje v Žmajdovi hiši je bila oz. je odvisna tudi dolžina bivanja. Najdlje biva v Žmajdovi hiši današnja prebivalka Alenka Pavlin. Več kot 50 let so v njej živeli še: Kristina

Gostinčar, por. Pavlin, Albin Pavlin, Marija Habjan, por. Pavlin in Janez Ivan Pavlin. Najmanj časa sta v njej živela dva otroka, ki sta umrla že v otroštvu (Marija Pavlin, 8 mesecev, in Franc Pavlin, 2 leti). Manj kot 20 let so v Žmajdovi domačiji živeli še: Ema Pavlin in Žan Pavlin, ki sta se izselila v Ameriko, ter Janez in Marjana Pavlin, ki sta domačijo kupila.

3.4 ŠTEVILO OTROK V DRUŽINAH

Preglednica 5: Število otrok in obdobje, v katerem so se otroci rojevali

<i>Starša</i>	<i>št. otrok</i>	<i>obdobje</i>	<i>let</i>	<i>razmak/let</i>
Janez Pavlin in Marijana Urbanec	4	1869 – 1878	9	2,3
Franc Pavlin in Marija Okorn	9	1897 – 1914	17	1,9
Franc Šme in Marija Pavlin	6	1906 – 1917	11	1,8
Peter Habjan in Marija Kvas	11*	1875 – 1890	15	1,7
Janez Pavlin in Marija Habjan	7	1908 – 1921	13	1,9
Avgust Pavlin in Danica Cerar	3	1949 – 1962	13	4,3
Albin Pavlin in Kristina Gostinčar	2	1952 – 1959	7	3,5

*dvakrat sta se rodili dvojčici.

V 19. stoletju in v prvi polovici 20. stoletja so imele obravnavane družine od 4 do 11 otrok. Med posameznimi rojstvi otrok je bil razmak od 1,7 do 2,3 leta. Največ otrok se je rodilo v izvorni družini Marije Habjan, por. Pavlin, to je bila družina Petra Habjana in Marije Kvas (11 otrok, od teh dva mrtvorojena) ter v družini Franca Pavlina in Marije Okorn (9 otrok, od teh eden ni preživel otroške dobe). V drugi polovici 20. stoletja so imele družine že precej manj otrok (v našem primeru 2 ali 3, ki so se rodili v večjem razmaku).

Preglednica 6: Starost mater ob rojstvu zadnjega otroka, število otrok in otroci, ki so umrli v otroški dobi

<i>Matere otrok</i>	<i>roj. matere</i>	<i>starost*</i>	<i>št. otrok</i>	<i>umrli otr.</i>	<i>mrtvorojeni</i>
Marijana Urbanec, p. Pavlin	1839	39	4	0	0
Marija Kvas, p. Habjan	1846	44	11	0	2**
Marija Okorn, p. Pavlin	1870	44	9	1	0
Marija Pavlin, p. Šme	1876	41	6	1	0
Marija Habjan, p. Pavlin	1877	44	7	1	1
Danica Cerar, p. Pavlin	1922	40	3	0	0
Kristina Gostinčar, p. Pavlin	1924	35	2	0	0

* upoštevana je starost matere ob zadnjem otroku, **dvojčici.

Pri starosti mater ob rojstvu zadnjega otroka ni bistvenih razlik med 19. in 20. stoletjem. Matere so bile ob rojstvu zadnjega otroka stare od 35 do 44 let, velika razlika je le v številu otrok, ki so jih rodile. Velike družine so bile v našem primeru do leta 1921. Do tega obdobja je bila tudi velika umrljivost otrok. V obravnavanih družinah trije otroci niso preživeli otroške dobe, tri deklice pa so bile mrtvorojene.

3.5 ŽIVLJENJSKA DOBA ŽENSK IN MOŠKIH GLEDE NA LETO ROJSTVA

Preglednica 7: Življenjska doba oseb v obravnavanih rodoslovnih drevesih⁶⁶

<i>Rojstno leto</i>	<i>moški</i>	<i>ženske</i>
1830 – 1839	76	67
1840 – 1849	62	78
1850 – 1859	-	-
1860 – 1869	-	-
1870 – 1879	43, 66, 51, 74	56, 87, 88

⁶⁶ Opomba: Osebe, ki so umrle v otroški dobi, niso upoštevane.

1880 – 1889	71, 61, 78	68
1890 – 1899	57	83
1900 – 1909	69, 79, 61	74, 84
1910 – 1919	84, 64	37
1920 – 1929	69, 65	92, 87
povprečno	67 let	75 let

Za analizo življenjske dobe oseb v obravnavanih rodoslovnih drevesih sva upoštevali le prebivalce, ki so se rodili do leta 1929. Za deset oseb zaradi pomanjkanja podatkov (ker so se preselili v drugo župnijo ali pa so umrli v Ameriki) življenjske dobe nisva mogli ugotoviti. V vseh generacijah ne glede na spol so primeri, da so nekateri živeli dlje, drugi pa manj dolgo, med generacijami glede tega ni nekih zakonitosti. Povprečna življenjska doba žensk je bila za sedem let daljša od moških (ženske so živele povprečno 75 let, moški pa 67 let). Več kot 80 let je živel le en moški (Žan Paulin, 84 let) in pet žensk (Kristina Pavlin, 92 let, Marija Pavlin, 88 let, Danica Pavlin, 87 let, Valentina Pavlin, por. Zalokar, 84 let in Ana Habjan, por. Trojanšek, 83 let). Manj kot 50 let je živel en moški (Franc Pavlin, ki je umrl med prvo svetovno vojno, star 43 let) in ena ženska (hčerka Marije Pavlin, por. Šme, Ivana Šme, por. Zajc, ki je živela 37 let).

3.6 IZSELJEVANJE V AMERIKO

Vse obravnavane družine, ki so živele v drugi polovici 19. in prvi polovici 20. stoletja, so imele vsaj po enega družinskega člana, ki se je začasno ali za stalno izselil v Ameriko. Iz petih družin je bilo v tem obdobju v Ameriki skupaj 10 oseb.

Ob odhodu v Ameriko so bili začasni ali stalni izseljenci stari od 16 do 34 let, dva stalna izseljenca (Žan in Ema Paulin) pa sta se v Ameriki rodila, otroško in mladostniško dobo preživela v Stobu, nato pa sta se za stalno izselila v Ameriko. Vsi izseljenci so odšli najprej v New York, kjer si je večina našla delo v slamninarski industriji. To zagotovo velja za Habjanove štiri sestre, ki so bile že v Domžalah šivalke slamnikov, za ostale izseljence pa o tem ni podatkov.

Preglednica 8: Družinski člani, ki so se začasno ali za stalno izselili v Ameriko

<i>Ime in priimek, naslov v domovini</i>	<i>roj. leto, let ob odhodu</i>	<i>obdobje v ZDA</i>	<i>kraj v ZDA</i>	<i>1923 v Ameriki (vir: Bernik⁶⁷)</i>	<i>umrl v Ameriki</i>
Janez Ivan Pavlin, Stob 39	1878 33 let	1911-1913	New York	/	/
Marija Habjan, Stob 53, p. Pavlin: 39	1877 26, 34 let	1903-1906 1911-1913	New York	/	/
Neža Habjan, Stob 53	1880 22 let	1902-1907	New York	X	X
Tona Habjan, Stob 53 p. Benkovič	1880 21 let	1901-1906	New York	/	/
Jernej Habjan, Stob 53	1885 20 let	1905	New York	X	X
Ana Habjan, Stob 53, p. Trojanšek	1890 16 let	1906-1920	New York	X	/

⁶⁷ Franc Bernik v svoji knjigi navaja imena oseb, ki so bile v Ameriki leta 1923. Vir: Franc Bernik, Zgodovina Fare Domžale, 2023, nova izdaja, Domžale, Kulturni dom Franca Bernika, 2020, str. 227 – 235 (Domžalsko slamninarstvo v Ameriki).

Ivana Pavlin, por. Potočnik, Stob 51	1900 23 let	ni podatkov	New York	X	X
Šme Franc, Spodnje Domžale 2	1911 23 let	ni podatkov	New York	X	ni podatkov
Žan Paulin, Stob 39	1911 roj., 17 let	1911-1913 1928-1995	New York New Jersey	/	X
Ema Pavlin, Stob 39 por. Peterson	1913 roj. 16 let	1913 1928 do smrti	New York Connecticut	/	X
skupaj	/	/	ZDA	5	5

Pet izseljencev si je v Ameriki ustvarilo družine in so se tam za stalno naselili ter tam tudi umrli. To so: Neža Habjan, Jernej Habjan, Ivana Pavlin, por. Potočnik, Žan Paulin in Ema Pavlin, por. Peterson. Za Franca Šmeta ni podatkov, razen tega, da je bil leta 1923 v Ameriki, kot navaja Bernik v svoji knjigi iz leta 1923.⁶⁸ Iz rodoslovnih dreves pa je razvidno, da so se iz Amerike vrnili: Janez Ivan Pavlin, Marija Habjan, por. Pavlin, Tona Habjan, por. Benkovič, in Ana Habjan, por. Trojanšek.

Posebno zanimiva je zgodba Žana in Eme Paulin, ki sta se v Ameriki rodila. Njuna mama Marija Habjan je izhajala iz družine, iz katere se je kar pet družinskih članov začasno izselilo v Ameriko. Ko se je Marija Habjan leta 1906 vrnila iz Amerike, se je poročila z Janezom Ivanom Pavlinom v Žmajdovo domačijo. Štiri leta zatem je ponovno odšla na delo v Ameriko, tokrat z možem Ivanom Pavlinom. Starejšo hčerko Valentino je zaupala svoji mami v Stob št. 53, druga hči pa se je 11. 4. 1909 rodila mrtva. V Ameriki sta ostala tri leta. V tem času sta se jima rodila sin Žan (roj. 5. 10. 1911) in hčerka Ema (roj. 27. 6. 1913), oba v New Yorku. Starša sta se z njima vrnila v domovino, kar dokazuje rojstvo hčerke Marije v Stobu št. 5. 3. 1915, ta pa potem ni preživela otroške dobe. Iz Amerike sta prišla pred začetkom prve svetovne vojne, saj je bil Janez Ivan Pavlin že 27. julija 1914 mobiliziran v avstro-ogrsko vojsko.⁶⁹ Žan in Ema Pavlin sta potem odraščala v Žmajdovi domačiji v Stobu št. 39 in se leta 1928 še nepolnoletna vrnila v Ameriko (Žan je bil star 17, Ema pa 16 let). V Ameriki sta se poročila in tam ostala za stalno.

V Ameriki se je za večino stalnih izseljencev izgubila sled, npr. za Nežo Habjan, Jernejem Habjanom in Ivano Pavlin, por. Potočnik, nekateri pa so redno obiskovali domovino. To velja predvsem za Žana Paulina, ki ni imel otrok in je skoraj vsako leto z ženo Ani (po narodnosti Norvežanko) prišel na dopust v domovino. Žmajdovi so ostali v stikih tudi z Emo Pavlin, por. Peterson, ki je nekajkrat tudi obiskala domovino, ne vedo pa, kdaj je umrla. Po smrti Žana in Eme pa so se stiki s sorodniki v domovini prekinili.

Da je bilo izseljevanje v Ameriko konec 19. in na začetku 20. stoletja povezano z domžalsko slamninarsko tradicijo, izvemo iz Bernikove knjige iz leta 1923. Bernik piše, da se je izseljevanje Domžalcev v Ameriko začelo leta 1882, ko sta domžalski slamninarski tovarnar Krizant Ladstatter in Menkov, zastopnik tovarne za šivalne stroje, v New Yorku zgradila slamninarsko tovarno. Prve domžalske šivalke slamninkov so zato odšle v New York. Potem Amerika za Domžale približno 20 let ni bila privlačna za izseljevanje. Le sem ter tja je kdo odšel v Ameriko. Leta 1905 pa se je sprožil plaz izseljevanja. Nastala je pravcata »amerikanska epidemija« v Domžalah, kakor jo poimenuje Bernik. »Leta 1908 je bilo v Ameriki: iz Zg. Domžal 90, iz Sp. Domžal 21, iz Stoba 37, iz Štude 33 in iz Depaljevasi 15, skupno 196 oseb.

⁶⁸ Bernik Franc, 1923, ponatis 2020, str. 232.

⁶⁹ Bernik Franc, 1923, ponatis 2020, str. 251.

In tako je šlo naprej. Kar eden drugega so speljavali. Skoraj vsi so dobili dela in tudi prav povoljnega zaslužka v raznih slamninarskih tovarnah. Največ jih je ostalo kar v New Yorku. Nekaj malega jih je prišlo tudi v Cleveland in Čikago. Nastalo je torej res pravo domžalsko slamninarstvo v Ameriki.«⁷⁰ Junija 1923, ko je Bernikova knjiga izšla, je bilo v Ameriki 384 domžalskih faranov. Od teh jih je bilo v New Yorku 305, Clevelandu 37, Čikagu 30 in drugod 12.⁷¹ Povezava med njimi in domačim krajem je bila ves čas zelo tesna. Bernik piše, da so brez vsake prošnje vedno dobrovoljno prispevali denar k velikim delom v cerkvi ali v kraju. V New Yorku so ustanovili slovensko župnijo sv. Cirila in Metoda, ki je imela posebno za domžalske izseljence velik pomen. Letno poročilo te fare za leto 1922 izkazuje, da je bilo v to slovensko župnijo v New Yorku vključenih 90 družin in 75 samskih Slovencev, od katerih je bilo 35 domžalskih družin in 33 samskih Domžalk in Domžalcev. Prvi slovenski župnik v New Yorku je ob tem poročal, da je v New Yorku še veliko več slovenskih izseljencev. Kot razlog za to, da se niso vključili, je navedel dejstvo, da so morali v Ameriki plačevati članarino za župnijo, ker ameriška država za cerkve in duhovnike ni plačevala. Poleg tega je poudaril, da je New York veliko mesto in so nekateri precej oddaljeni od župnije, kar je bil tudi razlog, da se vanjo niso vključili. Domžalski izseljenci so v New Yorku aktivno sodelovali tudi v cerkvenem in društvenem pevskem zboru in na drugih društvenih predstavah.⁷²

3.7 NAČIN ŽIVLJENJA V ZAČETKU 20. STOLETJA

Zanimivo je ugotavljati, kateri zgodovinski dogodki so glede na zbrane podatke vplivali na prebivalce Žmajdove domačije in z njimi povezane družine. Kakor sva že omenili, je Janez Pavlin starejši postal lastnik Žmajdove domačije leta 1887, čeprav so v tej hiši živeli že 15 let pred prepisom lastništva, saj so se v njej rodili trije njegovi otroci (od leta 1872 dalje). Od takrat do danes so se v Žmajdovi domačiji zvrstile tri generacije, ki jih predstavljajo otroci Janeza Pavlina in Marjane Urbanec, Janeza Ivana Pavlina in Marije Habjan ter Albina Pavlina in Kristine Gostinčar.

Na začetku 20. stoletja so Žmajdovi živeli **od kmetijstva**, možno je tudi, da je bil kdo zaposlen **v domžalskih slamninarskih delavnicah** ali tovarnah. To zagotovo velja za Marijo Habjan pred poroko z Ivanom Pavlinom in za njene tri sestre Nežo, Tono in Ano. Družine so imele v tem obdobju veliko otrok, kar velja tudi za Žmajdove. Ko so otroci odrasli, so v domačem kraju težko našli zaposlitev, zemlje pa je bilo premalo, da bi lahko od nje vsi živeli. Nekaj otrok se je poročilo v bližnje vasi (npr. Marija Pavlin, por. Šme v Spodnje Domžale iz prve generacije in Valentina Pavlin, por. Zalokar na Rodico iz druge generacije), veliko pa se jih je izselilo v Ameriko. Iz družine Marije Habjan se je **v Ameriko** izselilo kar pet sorojencev (štiri sestre, vse slamninarice in brat Jernej Habjan). Dva izmed njih sta v Ameriki ostala za stalno (Neža in Jernej Habjan). Zanimivo je, da se je Marija Habjan po poroki z Ivanom Pavlinom v Ameriko vrnila še enkrat, tokrat z možem. V Ameriki sta se jima rodila dva otroka (Žan in Ema) in prav onadva sta se še pred polnoletnostjo za stalno izselila v Ameriko.

V Domžalah je bilo že na prelomu 19. v 20. stoletje živahno društveno življenje. Prvi ohranjeni slikovni posnetek **domžalske godbe** razkriva, da sta v njej igrala tudi Janez in Franc Pavlin. V godbi je igral tudi Janezov sin Janez Ivan Pavlin, ki je bil med letoma 1903 in 1908 celo kapelnik godbe. Poleg tega je Ivan Pavlin igral tudi v godalnem orkestru, ki je obstajal od leta

⁷⁰ Bernik Franc, 1923, ponatis 2020, str. 287-289.

⁷¹ Bernik Franc, 1923, ponatis 2020, str. 235.

⁷² Bernik Franc, 1923, ponatis 2020, str. 237-238.

1899 do prve svetovne vojne. V godalnem orkestru je igral kontrabas, v godbi pa trobento. Na fotografijah domžalske godbe po prvi svetovni vojni pa Ivana Pavlina ne najdemo več, kar kaže na to, da v njej ni bil več aktiven.

3.8 ŽIVLJENJE MED PRVO SVETOVNO VOJNO

Prva svetovna vojna je vplivala tudi na moške v Žmajdovi domačiji. Bernik v svoji knjigi *Zgodovina fare Domžale* navaja podatke o tem, kdaj so bili moške in fantje iz domžalske fare **vpoklicani v avstro-ogrsko vojsko**. Med prvimi vpoklicanimi sta bila brata Janez Ivan Pavlin (star 36 let, Stob 39) in Franc Pavlin (42 let, Stob 62), to je bilo 27. julija 1914. Vse vpoklicane Domžalce so takrat z vlakom odpeljali **na vzhodno fronto**. Slabo leto kasneje, 21. maja 1915, je bil vpoklican še Francev najstarejši sin Franc (18 let je dopolnil štiri mesece po vpoklicu), ki je moral **na soško fronto**.⁷³ Franc Pavlin starejši, oče osmih nepreskrbljenih otrok, je umrl že 21. junija 1915 zaradi legarja (trebušnega tifusa). Marca istega leta sta pri Žmajdu umrli osem mesecev stara hčerka Marija (Mimi) Pavlin in dedek Janez Pavlin. Glede na to lahko ugotovimo, da je med prvo svetovno vojno po letu 1915 pri Žmajdu živela mama Marija Pavlin, s tremi mladoletnimi otroki (Valentino, Žanom in Emo). Njen mož Ivan Pavlin je bil od leta 1916 dalje **v ruskem ujetništvu**. Da je bil odsoten od doma, je razvidno tudi iz rojevanja otrok, saj se je naslednji otrok rodil šele februarja 1920, to je bil Albin Pavlin. Vojno je preživel tudi Franc Pavlin mlajši, ki se je poročil leta 1925.

3.9 ŽIVLJENJE MED OBEMA SVETOVNIMA VOJNAMA

Pisnih podatkov o tem, kako so živeli med obema vojnama, nisva našli. Alenka Pavlin nama je pripovedovala o tem, kar je slišala od svoje babice Marije Pavlin. Živeli so **samo od kmetijstva**. Marija Pavlin po poroki ni več šivala slamnikov. Ker pa niso imeli veliko zemlje, je vladala **velika revščina**. Na polju so gojili predvsem krompir in fižol. Da sta sin Žan in hčerka Ema leta 1928 lahko odšla v Ameriko, je mama Marija Pavlin prodala dve njivi in vso zlatnino, ki jo je imela še iz časa svojega bivanja v Ameriki. V tem obdobju (leta 1934) se je poročila najstarejša hči Valentina in se odselila na Rodico. Od sedmih otrok, kolikor sta jih starša Marija in Ivan Pavlin imela, sta dve hčerki umrli, trije so se odselili, doma sta živela le še najmlajša sinova Albin in Avgust. Nejasna je družinska vloga očeta Janeza Ivana Pavlina, ki je umrl leta 1944. Ker o njem niso veliko govorili, sklepava, da je šlo za konfliktno osebo. Znano je, da je svojo ženo Marijo tepel, zato je precej verjetno, da je občasno popival. Šele, ko je sin Albin odrasel, je preprečil očetu, da bi tepel mamo. Mama Marija Pavlin je velikokrat povedala, da ji je bilo zelo žal, da je pri možitvi gledala le na lepoto moža. Glede na to domnevava, da je bilo življenje na Žmajdovi domačiji med obema svetovnjima vojnama zelo težko. Mami Mariji je nekoliko pomagal sin Žan Paulin, ki je **iz Amerike v lesenih zabojnikih pošiljal hrano in obleko**. Sinova Albin in Avgust sta v Domžalah obiskovala osnovno šolo in nato šolanje nadaljevala, Albin za krznarskega tehnika, Avgust pa za strojnika. Ko je Albin končal šolanje in leta 1937 opravil pomočniški izpit, se je zaposlil pri Alojzu Lampiču v Ljubljani kot krznarski pomočnik. Pri njem je delal do začetka druge svetovne vojne. Ko se je Albin Pavlin zaposlil, so se življenjske razmere pri Žmajdu verjetno nekoliko izboljšale.

⁷³ Bernik Franc, 1923, ponatis 2020, str. 251-254.

3.10 ŽIVLJENJE MED DRUGO SVETOVNO VOJNO

Žmajdov Albin je bil leta 1941 star 21 let, njegov brat Avgust pa 20 let. Medvojna usoda Avgusta Pavlina nama ni znana, razen da je sodeloval v NOB. Iz življenjepisa Albina Pavlina pa je razvidno, da je moral **po nalogu nemške okupacijske oblasti** najprej delati na cesti Črnuče–Litija in kasneje na cesti Kranj–Jezerško. Jeseni, 15. oktobra 1941, je uspel dobiti zaposlitev v krznarski stroki pri Johanu KožuhU v Celju. A je BIL pri njem samo 11 delovnih dni. Zaradi neupoštevanja pravil, ki jih je vzpostavila okupatorska oblast, so ga zaprli v **zapor Stari pisker v Celju**. V zaporu je bil oktobra in novembra 1941, nato pa je bil kakšen mesec nesposoben dela zaradi posledic zopora. Potem se je moral po nalogu okupatorske oblasti zaposliti pri krznarju Hančiču oziroma Frelihu. Vložil je prošnjo za izselitev iz Štajerske na Kranjsko, vendar mu je niso odobrili. Tako je nadaljeval delo do 1. aprila 1943, ko je bil prisilno **mobiliziran v nemško vojsko**.⁷⁴ Tri mesece po vpoklicu je zbežal iz nemške vojske in se nato nekaj časa skrival v Domžalah. 11. novembra 1943 pa se je pridružil **Šlandrovi brigadi**, v kateri je ostal do konca vojne. Že v partizanih je opravljal pomembne funkcije, funkcijo »polit-delegata« in komisarja čete, postal je tudi član Komunistične partije.

Kristina Gostinčar, ki se je leta 1951 poročila z Albinom Pavlinom, je izhajala iz družine, ki je že **pred vojno ilegalno podpirala Komunistično partijo Jugoslavije**. Njen oče Jože Gostinčar je bil trgovec z lesom in solastnik znane tiskarne Veit in drug na Viru. V tiskarni njegovega očeta so že leta 1937 tiskali Kardeljevo knjigo *Razvoj slovenskega narodnega vprašanja* (pod psevdonimom Sperans), med vojno pa je bil njihov tiskarski stroj preseljen v ilegalno partizansko tiskarno na Krumperku. Vojna je Kristini preprečila, da bi dokončala maturo na takratni trgovski šoli v Ljubljani. Ker v času vojne ni imela možnosti nadaljnega študija, se je zaposlila v **Tekstilni tovarni Coton Domžale** kot »pomožna pisarniška moč«. Zaradi sodelovanja z narodno-osvobodilnim gibanjem, ki ga je materialno podpirala, jo je »**Bega-Gestapo**«⁷⁵ 31. 8. 1944 aretiral. Zaprta je bila do 30. 9. 1944 v **kamniškem zaporu**. Ker ji niso mogli dokazati krivde, so jo izpustili. Hoteli so jo poslati na prisilno delo na Koroško, kamor pa zaradi bolezni ni odšla. Zadnjo polovico leta vojne je bila dodeljena na delo kot gospodinjska pomočnica v gostilni Josipine Orehek, nato v gostilni Franca Vidalija v Stobu.

⁷⁴ Monika Kokalj Kočevnar navaja, da so bili letniki 1920 na Gorenjskem v nemško vojsko vpoklicani od 26. do 29. marca 1943 in v aprilu 1943, letniki 1921 pa 29. novembra 1943 (str. 167). Na Štajerskem pa so z vpoklicem v nemško vojsko pričeli že pol leta prej kot na Gorenjskem (str. 340). Monika Kokalj Kočevnar: Mobiliziranci v nemško vojsko z Gorenjske v letih 1943–1945, zbirka razpoznavanja št. 32, Ljubljana, Inštitut za novejšo zgodovino, 2017.

⁷⁵ »Zaradi vse večjega revolucionarnega nasilja je Slovenska zveza maja 1942 sklenila spodbuditi nastajanje oboroženih oddelkov, katerih naloga je bila obramba pred takim nasiljem. V Ljubljanski pokrajini so v mestih nastale ilegalne oborožene skupne, na podeželju pa **vaške straže**. /.../ Že julija (1942) je oskrbo teh enot prevzela italijanska vojska in jih uradno začela imenovati MVAC (Milizia volontaria anticomunista – prostovoljna protikomunistična milica). /.../ Pripadniki OF so jih poimenovali **bela garda** (ta izraz so prevzeli iz ruske državljanske vojne, v kateri so bili vojaki reakcionarne vojske oblečeni v bele uniforme). Ana Nuša Kern, Dušan Nečak, Božo Repe: *Naše stoletje, Zgodovina za 8. razred osnovne šole*, Ljubljana, Modrijan, 2000, str. 132. Da bi Slovence **branilo pred komunizmom**, je bilo na pobudo Leona Rupnika ustanovljeno **slovensko domobranstvo**. Razpotnik Jelka Miranda; Snoj Damjan, 2015, str. 109. V Domžalah je bila domobranska postojanka ustanovljena 8. avgusta 1944. Stane Stražar: Domžale, mesto pod Goričico, Škocjan pri Domžalah, Odbor pri Kulturnem društvu Miran Jarc, 1999, str. 548. Nemški civilni upravi so bili podrejeni oddelki nemške policije in orožništva. Obe veji nemške policije, tj. varnostno policijo in varnostno službo (gestapo, KRIPO in varnostno službo) ter redarstveno policijo je nadzoroval komandant varnostne policije in varnostne službe za zasedeno pokrajino. /.../ **Gestapo** je imel na mejnih prehodih svoje postaje in v večjih krajih postojanke. Gestapo je iskal politične nasprotnike, kriminalistična policija pa se je ukvarjala z navadnimi nepolitičnimi prekrški. str. 52. Kokalj Kočevnar Monika, 2017, str. 52.

3.11 ŽIVLJENJE PO DRUGI SVETOVNI VOJNI

Albin Pavlin je bil po vojni v **jugoslovanski ljudski armadi** (JLA) od 16. 5. 1945 do 27. 1. 1947, kjer je imel čin kapetana I. klase. Po vrnitvi iz JLA je s Kranjsko brigado za dva meseca odšel na **mladinsko delovno akcijo** za izgradnjo železniške proge Šamac–Sarajevo (maja in junija 1947). Nato je bil zaposlen v **različnih oblastnih organih**: bil je pomočnik poverjenika za gospodarstvo na Okrajnem ljudskem odboru Kamnik, sekretar Okrajnega odbora Osvobodilne fronte Kamnik, poverjenik za trgovino v Okrajnem odboru Kamnik, tajnik okraja Kamnik. Ko so leta 1952 ukinili okraj Kamnik, je bil tajnik Ljudskega odbora mesta občine (MLO) Domžale in nato načelnik oddelka za gospodarstvo. Od leta 1966 pa do upokojitve leta 1976 je bil **direktor podjetja Vodovod**, ki se je leta 1970 preimenovalo v Komunalno podjetje Domžale. Poleg tega je opravljal **še vrsto političnih funkcij**, npr. bil je v upravnem ali nadzornem odboru Ribiške družine Bistrica Domžale, Planinskega društva Domžale, Turističnega društva Domžale in Športnega društva Domžale, devet let je bil predsednik krajevne organizacije OF, bil je sekretar Zveze komunistov za teren Domžale, predsednik Občinske organizacije SZDL Domžale, predsednik Mestne organizacije Zveze borcev NOV Domžale, tajnik Skupnosti borcev Šlandrove brigade itd. Kakor vidimo, mu je sodelovanje v NOV in članstvo v Zvezi komunistov odpiralo pot do služb v oblastnih organih in številnih političnih funkcij. Ker je v tem času dokončal še **Višjo upravno šolo v Ljubljani** (1962–1964), se je lahko povzpел do direktorskega delovnega mesta. Po mnenju hčerke Alenke je vse življenje verjel, da je potrebno **delati najprej v dobro skupnosti**, šele nato za svoje individualne potrebe. Zato je z družino ves čas živel v dokaj skromni, stari Žmajdovi hiši, ki jo je sicer posodabljal, nikoli pa niso uživali prevelikega udobja. V zadovoljstvo mu je bilo, da je bil direktor Komunalnega podjetja Domžale v času, ko je ta napeljeval vodovodno in kanalizacijsko omrežje, gradil čistilno napravo in druge za družbeno skupnost pomembne objekte v Domžalah in okolici.

Tudi Kristina Gostinčar (od leta 1951 Pavlin) je bila po vojni zaposlena v **različnih družbeno-političnih organizacijah**. Bila je administratorica na Okrajnem odboru OF Domžale, pomočnica personalnega referenta na OLO Kamnik, referentka za kadrovske evidenco pri Oblastnem ljudskem odboru za ljubljansko oblast, pomočnica personalnega referenta na OLO Kamnik do ukinitve leta 1952. Nato je bila kratek čas uslužbenka pri Narodni banki Domžale, potem pa v Okrajnem zdravstvenem domu Ljubljana-okolica, ki se je leta 1955 preimenoval v **Zdravstveni dom Domžale**. Bila je pomočnica upravnika zdravstvenega doma in kadrovnica, nadomeščala je tudi medicinske sestre. Želela se je izšolati za medicinski poklic, vendar izobraževanja zaradi domačih razmer (skrb za ostarelo taščo, nato za bolnega moža) ni uspela dokončati. Poleg tega je bila politično aktivna kot članica ZKS, SZDL, ZB in podružnice sindikata zdravstvenih delavcev.

Po drugi svetovni vojni je **država poddržavila Žmajdovo kmetijsko zemljo in hišo**, kar je razvidno iz Zemljiške knjige. Ta zapis ima opombo, da z nacionaliziranim zemljiščem in stavbo upravlja Občina Domžale. Kljub nacionalizaciji pa so Pavlinovi lahko nemoteno živeli in delali na »svoji« nacionalizirani zemlji in hiši.

Društveno življenje je bilo živahno tudi po drugi svetovni vojni. Žan Paulin, ki je vsako poletje prihajal iz Amerike domov na dopust, in Albin Pavlin sta s prostovoljnimi prispevki podpirala domače **gasilce** (GD Stob), npr. pri nakupu gasilske opreme in avtomobila, in **domžalsko godbo** pri nakupu instrumentov in uniform. Žana Paulina so zaradi tega leta 1959 imenovali za častnega člana domžalske godbe, ob stoletnici leta 1984 pa so mu izročili spominsko

plaketo. Albin Pavlin je imel tedaj (po navedbah v zborniku ob stoti obletnici godbe) poleg Staneta Habeta največje zasluge za nabavo novih instrumentov, poleg tega pa je prispeval denar za srebrni žebliček. Ko je Gasilsko društvo Stob leta 1979 nabavilo novo motorno brizgalno, so Albina Pavlina imenovali za botra. Najpomembnejše priznanje pa je Albin Pavlin prejel 23. maja 1987, ko mu je Skupščina Občine Domžale »za izredno požrtvovalno, dolgoletno in aktivno družbenopolitično delo na raznih področjih v Krajevni skupnosti Venclja Perka in v občini« podelila zlato plaketo Občine Domžale.

Pri Žmajdu so vse do konca druge svetovne vojne živeli od kmetijstva. Šele potem, ko sta se Albin in Avgust Pavlin zaposlila, so začeli dobivati dohodek iz **nekmetske dejavnosti**. Kristina Gostinčar, ki se je k Žmajdu prisožila leta 1951, ni več delala na Žmajdovi njivi. Zadnja, ki se je pri Žmajdu še ukvarjala s kmetovanjem, je bila Marija Pavlin, ki je umrla leta 1965. S tretjo generacijo prebivalcev Žmajdove domačije se je povsem spremenil način preživljanja iz kmetijske v nekmetijsko dejavnost.

3.12 PREVERJANJE HIPOTEZ

Z raziskavo sva želeli preveriti naslednje hipoteze:

Hipoteza 1: Kakor večina žensk v Domžalah in okolici pred sto in več leti so se tudi ženske v Žmajdovi domačiji ukvarjale s slamnkarstvom. Zaposlene so bile v eni izmed domžalskih slamninarskih tovarn ali delavnic. Mladi odrasli prebivalci domačije so se v iskanju zaposlitve izselili v Ameriko ali pa so hodili na sezonsko delo v slamninarske tovarne na območju nekdanje Avstro-Ogrske.

Hipoteza se je večinoma potrdila. S slamnkarstvom se je pred poroko ukvarjala Marija Habjan, ki se je leta 1906 k Žmajdu prisožila. Najprej je delala v Ravnikarjevi slamninarski tovarni, v letih 1903–1906 pa v slamninarski tovarni v New Yorku. Z možem Janezom Ivanom Pavlinom je okoli leta 1910 za tri leta ponovno odšla na delo v Ameriko. V Ameriko sta se leta 1928 za stalno izselila dva njuna otroka, Žan in Ema, ki sta bila rojena v Ameriki. Pri Žmajdu pa nimamo primera sezonskega dela na območju nekdanje Avstro-Ogrske.

Hipoteza 2: Glede na hišno ime Žmajd, predvidevava, da so se moški predniki ukvarjali s kovaštvom.

Hipoteze nisva mogli potrditi. Tri generacije Pavlinov, ki sva jih raziskali, se niso ukvarjali s kovaštvom. V prvi polovici 19. stoletja je bil lastnik domačije Valentin Flis (roj. 1795), pri hiši pa se je takrat reklo Jožek ali Joško. Glede na to sklepava, da se niso ukvarjali s kovaštvom. O naslednjem lastniku Petru Dolarju ne veva ničesar. Kdaj se je hišno ime spremenilo, nisva uspeli ugotoviti. Možno je, da je hišno ime prinesel Peter Dolar ali pa Janez Pavlin, ki sta to domačijo kupila (prvi leta 1859, drugi leta 1887). Glede na to, da pri Žmajdu ni nobenih sledov o kovačiji, sklepava, da je eden izmed njiju izhajal iz hiše, kjer se je reklo Žmajd ali pa je bil pred preselitvijo po poklicu kovač.

Hipoteza 3: Kakor večina družin na Slovenskem pred sto in več leti so bile tudi družine v Žmajdovi hiši velike, velika je bila tudi smrtnost otrok.

Hipoteza se je v celoti potrdila.

4 ZAKLJUČEK

Raziskovalna naloga o prebivalcih Žmajdove domačije nam odstira življenjske usode in način življenja ljudi na območju Domžal oz. Stoba od konca 19. stoletja dalje. Večinoma je potrdila najina predvidevanja o načinu življenja na Domžalskem v tem obdobju, posebna vrednost raziskave pa je v tem, da nam ponuja natančne podatke o ljudeh, ki so živeli na Žmajdovi domačiji v tem obdobju. Ti so se ukvarjali s slamnkarstvom, se izselili v Ameriko in se potem spet vrnil ali pa so tam ostali za vedno, morali so na fronto v času prve svetovne vojne, živeli so v veliki revščini med obema svetovnim vojnama, v svoje dogajanje jih je potegnila tudi druga svetovna vojna. Po drugi svetovni vojni se je povsem spremenil način preživljanja. Znašli so se v novi politični stvarnosti, ki jim je bila zaradi sodelovanja v NOB zelo naklonjena, tako da so lahko živeli mirno in ustvarjalno življenje.

Pri raziskovanju sva se ves čas osredotočali na določene podatke, druge pa sva izpuščali. Zato je ostalo še veliko možnosti za nadaljevanje raziskave. Zbrali sva predvsem podatke iz Status animarumov domžalske župnije za tri generacije, ki so se pisale Pavlin. Potrebno bi bilo poiskati še podatke za vse tiste prebivalce Žmajdove domačije, ki so se preselili v druge župnije ali v Ameriko. Poleg tega bi lahko izdelali veliko več rodoslovnih dreves ter jih analizirali in opisali življenjske zgodbe ljudi v njih. Za osvetlitev življenja izseljencev v Ameriko bi lahko pregledali časopise ameriških Slovencev in ugotavljali, ali so sodelovali v slovenskih društvih in na prireditvah ameriških Slovencev, mogoče bi našli celo oglase za umetno kovaštvo, s katerim se je v Ameriki uveljavil Žan Paulin.

V starejših matičnih knjigah bi bilo zanimivo poiskati podatke o Petru Dolarju in njegovi družini ter ugotoviti, ali se je ukvarjal s kovaštvom in če je takrat hiša dobila ime Žmajd. Po drugi strani je ostalo odprto vprašanje, kje sta živela Janez Pavlin in Marjana Urbanec, preden sta se naselila na Žmajdovi domačiji, in ugotoviti, ali sta morda onadva prinesla hišno ime Žmajd. Vprašanje je tudi, kdaj je bila domačija zgrajena, saj Tonček Ravnikar navaja, da je bil prvi lastnik Jernej Flis že leta 1811 (glede na mengeški Status animarum), pri hiši pa se je reklo Pri Jošku. Glede na ta podatek je domačija stara vsaj 212 let.

Posebno raziskavo bi lahko namenili življenju in delu Albina Pavlina, Avgusta Pavlina in Kristine Pavlin. O vseh treh bi veliko podatkov našli v občinskih in drugih glasilih ter zbornikih, saj so imeli politično in gospodarsko pomembne funkcije. Poleg tega bi bilo zanimivo raziskati, kakšno usodo je doživel Avgust Pavlin v času druge svetovne vojne, saj o tem nisva dobili nobenih podatkov.

5 LITERATURA IN VIRI

Literatura:

- Bernik Franc: *Z nekdanje Goričice*, samozaložba (natisnila Slatnarjeva tiskarna v Kamniku), 1924.
- Bernik Franc: *Zgodovina Fare Domžale*, 1923, nova izdaja, Domžale: Kulturni dom Franca Bernika, 2020.
- Brojan Matjaž: *Nogomet v Domžalah, njegovih osem desetletij*, Domžale, Nogometni klub, 2001.

- Brojan Matjaž: *Domžalci in njihov čas, Zgodbe ljudi in družin nekdanjih Domžal*, Domžale, samozaložba, 2016.
- Debeljak Luna, Zore Živa: *Žmajdova hiša v Stobu, arhitekturni biser sredi Domžal*, raziskovalna naloga s področja arhitekture, Domžale, OŠ Rodica, 2024.
- Ilustrirana zgodovina Slovencev (urednik Marko Vidic), Ljubljana, Mladinska knjiga, 1999.
- Karlovšek Jože: *Slovenski domovi*, Ljubljana, Kleiymayr & Bamberg, 1939.
- *Kako se pri vas reče?* Hišna imena v krajevnih skupnostih Homec-Nožice, Preserje, Radomlje in Rova, Razvojna agencija Zgornje Gorenjske, Zbrala in uredila: Veronika Perko in Klemen Klinar, RAGOR, Domžale, Občina Domžale, oktober 2022.
- Kern Ana Nuša, Nečak Dušan, Repe Božo: *Naše stoletje, Zgodovina za 8. razred osnovne šole*, Ljubljana, Modrijan, 2000.
- Kokalj Kočever Monika: *Mobiliziranci v nemško vojsko z Gorenjske v letih 1943–1945*, zbirka razpoznavanja št. 32, Ljubljana, Inštitut za novejšo zgodovino, 2017.
- Prajs Špela, Zore Gal: *Zgodbe iz Markuzove domačije v Študi v Domžalah*, raziskovalna naloga, Domžale, Osnovna šola Rodica, 2020.
- Ravnikar Tone: *100 let Godbe na pihala Domžale: 1884-1984*, Domžale, Pripravljalni odbor za 100-letnico domžalske godbe, 1984.
- Ravnikar Tone: *80 let GD Stob, 1906-1986*, zbornik, Domžale, Gasilsko društvo, 1986.
- Razpotnik Jelka Miranda; Snoj Damjan: *Raziskujem preteklost*, učbenik za zgodovino v 9. razredu osnovne šole, Ljubljana, Rokus Klett, 2015.
- Stražar Stane: *Godba na pihala Domžale, 110 let*, Domžale, Zveza kulturnih organizacij, 1994.
- Stražar Stane: *Domžale, mesto pod Goričico*, Škocjan pri Domžalah, Kulturno društvo Miran Jarc, 1999.
- Veliki slovar tujk, ured. Miloš Tavzes et. al, Ljubljana, Cankarjeva založba, 2006.

Časopisni prispevki:

- Brojan Matjaž: *Praznovanje našega občinskega praznika: Pol stoletja od shoda Ljudske fronte na Taboru*, Občinski poročevalec, leto XXVI, št. 10, 2. 6. 1987, str. 1.
- Brojan Matjaž: *In memoriam: Albin Pavlin*, Občinski poročevalec, Glasilo socialistične zveze delovnega ljudstva Domžale, Domžale, 1. IX. 1989, letnik XXVIII, št. 12, str. 10.
- Gerbec Franci: *V spomin, Kristina Pavlin (1924–2016)*, Slamnik, glasilo Občine Domžale, letnik LVI, št. 7, julij 2016, str. 36.
- *In memoriam: dipl. inž. Avgust Pavlin*, Občinski poročevalec, Glasilo Socialistične zveze delovnega ljudstva Občine Domžale, leto XXV, št. 11, 11. 7. 1986, str. 15.
- *Ob občinskem prazniku — 23. maju: Letošnja občinska priznanja*, Občinski poročevalec, leto XXVI, št. 10, 2. 6. 1987, str. 2.
- Ravnikar Tonček: *Albin Pavlin 50-letnik*, Občinski poročevalec, Glasilo Socialistične zveze delovnega ljudstva Občine Domžale, leto IX, št. 2, 15. februarja 1970, str. 15.
- Ravnikar Tone: *Domžalska domača - vulgo imena*, Občinski poročevalec, glasilo Socialistične zveze delovnega ljudstva Domžale, Domžale, 22. II. 1988, leto XXVII, številka 3, str. 7.
- *S seje občinske skupščine meseca marca*, Občinski poročevalec, Glasilo Socialistične zveze delovnega ljudstva Občine Domžale, leto IX, št. 3, 15. marca 1970, str. 12.

Viri:

Pisni viri:

- Gozdno gospodarstvo Ljubljana, številka TS-251/75-ing.HI, datum: 26. 8. 1975, zadeva: Dodelitev lesa, naslovniku Pavlin Albin, Tabor 4, Domžale (arhiv Alenke Pavlin).
- Krstna knjiga Župnije Mengeš za leto 1878, dostopna na povezavi: <https://data.maticula-online.eu/en/slovenia/ljubljana/menges> (19. 9. 2023).

- Okrajni ljudski odbor Ljubljana okolica, predsednik posebne komisije: Košenina, odločba o priznanju delovne dobe, št. 60983, z dne 11. 1. 1958 (arhiv Alenke Pavlin).
- Poročna knjiga Župnije Mengeš za leto 1869, dostopna na povezavi: <https://data.maticula-online.eu/en/slovenia/ljubljana/menges/> (19. 9. 2023).
- Pavlin Albin, Domžale, Tabor 4, zadeva: Dodelitev lesa, naslovnik Gozdno gospodarstvo Ljubljana, datum: 14. 7. 1968 (arhiv Alenke Pavlin).
- Pavlin Albin: Življenjepis, Domžale, Tabor št. 4, 8. 4. 1965 (arhiv Alenke Pavlin).
- Pavlin Albin: Življenjepis, Domžale, Tabor št. 4, 27. 6. 1977 (arhiv Alenke Pavlin).
- Pavlin Kristina: Življenjepis, Domžale, 20. 7. 1961 (arhiv Alenke Pavlin).
- Trški odbor OF Domžale, sekretar Lenček, prepis, Poročilo o družini Janeza Pavlina, Župnijski urad Domžale, 8. aprila 1941, župnik Franc Bernik (arhiv Alenke Pavlin).
- Skupščina Občine Domžale, Domžale, 27. 10. 1965, Gozdno gospodarstvo Ljubljana, Albin Pavlin, sklenjeno v Domžalah, 1. 3. 1965, overjeno: Občinsko javno pravobranilstvo Ljubljana, 10. 8. 1965 (arhiv Alenke Pavlin).
- Skupščina občine Domžale, oddelek za gospodarstvo in finance, prigrasitev gradbenih del, 29. 1. 1969 (arhiv Alenke Pavlin).
- Status animarum Župnije Domžale, za naselji Stob in Spodnje Jarše.
- Status animarum Župnije Mengeš, za naselje Stob.
- Zemljiška knjiga, vložek 582 KV, okraj Stein.
- Zemljiška knjiga, vložek 154, k. o. (Stare) Domžale.
- Zemljiška knjiga, zemljiškknjižni vložek 58, k. o. Stob.
- Zemljiška knjiga, vložek št. 2349, k. o. Domžale.

Ustni vir: Alenka Pavlin, Domžale, Tabor 4.

Slikovni viri:

- Fotografije iz arhiva Alenke Pavlin: naslovna, slike št. 10, 11, 12, 13, 15, 16, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 27, 28, 30, 33, 34, 35, 36, 38, 39, 40, 41, 43, 44, 45, 47, 49, 50 in 51 (skupaj 30 fotografij).
- Fotografije iz arhiva Nataše Čerin: slike št. 52 in 53.
- Fotografije iz uporabljene literature (vir naveden pod črto).
- Fotografirala Alenka Pavlin: slike št. 29, 31, 32.
- Fotografije avtoric: slike št. 1, 2, 37.